



מדריך שיעורי שבת



אפריל • מאי • יוני • 2015

הבשורה לזקן על פי



רבעון ב', 2015

מדריך שיעורי שבת



הבשורה על פי לוקס



מאת: ג'ון פאולר

מאנגלית: ישראל פישר



אפריל, מאי, יוני 2015



הוצאת "חיים ושלום"

מערכת: לינקולן 4 ירושלים 94186

עיצוב: אנה שרבקוב

תוכן העניינים :

- שיעור 1 : ביאתו של המשיח 6
- שיעור 2 : הטבילה והפיתוי 13
- שיעור 3 : מיהו ישוע? 20
- שיעור 4 : הקריאה לחניכות 27
- שיעור 5 : המשיח כאדון השבת 34
- שיעור 6 : נשים בפעילות הבישור של ישוע 41
- שיעור 7 : ישוע, רוח הקודש ותפילה 48
- שיעור 8 : משימתו של ישוע 55
- שיעור 9 : ישוע המורה הדגול 62
- שיעור 10 : בעקבות ישוע בחיי היום יום 69
- שיעור 11 : מלכות האלוהים 76
- שיעור 14 : ישוע בירושלים 83
- שיעור 13 : נצלב וקם לתחייה 90



המדריך ללימודי תנ"ך ליום שבת חובר במשרד המדריך ללימודי תנ"ך למבוגרים בועדה הכללית של האדוונטיסטים שומרי השבת. הכנת המדריך נעשית תחת פיקוחה הכללי של ועדה בינלאומית להערכת כתבי יד של מדריכי שבת, שחבריה משרתים בתור עורכים. המדריך היוצא לאור משקף את המלצות הועדה, ולא בהכרח או בלבד את כוונת הסופר(ים).

גרסאות תנ"ך

ציטוטי הברית החדשה לקוחים מתוך : הברית החדשה המודרנית, גירסא 2.1 ;
הברית החדשה תרגום דליטש, גירסא 2.0

כל הזכויות שמורות © לחברה לכתבי הקודש בישראל, 1976, 1991. החומר ניתן ברשות.

הקדמה

"הוא קם והלך אל אביו. בהיותו עוד רחוק ראהו אביו ונכמרו רחמיו עליו. הוא רץ אליו ונפל על צואריו ונשק לו" (לוקס 20: 15).

אנו מכירים פסוק זה, הוא מובא מאחד הסיפורים המוכרים ביותר והאהובים ביותר מכל הספרות, קודש או חילונית. די מדהים לגלות שלא היינו שומעים סיפור זה מבלעדי רופא מבשר שצרף פנינה זו באיגרת לחברו המלומד תיאופילוס.

שם הרופא לוקס, גוי שחזר בתשובה, והאיגרת כתובה על שמו "בשורת לוקס". בנוסף לאיגרת שכתב לתיאופילוס, כתב לוקס גם את מעשי השליחים. חבר למסעותיו של שאול, לוקס היה בעל עין חדה בוחנת וצופיה, והשתתף בתנועה הגדולה שהקים ישוע שסחפה את האימפריה הרומית.

ההתחברות הזאת עם שאול הובילה את לוקס לא רק להבנה עמוקה של משמעותה ומהותה של הקהילה המשיחית-שעמדה נגד דרישות הקיסר הרומי להיחשב כאלוהים-אלא גם ללמוד לעומק מקורות מהימנים אודות האיש שמאחורי התנועה: ישוע המשיח. כך שתחת השראת רוח הקודש, כתב לוקס שני כרכים שנוכל לכנותם: "תולדות ומאורעות הקהילה המשיחית".

החלק הראשון של יצירתו הוא הבשורה, אשר נכתבה ונמסרה לתיאופילוס לפני תיעוד פעילותם של השליחים (מעשי השליחים 1: 1). אנשי אקדמיה שמרנים רבים מתאריכים את כתב הבשורה על-פי לוקס לשנת 63-61 לספירה. תיאופילוס היה מאמין יווני שחזר בתשובה, ובכתבו אליו את האיגרת, נראה שלוקס מכיר במיוחד בצורך להפנות את הבשורה ליוונים ושאר העמים חברי הקהילה המאמינה, מתוך אמונה והבנה שאין להתעלם משורשיו היהודיים של ישוע.

מתי כתב במיוחד ליהודים, וכך הבליט את חשיבות האמת שישוע הוא המשיח. מרק כתב לרומים, וכך מתועדים מסעותיו של ישוע לאורך הארץ עם בשורותיו אודות המלכות. יוחנן חשב עמוקות ובבשורותיו מתגלה ישוע כ"דָּבָר", הבורא, בן האלוהים. אבל לוקס כתב מנקודת מבט שונה ולהם הוא מציג את ישוע, בן האדם כמושיע העולם וכחבר כל האנושות. הנושא הבסיסי של בשורתו הוא הגאולה העולמית הכוללת, כך שפירוט שושלת היוחסין של ישוע מגיעה עד לאדם הראשון, ולבסוף כבנו של אלוהים. לעומת תיעודו של לוקס, תיעוד שושלת היוחסין של ישוע על-פי מתי מסתיימת באברהם, אבי האומה העברית (לוקס 3: 23-38, השוו עם מתי 1: 1-17).

הבשורה על-פי לוקס היא הארוכה ביותר בכתבי הברית החדשה. מספר ניסים מופיעים רק באיגרת זו כגון הקמתו לתחייה של בן יחיד לאלמנה מעיר בשם נעין (לוקס 18-11: 7) וריפוי של מלכוס (לוקס 51, 50: 22). לניסים אחרים בלוקס ראה - 11-4: 5, 11-17: 13, 14: 16, 11-19: 17.

משלים רבים גם הם בלעדיים לאיגרת לוקס, כולל משלים ידועים ומפורסמים: השומרוני הטוב (לוקס 37-30: 10), העשיר הכסיל (לוקס 20-16: 12), הבן האובד שחזר בו מחטאיו (לוקס 11-15: 15), האיש העשיר ואלעזר (לוקס 31-19: 16), הפרוש והמוכס (לוקס 14-10: 18). סיפורו של זכאי (לוקס 10-1: 19) גם הוא תרומה ייחודית ללוקס.

בהשראת רוח הקודש, טוען לוקס שתוך סקירתו של הנתונים ההיסטוריים, ראיונותיו עם עדי הראייה (לוקס 2: 1), ולאחר שהתחקה "היטב על פל הדְבָרִים מְרֵאשִׁיתֵם", חשב "לְנַכּוֹן לְכַתְּבָם " לתיאופילוס "פְּסֻדְרָם", למען ייוכח הקורא באמיתות הדברים של ישוע ובבשורתו הטובה. (לוקס 4, 3: 1). כשנשאל להמליץ על ביוגרפיה טובה של ישוע, השיב חוקר הדת גיימס דני: "האם ניסית את זו שנכתבה על-ידי לוקס?" רעיון טוב! בואו ננסה את זה יחד, כקהילה עולמית ברבעון זה.

גיון פאולר שרת את הקהילה במשך 53 שנים כמנהיג, חוקר דת, מורה לחקר מהות העולם והמחשבה האנושית, עורך ומנהל חינוכי. כמחבר של מספר ספרים ומאמרים, כתב גם שני רבעוני מדריך לשיעורי שבת: "המאבק העולמי בין ישוע והשטן" (2002), "אל האפסיים: בשורת מערכות היחסים" (2005).



שיעור מספר אחד
28 מרץ - 3 אפריל*

ביאתו של ישוע

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת השיעור השבועי: לוקס 2,3,1;
השניה לטימוטיאוס 3:16, לוקס 22-5:1, דברים 15:18, לוקס 12-9:2, 25-32.

פסוק לשינון: "כי לא ייפלא מאלוהים כל-דבר" (לוקס 1:37).

הבשורה על-פי לוקס נכתבה בעיקרון אל הגויים. לוקס עצמו היה גוי (מה שמשתמע בתוכן של האיגרת אל הקולסיים 14-10:4), כך גם תיאופילוס, שהיה נמען הבשורה.

בנוסף להיותו רופא, היה לוקס היסטוריון קפדן. בהצגת הבשורה, לוקס מציב את ישוע בהיסטוריה אמיתית. כלומר, הוא מציג את הסיפור בהקשר ההיסטורי של זמנו: חרוד היה מלך חבל יהודה (לוקס 5:1), אוגוסטוס מלך על האימפריה הרומית (לוקס 1:2), וכהן בשם זכריה מילא תפקידו בסדר משמרתו, כמשפט עבודת הכהנים בבית המקדש בירושלים (לוקס 9-5:1).

בפרק השלישי, מזכיר לוקס שישה תאריכים בני זמנו הקשורים ליוחנן המטביל ופועלו, ה"קול הקורא במדבר", החלוץ של ישוע. ובכך מציב לוקס את סיפורו של ישוע בהיסטוריה מהימנה ואוטנטית, עם דמויות אמיתיות ובזמן אמיתי, במגמה להדיח כל רעיון מיתולוגי אגדתי על תיאוריו. קוראי הבשורה מוזמנים להתפעל ולהתפלא מהעובדה שישוע היה אישיות אמיתית ושדרכו אלוהים חדר להיסטוריה עם ה"מושיע אשר הוא המשיח האדון". (לוקס 11:2).

*לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת 4 אפריל.

”דברים כסדרם”

לוקס 1: 1-3, מעשי השליחים 1: 1-3

מעשי השליחים 1: 1 אומר לנו שלפני שהם תועדו באיגרת, כתב מחברם ”מאמר קודם”. פסוק זה, וכמו כן העובדה ששתי האיגרות האלו נכתבו לתיאופילוס, עוזר לנו להגיע למסקנה שמחבר אחד היה לשני הספרים הללו. שני התיאורים יכולים להיחשב כחלק אחד ושתיים של ”תולדות ומאורעות הקהילה המשיחית”. החלק הראשון הוא סיפור חייו ופועלו של ישוע (הבשורה על-פי לוקס) וחלקו השני (מעשי השליחים) הוא סיפור התפשטות המסר של ישוע ושל קהילתו הקדומה.

כיצד נכתבה הבשורה? קיראו את לוקס 1: 2-3, והשנית לטימוטיאוס 3: 16

לוקס היה מודע לכך שרבים כתבו אודות המאורעות שזיזעו את ירושלים וערים אחרות- המאורעות המתייחסים והקשורים לישוע המשיח. מקורות כתבים אלו כללו הרבה ”הרואים אותם בעיניהם... ומשרתי הדבר” (לוקס 2: 1), סימוכין ברור לשליחיו ואחרים שהיו בני זמנו של ישוע. לוקס בעצמו בא במגע עם עדי הראייה ומשרתי הדבר (כגון שאול ומנהיגי שליחים אחרים), וייתכן שגם נחשף לבשורות על-פי מתי ומארק. ברור שלוקס לא היה עד ראייה לסיפורו של ישוע, עם כל זאת היתה עדותו אמינה וחזרתו בתשובה למשיח אוטנטית.

מתי כתב לקהל היהודי והציג את ישוע כמורה גדול, כהתגשמותם של נבואות רבות, וכמלך היהודים. הוא הזכיר נבואות מהתנ”ך והציג אותן כאלה שנתמלאו על-ידי המשיח. מארק כתב אל הקהל הרומי אודות ישוע, איש של מעשים ופעולות. לוקס, רופא לא יהודי, כתב אל היוונים ואל גויים אחרים אודות ישוע הגואל האוניברסלי- מושיע כלל האנושות. לוקס מציין מטרה כפולה למכתביו: להציג ”דברים כסדרם” (לוקס 3: 1), ולספק וודאות לתורה הגדולה של העידן החדש. וודאות ואמת, כשם שהם מתגלים במשיח, הם מטרה אחת של הבשורה על-פי לוקס.

לוקס, שחיבר כתבי קודש תחת השראת רוח הקודש, השתמש בעדויות אחרות בכתביו, נקודה מעניינת. כמובן שהשימוש במקורות אחרים אינו שולל את ההשראה או הסמכות של כתביו. מה נוכל ללמוד כאדוונטיסטים שומרי שבת לגבי השאלה של כיצד פועלת השראה, בין אם זה ספרי תנ”ך או כתבים אחרים שלא נכללו אף בברית החדשה, על סופרים שהיו תחת השראת רוח הקודש?

”וקראת שמו יוחנן”

לאורך כארבע מאות שנה לאחר זמנו של מלאכי הנביא, שתיקה אלוהית איפיינה את ההיסטוריה של עם ישראל. אולם עם ההכרזה על הולדת יוחנן המטביל וישוע המשיח, השתיקה האלוהית עמדה להפר.

הולדתם של ישוע ושל יוחנן הם בעלי הקבלות. בשניהם מדובר על ניסים :
14. במקרה של יוחנן, אלישבע עברה את גיל הפוריות בהרבה. במקרה של ישוע, עלמה בתולה התעתדה ללדת בן.

15. המלאך גבריאל הודיע על שתי הלידות המובטחות.

16. שתי ההודעות נתקבלו ברוח פליאה, שמחה וכניעה לרצון אלוהים.

17. שני הילדים נועדו לגדול ולהיות בגבורת רוח. (לוקס 1: 80,2: 40).

אולם השליחות ופועליהם של שני ילדי הנס היו נפרדים ושונים לחלוטין. יוחנן נקרא להכין את הדרך למשיח (לוקס 1: 13-17). ולעומת זאת, ישוע הוא ”בן-אלוהים” (פסוק 35) והתגשמותם של הנבואות המשיחיות (פסוקים 31-33).

קיראו את לוקס 5-22: 1. למרות שזכריה מתואר כ’צדיק’ ו’הולך תם’, חוסר אמונתו לדבר המלאך הביא לנזיפה. איך נוכל להבין מדוע המושגים ’תם’ ו’צדיק’ מתאימים למאמין בישוע ?

”הולדת בנו של זכריה, כמו הולדת בנו של אברהם ובנה של מרים, בא ללמד אמת רוחנית בעלת חשיבות גדולה, אמת שאנחנו לומדים באיטיות- מתקשים ללמוד ונכונים לשכוח. מעצמינו איננו מסוגלים לשום דבר טוב, אבל חוסר היכולת האנושית תחושה על ידי כוחו של אלוהים בכל נפש כנועה ומאמינה. באמונה ניתן בן ההבטחה. באמונה חיים רוחניים נולדים, ודרכם ניתנת לנו היכולת לפעול בצדקה.”
”(אלן ג'י ווייט. The Desire of Ages, עמ' 98).

”לנס הולדתו של יוחנן הייתה מטרה מיוחדת שדרכה תיקשר אלוהים עם עמו. לאחר 400 שנים של היעדר נבואות בהיסטוריה של עם ישראל, פרץ יוחנן קדימה עם מסר מיוחד ועם כוח החלטי. שליחותו והמסר שהביא היו ’להעמיד ליהוה עם מתוקן’ (לוקס 1: 17). הוא נולד להיות מבשרו של המשיח, זה שיסלול את הדרך לשליחותו של ישוע.

”וקראת את שמו ישוע”

הולדת ישוע המשיח לא היתה אירוע רגיל. היא צויינה בלוח השנה הניצחי של אלוהים, ו”במלאת העת שלח האלוהים את בנו אשר נולד מאשה” (אל הגלטיים 4: 4). זו התגשמות ההבטחה הראשונה שנתן אלוהים למין האנושי לאחר כניסת החטא בן העדן (בראשית 15: 3).

קיראו את צימדי הפסוקים הבאים. בכל אחד מהם, כיצד היתה הולדת ישוע התגשמות מדהימה של נבואה? מה זה בא ללמד אותנו על מחויבותינו ללמוד להשליך את יהבינו על כל הבטחותיו של אלוהים? דברים 18:15, מעשי השליחים 3:22-24, ישעיה 7:14, מתי 23-22:1, מיכה 5:2, לוקס 7:4-2.

שישה חודשים לאחר שהודיע המלאך גבריאל את זכריה אודות בוא הולדת יוחנן, הודיע המלאך גבריאל למרים מנצרת על נס גדול אף יותר: היא, עלמה בתולה תהרה ותלד בן ותקרא את שמו ישוע (לוקס 1: 31).

לידת הבתולים של ישוע נוגדת את דרך הטבע (בריאת האדם), ולא ניתן להסבירה על ידי הטבע או פילוסופיה נטורליסטית. אפילו מרים שאלה: “איך תהיה זאת ואני אינני יודעת איש” (פסוק 34). המלאך הבטיח לה שיהיה זה פועלו של רוח הקודש (פסוק 35), “כי לא ייפלא מאלוהים כל-דבר” (פסוק 37). מסירותה וכניעתה המיידית תוך אמונה הייתה בלתי רגילה: “הנני שפחת יהוה, יהי לי כדברך” (פסוק 38). כל שאלה אנושית, לא משנה כמה טבעית היא או הגיונית, מצריכה כניעה לתשובה האלוהית. בין אם זה הבריאה או הצלב, התגלמות או תחייה, המן שירד מהשמיים במדבר או רוח הקודש שנחה על המאמינים בחג השבועות-היוזמה האלוהית דורשת מבן האנוש כניעה וקבלה. מרים ענתה על שאלתה בעצמה תוך כניעה ומסירות לריבונותו של אלוהים ומטרתו הניצחית, המלאך גבריאל הבטיח לה בוודאות: “רוח הקודש תבוא עליך וגבורת עליון תצל עלייך, על-כן גם לקדוש היילוד ייקרא בן-אלוהים” (פסוק 35).

מספר תרבויות חילוניות שונות מובילות, תוך כדי מסעות שיכנועים והפחדה, לאמונה שהכל בסופו של דבר ניתן להסברה על-ידי הטבע והמדע. מדוע נקודת המבט הזו היא צרה ואפילו שטחית לנוכח גדולתה ופארה של המציאות? _____

אורוות בית-להם

לוקס מתחיל את סיפור אורוות בית-לחם עם תזכורת היסטורית. יוסף ומרים עזבו את ביתם בנצרת במסע אל עיר הולדת אבותיהם, בית-לחם, למלא את חוק מפקד התושבים של הקיסר אוגוסטוס, שליט האימפריה הרומית, בעת שהיה קורנליוס שליט בסוריא. ממצאים ועובדות היסטוריות כאלו מביאות את תלמידי התנ"ך להעריך את כניעתו וציותו של לוקס לרוח הקודש, על מנת שיוכל לתעד את פרטי ההתגלמות בתוך המסגרת ההיסטורית.

הגו בעוניו ודלותו של ישוע כפי שמשקף בלוקס 7:2. השוו את הדימוי : 'ותחתלהו', ה'אבוס' ו'כי לא היה להם מקום במלון' עם התיאור של שאול על מחילת הכבוד והשפלות שבחר בה ישוע (אל הפיליפיים 2:5-8). באיזו דרך הלך ישוע למעננו? _____

תיעוד התנאים העלובים והדלים שבהם אלוהים, אלוהי השמיים, בחר להתגלם כאדם, ממשיך עם המבקרים הראשונים שהגיעו אל האורווה-הרועים. לא אל העשירים או העילית, לא אל הכוהנים או הסופרים, לא אל השליטים ואלה שחלשו בכוחם על הארצות באו החדשות הטובות והמשמחות (לוקס 10:2) כי אם אל הרועים הצנועים והענווים, רועים מתועבים (בראשית 34:46).

התבוננו בהוד והפשטות של המסר: 'גואל יולד לכם, בעיר דוד, הוא המשיח, האדון. תמצאו אותו מחותל' (גירסת מחבר הרבעון). המתנה היקרה ביותר של שמי השמיים הגיעה באריזה כל-כך פשוטה, כשם שקורה בדרך כלל. אבל המתנה מביאה 'כבוד במרומים לאלוהים', 'ובארץ שלום' ו'רצון טוב כלפי בני האדם' (פסוק 14). תיעוד בשורת המלאך (לוקס 9-12:2) מביא שלושה מאפיינים חיוניים לדת המשיחית. ראשית, הבשורה הטובה מיועדת לכל בני האדם. בישוע היהודי וגם גוי הופכים לאחד עם אלוהים. שנית, ישוע הוא הגואל, אין אחר. שלישית, ישוע הוא המשיח, האדון. המוטיבים המרכזיים האלו, שקובצו בפשטות בתחילת האיגרת, הפכו בהמשך לבסיס של בשורת השליחים, ובייחוד זו של שאול.

חישבו על מרכיבי האמונה המשיחית שלנו: הבורא שעל ידו נהיה כל אשר נהיה (יוחנן 1-3:1) לא רק שבא אל העולם המודח ומוכה החטא הזה כבן אדם, אלא גם חי את חיינו הקשים של ישוע, וסיכם את חייו על הצלב. אם אנחנו באמת מאמינים בזה, למה זה חשוב שמכל בחינה אנחנו צריכים לחיות בציות וכניעה לאמת המדהימה הזאת? איזה חלקים מחייך משקפים את אמונתך בסיפור של ישוע, ואילו מהם לא משקפים שום אמונה? _____

”העדים למושיע”

למרות שהאיגרת נכתבה בעיקר לגויים, לוקס היה מודע לחשיבותה של המורשת היהודית לאורך כל התנ”ך והברית החדשה. הוא דואג לקשר את סיפור הברית החדשה עם הישנה ומספק פרטים המייפים את הסצינה, יוסף ומרים מלים את ישוע התינוק ביום השמיני ומקדישים אותו בבית המקדש, והכל בהתאם לתורה (לוקס 22-24:2).

קיראו את לוקס 25-32:2. שימו לב לשלוש הנקודות התיאולוגיות של הישועה ששמעון מביא לקידמת הבמה: הישועה היא אך ורק דרך ישוע, הישועה הוכנה על-ידי אלוהים, והישועה היא לכל העמים- לגויים ולבני ישראל. איך מתקשרות האמיתות האלו למסר של המלאך הראשון בהתגלות ליוחנן 6,7:14?

נבואתו של שמעון הצביעה על שני מאפיינים משמעותיים בכהונה הדתית של ישוע. ראשית, המשיח ”מוסד לנפילה ולתקומה לרבים מישראל” (לוקס 34:2). אכן, ישוע הביא אור וישועה לכל, אבל לא בחינם, לא בלי עלות מסויימת לנמען. עם ישוע אין שטח נייטרלי: עליך לקבלו או לדחותו, והישועה שלנו תלויה בתגובה שלנו. ישוע דורש בלעדיות, או שאנחנו מאמינים ועומדים בו או שבכלל לא. מי שעומד בישוע יקום להיות חלק מממלכתו, ומי שדוחה אותו או שנשאר אדיש כלפיו, ייפול לארץ ויגווע ללא תקווה. אמונה במשיח אינה מאפשרת משא ומתן. שנית, שמעון מנבא למרים ”וגם בנפשך תחתור חרב” (לוקס 35:2). ההתייחסות היא ללא ספק לקרבן הישועה של המשיח על מזבח הצלב, שמרים תהיה עדה לו. מרים וכל הדורות שאחריה חייבים לזכור שבלי קרבן הפסח אין ישועה. הקרבן המושלם הוא הציר שסביבו נע כל מודל הישועה.

הישועה היא מתנה נפלאה שלא ניתן לעשות מאומה בכדי לזכות בה. ואולם מחירה גבוה לאלה המקבלים אותה. מהו המחיר ששילמת עבור הליכתך בעקבות המשיח ישוע, ומדוע המחיר, גבוה ככל שיהיה, נמוך מספיק?

לימוד נוסף: "לוקס, סופר הבשורה הנושאת שמו, היה מבשר רפואי. בכתבים הוא נזכר בתור 'הרופא האהוב' (אל הקולסיים 14: 4). שאלו השליח שמע על מיומנותו כרופא, ושיחר לו כאחד שבידו הפקיד האדון עבודה מיוחדת. שאלו הבטיח את שיתוף פעולתו של לוקס ובמשך תקופה מסויימת נתלווה לוקס למסעותיו ממקום למקום. לאחר זמן מה עזב שאלו את לוקס בפיליפי, מקדוניה. כאן המשיך לוקס בעבודתו מספר שנים, כרופא וכמורה הבשורה הטובה. בעבודתו כרופא טיפל בחולים, ולאחר מכן התפלל לכוח הריפוי של אלוהים לנוח על הנגועים. ובתוך כך נפתחה הדרך לבישור החדשות הטובות. הצלחתו של לוקס כרופא צברה לו הזדמנויות לבשר על המשיח בקרב עובדי האלילים. זוהי התוכנית האלוהית, שנפעל כשם שפעלו חניכיו."

(אלן ג'י ווייט. The Ministry Of Healing, pp.140,141.)

שאלות לדיון:

אם לוקס לקח בחשבון באיגרתו כתבים שפורסמו לפני כן, כיצד עלינו להבין את ההשראה של כתבי הקודש (השנית לטימוטי 3: 16)? איך פועלת השראה?
 ראה גם אלן ג'י וויט "ההשראה של הסופרים הנבואיים" (Selected Messages, book 1, pp. 15-23).

1. לידת הבתולים היא מעשה יד האלוהים, המסומנת במיסתוריותו, הודו ומטרתו. זה באמת נשגב מבינתנו. אז מה? כמה דברים חילוניים גם הם מעבר לתובנה האנושית? אם אלוהים קיים, ויש לו את היכולת ליצור ולקיים את היקום, למה צריך להיות מאורע כמו לידת בתולים להיות מעבר לכוחו? רק מי שהשקפת עולמם מוגבלת לחוקי הטבע בלבד (לפחות חוקי הטבע שאנחנו מבינים כרגע), יכולים, מלכתחילה, לדחות את רעיון לידת הבתולים. בניגוד לכך, אלה שהשקפת עולמם משתלבת עם העל-טבעי לא צריכה להיות שום סיבה לדחותה. אחרי הכל, הרי המלאך אמר למרים: "לא ייפלא מאלוהים כל-דבר." (לוקס 1: 37).

2. מראיין טלוויזיה אמריקאי אמר פעם שלו הייתה לו הזדמנות, הוא היה רוצה מאוד לראיין את ישוע, ושהיה שואל אותו רק שאלה אחת: "האם באמת נולדת בבתולה?" למה השאלה הזאת והתשובה לה כל-כך חשובים?

שיעור מספר 2 10 - 4 אפריל*

טבילה ופיתוי

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: לוקס 1-14:3, אל הרומיים 6:1-6, לוקס 22-21:3, 4:5-8, ישעיה 14:13,14, לוקס 9:4-9

פסוק לשינון: "וירד עליו רוח הקודש בדמות גוף יונה והנה קול קורא מו השמיים ויאמר 'אתה בני האהוב, בך רצתה נפשי'". לוקס 3:22

כפי שראינו בשבוע שעבר, לוקס מספק רשימה היסטורית של אנשים דגולים בכדי להוכיח שהתיעוד אודות ישוע ויוחנן הוא אמיתי והיסטורי במידה שווה לאישים ההיסטוריים הדגולים בני זמנם. אולם ישנה עוד סיבה חשובה לציון הנכבדים בעלי ההשפעה העצומה, והיא על-מנת להשוותם עם האדם הצנוע מהמדבר, יוחנן המטביל, השליח הנבחר של אלוהים שבא להכין את הדרך לאירוע המשמעותי ביותר בתולדות המין האנושי עד כה: ביאתו של ישוע, גואל העולם. מעניין שאלוהים לא בחר באחד האנשים הגדולים בעולם בכדי להודיע על בואו של המשיח, אלא אחד ה'נחותים'.

מספר מלומדים שמים את כל האישים ההיסטוריים האלה יחד ונותנים לנו הערכת זמן קרובה לשנת 27-28 לספירה, תחילת מפעלו של יוחנן המטביל ושל ישוע. בתקופה ההיסטורית הזו של האימפריה הרומית על נכבדיה, הוטבל ישוע וקיבל את ברכת השמיים כ'בן האהוב'. (לוקס 22:3).. לוקס קובע עובדה זו כבר בתחילת הדרך, אפילו לפני שהוא מציג לפני קוראיו י'דברים כסדרם' בנוגע למפעלו ושליחותו של ישוע המשיח.

*לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת 11 אפריל

”פנו דרך ה’”

בפרק השלישי של לוקס, מופיע יוחנן בתפקידו הייחודי והחיוני בהיסטוריית הישועה. מה שלא יגידו על סגנון ההטפה של יוחנן, דבר אחד בטוח- הוא לא ריכך את מילותיו בכדי למצוא חן בעיני קהל מאזיניו.

קיראו את לוקס 14-3:1. מילותיו (של יוחנן) מלאות באמיתות חשובות, לא רק לאלה שהיו בתווך שמיעה, אלא בשביל כולנו. איזה דברים עיקריים נוכל לקחת ממה שאמר כאן יוחנן?

החזרה בתשובה היא לא רעיון תיאורטי בלבד אלא דרך חיים. המונח ”מטאנוייה” ביוונית משמעותו ’שינוי דעה’ או, ’מה שמוביל לחיים חדשים’. להטביל פירושה לטבול, או להשקיע במים.

לטבילה יש משמעות עמוקה, עוד לפני זמנו של יוחנן, נחשבה הטבילה למשמעותית ביהדות (מלכים ב' פרק ה', לדוגמה). היה זה מנהג נפוץ בתהליך הגיור של אלה שבחרו להצטרף ליהדות. כשיוחנן הזמין את עמו להיטבל, הוא הציג עיקרון חדש: הטבילה היא הזדמנות לחרטה פומבית על החטאים ולהכנה לקראת בואו של המשיח. כך הציג יוחנן אקט סימלי של ויתור על דרך החטא והקדשה לדרך חיים חדשה כאזרחי הממלכה המשיחית, שעמדה להיחנך. יוחנן מיהר להוסיף ” הן אני טובל אתכם במים, אבל בוא יבוא החזק ממני אשר קטונתי מהתר את שרוך נעליו, והוא יטבול אתכם ברוח הקודש ובאש.” (לוקס 16:3).

לפיכך, חשוב לציין נקודה חיונית: הטבילה במים היא פעולה סמלית המצביעה על שינוי פנימי- שינוי שבסופו של דבר יחתם בטבילה של רוח הקודש.

קיראו את אל הרומיים 6-1:6. אילו לקחים רוחניים מוציא השליח שאול מפעולת הטבילה? שימו לב להשוואה שהוא עושה בין פעולת הטבילה והיציאה מהמים לבין ’למות’ לחטא ולחיות חיי צדקה. איך חווית את המציאות של החיים החדשים האלה במשיח? איזה חלקים או תחומים בחייך עדיין ’שקועים’?

“אתה בני, אהובי”

בלוקס 2: 41-50, אנו קוראים את הסיפור הידוע שבו נעלם ישוע מהשגחתם של הוריו יוסף ומרים בירושלים. מרתקת במיוחד תגובתו של ישוע למרים אמו בתשובה לנזיפתה (פסוק 48). תשובתו של ישוע היא הודאה בעובדה שהוא שמיימי, אלוהי, שהוא בנו של אלוהים. “מדוע ביקשתם אותי? האם לא ידעתם כי עליי להיות באשר לאבי? (לוקס 2: 49). הפסוק הבא מעיד על כך שיוסף ומרים לא הבינו את ההשלכות של מה שאמר להם ישוע. ובאמת, כיצד הם יכלו להבין? אחרי הכל, אפילו השליחים, אחרי שנים ביחד עם ישוע עדיין לא היו בטוחים לגמרי מי הוא היה ומה הוא בא להגשים. לדוגמה, לאחר תחייתו, ישוע דיבר עם שניים מתלמידיו בדרך לאמאוס. אחד מהם, בהתייחסו לישוע אמר עליו שהוא “היה נביא גיבור חיל לפני האלוהים ולפני כל העם גם בדבריו וגם במעשיו.” (לוקס 24: 19). כמוכן שישוע היה יותר מנביא. אפילו בנקודה זו, הם עדיין לא תפסו את גודל המעמד, מי היה ישוע ומה הוא בא למלא. .

קיראו את מתי 3: 13-17, יוחנן 1: 29-34, ולוקס 3: 21-22. מה משמעות טבילתו של ישוע?

בזמן טבילתו, העידו השמיים על כך שישוע הוא בן האלוהים. ישוע בא להיטבל לא בגלל נחיצות תהליך הטבילה עבורו בהקשר לחרטה ופנייה מרע, אלא על-מנת לשמש דוגמה לאחרים. (לוקס 15, 14: 3). שלושה גורמים חשובים בולטים בנוגע לטבילה של ישוע:

א'. הכרזת המטביל: “הנה שה האלוהים הנושא את חטאת העולם” (יוחנן 1: 29).

ב'. משיחתו על-ידי רוח הקודש לקראת משימתו ותפקידו.

ג'. ההכרזה השמיימית שישוע הוא בנו של אלוהים, שבו רצתה נפשו.

חישבו על זה: בן האלוהים, תמים וללא רבב, בורא העולם, הוטבל על-ידי לא יותר מבן אדם, וכל זה חלק מתוכנית הגאולה. כיצד יכולה השפלה כה מדהימה עבורו לעזור לנו לרצות להיות כל כך צנועים בעצמנו, שפלים וכנועים בכל פעם שאירוע מסויים מצריך זאת?

”לא על הלחם לבדו”

”וישוע שב מן הירדן מלא רוח הקודש, ויובילהו הרוח המדברה. ושם ניסה אותו השטן ארבעים יום...” (לוקס 1,2: 4). נולד למשימה אלוהית שמיימית, הוסמך לתפקידו תוך כדי טבילה, צוייד בכוחו של רוח הקודש, התבודד ישוע במדבר כדי לשקול את צעדו הבא. הפיתוי במדבר היה קרב משמעותי בין המשיח והשטן במחלוקת הגדולה, שסערה מאז המרד של לוציפר- בן השחר (ישעיה 12: 14) בשמיים.

לאחר 40 ימי צום במדבר, חלוש וייגע והקשיים הכבירים יחד עם העתיד העגום שציפה לו, הייתה זו ההזדמנות פז לשטן לתקוף את ישוע באופן אישי.

”השטן ראה שהוא חייב לכבוש או להיכבש. נושאי הסכסוך היו מעורבים מדי בכדי להפקידם בידי המלאכים הנאמנים לו. חייב היה הוא לנהל את הלוחמה באופן אישי.” (אלן גיי ווייט. p.116, The Desire of Ages)

שימו לב לדבריו של השטן למשיח: ”אם בן האלוהים אתה, אמור אל האבן הזאת ותהי לחם.” (לוקס 3: 4). מה מנסה השטן לעשות כאן שמשקף את שניסה לעשות בשמיים?

לחם הוא לא הנושא המרכזי כאן. נכון שארבעים ימי צום במדבר גרמו למושיע לרעוב, והשטן השתמש בנסיבות האלו כפיתיון. אבל השטן ידע שישוע הוא בורא העולם. לזה שברא את העולם יש מאין, להפוך אבן לחם לא הייתה בעיה. הנקודה המכרעת בפיתוי נמצאת בהקדמה: ”אם בן האלוהים אתה”. ארבעים יום לפני כן העיד קול מן השמיים שישוע אכן הוא בן האלוהים, למה שישוע יטיל ספק עכשו דווקא, בהבטחה השמיימית ? ספק בדבר אלוהים הוא הצעד הראשון בכניעה לפיתוי. כבר במלכות אלוהים בשמיים עירער השטן על סמכותו של ישוע, גם כאן הוא עושה אותו דבר, גם אם זה נעשה באופן הרבה יותר עדין ממה שהוא ניסה בשמיים..

כיצד נלמד לא להיכנע לניסיונותיו של השטן להפיל אותנו בפח, כשם שהוא מנסה עם כולנו, לערער על אמיתות הבטחותיו של אלוהים?

“השתחוה לפניי”

קיראו את לוקס 8:5-4. מדוע שהשטן יחפוץ שישוע ישתחוה לו ? מהי הנקודה המכרעת המונחת כאן על כף המאזניים ?

פולחן הוא הזכות הבלעדית המיוחדת לאלוהים. זהו הגורם המבדיל לנצח בין הנברא לבורא. אחת הסוגיות במרד של לוציפר (הילל בן-שחר) נגד אלוהים בשמיים הייתה הפולחן. שאיפתו של השטן תוארה היטב בישעיה 14: 13, 14 – לעלות לשמי שמיים, לרומם את כיסאו מעל לכוכבי אלוהים ולשבת בהר מועד בירכתי צפון להיות כמו העליון. היה זה ניסיון לתפוס בכוח, לגזול את סמכותו הבלעדית של הבורא, סמכות השייכת אך ורק לבורא ולא לאף יצור, לא משנה כמה הוא נשגב. בהקשר הזה אנחנו יכולים להבין טוב יותר מה שקורה בפיתוי הזה. כשעמד ישוע לצאת למשימתו לגאול את העולם ולהחזיר אותו לבעלותו וריבונותו של אלוהים, לקח השטן את ישוע והעלה אותו על הר גבוה והראה לו נוף פנורמי מרהיב של כל הממלכות והציע לו אותן בעבור אקט פשוט: “אם תשתחוה לפניי הכל יהיה לך”. (לוקס 7: 4). השטן ניסה להסית את נקודת המבט של ישוע מהעדיפות האלוהית שלו ולפתות אותו במלוא פאר והדר במחיר צנוע ונמוך של קידה. הוא ניסה לקבל כאן, שוב, פולחן ושילטון שהוא נכשל להשיג בשמיים.

שימו לב לדרך בה ישוע דוחה את המפתה: “סור ממני השטן!” (פסוק 8). פולחן והשירות שבא עם זה, שייך לבורא בלבד. כאן שוב בא דבר ה' לעזרתו. האם לא נאמר בהשראה דרך משה: “שמע ישראל ה' אלוהינו ה' אחד. ואהבת את ה' אלוהיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאודך. את ה' תירא ואותו תעבוד...” (דברים 13, 5, 6: 4)? החלטיות באמונה וציות לאלוהים היא הפיתרון האולטימטיבי לשקרים והתחבולות של השטן. כל אחד מאיתנו מתמודד עם פיתויים להתפשר באמונה שלו בדברים קטנים. המשרה שלך, ההצלחה בלימודים באוניברסיטה, הקידום בעבודה שתובע התפשרות בשמירת השבת. הויזה למדינה אחרת תלוי בשינוי שמך כדי להסתיר את אמונתך. באיזה שלב כדאי לעשות עסקה? מתי, אם בכלל, המחיר נכון?

ניצחון המשיח

סדר הפתויים השני והשלישי של השטן על ישוע במדבר בבשורת לוקס ומתי הפוכים. הנקודה החיונית היא הניצחון הסופי של ישוע על השטן שהוכרזה על ידי שתי הבשורות כאחד. מה שעולה על פני השטח בחקר פיתויי השטן בקטעים אלו, הוא שישוע היה איש אמיתי, שפותה כמונו, אבל-ללא חטא! (אל העבריים 15: 4). בהתגברות על כל אחד מהפיתויים, בניצחונו על השטן, עם דבר ה' בפיו, ובקישורו לשמיים דרך תפילה, מכריז ישוע על מלכות האלוהים וחניכת העידן המשיחי.

קיראו את לוקס 13: 9-4: 5-7. מתי 7: 4. בשני הפיתויים הראשונים, השתמש ישוע בפסוקים מהתנ"ך בכדי להתגבר עליהם. ועתה, בפעם השלישית, עושה השטן את אותו הדבר בצטטו את כתבי הקודש וזאת על מנת, לבחון האם ישוע לוקח את דבר ה' ברצינות. מה קורה כאן? מהי תגובתו של ישוע?

השטן לוקח את ישוע ומעמידו על פינת גג בית המקדש בירושלים, המקום הקדוש ביותר בהיסטוריה היהודית. בעיר ציון, המקדש שבו שוכן אלוהים- בתוך עמו, הופך לזירה שבה מתעמת השטן עם ישוע. "אם בן האלוהים אתה" היא שוב אותה הקדמה. שימו לב למה שאומר השטן: 'אם אלוהים הוא באמת אביך, ואם משימתך היא באמת רצונו, זרוק את עצמך למטה מפינת הגג, והוכח את זה אחת ולתמיד. הרי אם כל זה אמת, וודאי שאלוהים לא ירשה שתיפגע', וכאן הוא מוסיף: "כי מלאכיו יצווה לך לשמרך". (לוקס 10: 4). השטן יודע את כתבי הקודש בעל-פה ומצוטט אותם שלא כהלכה, ובאופן מוטעה. הטקטיקה שלו היא להוביל את ישוע לנסות את אלוהים. אומנם הבטיח אלוהים את השגחתם של מלאכים, אבל אך ורק בנוגע לעשיית רצונו, כמו בסיפור של דניאל (דניאל 6) ושלושת חבריו (דניאל 3). ישוע עונה לשטן בהחלטיות, שוב דרך שימוש בדבר ה' - כתבי הקודש, ומצהיר שאל לנו לנסות את ה'. (לוקס 12: 4, דברים 16: 6).

חובה עלינו להציב עצמנו במסגרת רצונו של אלוהים ולתת לו לעשות את השאר. שימו לב לארבע עובדות מקראיות בנוגע לפיתוי:

1. אין אדם הפטור מפיתוי.
2. כאשר אלוהים מרשה לפיתוי להופיע בחיינו, הוא גם מספק מפלט ברוב חסדו להתנגד לו, וכוח להתגבר עליו.
3. פיתויים לא מופיעים באותה צורה בכל פעם.
4. הפיתוי לא יהיה גדול יותר מיכולתו של אדם לשאתו. (הראשונה אל הקורינתיים 10: 13).

לימוד נוסף: "אם יוסף ומרים היו נשארים במחשבתם עם אלוהים תוך הגות (מדיטציה) ותפילה, אז יכלו להבין את קדושת האמון שהופקד בידם ולא היו מאבדים את ישוע. ביום אחד של הזנחה, הם איבדו את המושיע והיו זקוקים לשלושה ימים של חיפוש להוט כדי למצוא אותו. כך הוא הדבר גם אתנו, על ידי דיבור סרק, דיבור רע, או ההזנחה של התפילה בחיינו, אנו עשויים ביום אחד לאבד את נוכחותו של הגואל, וזה עשוי לקחת לנו ימים רבים של חיפוש מדכא כדי למצוא אותו, ולרכוש מחדש את השלום שאבד לנו" (אלן ג'י ווייט. The desire of Ages, p.83).

שאלות לדיון:

1. הפיתוי עצמו אינו חטא. במובן המקראי, הפיתוי יכול לאשש את האפשרות של חיי קדושה. פיתוי זה דבר אחד, ליפול לחטא זה דבר אחר לגמרי. ועדיין נשאלת השאלה: מהי מחויבותינו ואחריותינו לעשות ככל שניתן בכדי להימנע מפיתויים?
2. פילוסופים ותיאולוגים לעיתים קרובות מדברים על מה שהם מכנים מטא-נרטיב שהוא הסיפור המשמש כנושא מרכזי כמטריה שתחת חסותה מתרחשים סיפורים אחרים הנוגעים במוטיבים בהקשר של מוטיב העל בסיפור. במילים אחרות המטא-נרטיב מהווה הרקע וההקשר בו סיפורים אחרים מתגלים. כאדוונטיסטים שומרי שבת המצפים לביאתו השנייה של המשיח, אנחנו רואים את העימות הגדול כמטא-נרטיב, בו הסיפורים המתרחשים הינם תמיד בהקשר לעימות הגדול לא רק על פני האדמה אלא גם בשמיים. איזה קטעים בכתבי הקודש משקפים את המציאות של המחלוקת הגדולה ואיך זה עוזר להסביר את מה שקורה בעולמנו?
3. מהם הטקסטים המקראיים היעילים במיוחד שמבטיחים לנו התגברות על פיתויים שבדרכינו? ומדוע בכל זאת, למרות ההבטחות האלה, עדיין קל ליפול לחטא?
4. באחד משיעורי השבוע נאמר שהטלת ספק בדבר ה' היא הצעד הראשון בכניעה לפיתוי מדוע זה כך?
5. באיזה צורה יכולה עבודת אלילים להיות הרבה יותר נרמזת וערמומית מאשר להשתחוות ולסגוד בגלוי למשהו חוץ מאלוהים?

שיעור מספר 3 11 - 17 אפריל*

מיהו ישוע המשיח?

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: לוקס 30-16:4,
6:5, אל האפסיים 1:3-5, לוקס 9:18-27, השנייה לשמעון 1:16-18

פסוק לשינון: "שָׁאַל יֵשׁוּעַ: "וְאַתֶּם מָה אֹמְרִים, מִי אֲנִי?" הַשֵּׁיב בְּיָפָא: "מְשִׁיחַ
הָאֱלֹהִים" (לוקס 20:9).

מיהו ישוע המשיח?

השאלה היא לא שאלה פילוסופית או גימיק חברתי. השאלה מתעמקת בעצם בלבו של האדם, וחשוב עוד יותר, מה היא טומנת בחובה בהקשרה למושג חיי נצח? אנשים יכולים להעריך את פועלו של ישוע, לכבד את דבריו, להלל את סבלנותו, את אי-האלימות, לשבח את ההחלטיות שלו, להלל את ההקרבה העצמית, ולהיות מוכי אלם בזוכרם את הסוף האכזרי של חייו. רבים אפילו מוכנים לקבל את ישוע כאיש טוב שניסה להישר דברים, ולהשליט סדר, להציע הגינות במקום עוול, רפואה במקום חולי ונחמה במקום ייסורים.

אכן, ישוע ראוי לתואר המורה הטוב ביותר, מהפכן, מנהיג-על, ופסיכולוג שיכול לחקור לעומק נשמתו של האדם. הוא היה כל אלה והרבה מעבר לכך. אולם אף אחד מהתארים האלה אינו קרוב למתן תשובה לשאלה שהציג ישוע: "וְאַתֶּם מָה אֹמְרִים, מִי אֲנִי?" (לוקס 20:9). שאלה זו דורשת תשובה, אשר בה תלוי גורל האנושות.

*לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת ה-18 לאפריל

התגובות לישוע

קיראו את הבשורות ואת שאר הספרים והאגרות בברית החדשה. לאורך כל הספר מובאות טענות מדהימות לא רק על מה שישוע עשה, אלא יותר חשוב- על מי שישוע היה. (כמובן שמעשיו העידו על מי שהוא היה). הטענות הללו, שישוע הוא בן האלוהים, שהוא הפודה, שהוא הדרך לחיי נצח, דורשים את תשומת לבנו משום שהם מלאים השלכות בעלות חשיבות ותוצאות נצחיות לכל בן-אנוש.

קיראו את לוקס 16-30:4. מה גרם לאנשים להגיב כך ? ראו גם יוחנן 19:3.

הקהל מעיר הולדתו היה נרגש בתחילה לראות את ישוע, שחזר לנצרת לאחר שעשה ניסים ונפלאות רבים, "כִּלְמָם... הִתְפַּלְאוּ עַל דְּבַרֵי הַחַן שֶׁיֵּצְאוּ מִפִּיו" (לוקס 22:4). אולם תגובתם לנזיפתו הוכיחה איזו רוח הנהיגה אותם.

קיראו את לוקס 17-22:7. מה שאל יוחנן אודות ישוע ולמה ?

גם ליוחנן המטביל, סולל דרכו של המשיח ישוע, וזה שהכריז עליו כשה אלוהים, התגנבו ספקות עד עמקי נשמתו. הוא חייב היה לדעת: "הֲאֵם אֵתָהּ הוּא אֲשֶׁר נֹעַד לְבוֹא, אִו נְחַכָּה לְאַחֵר?" (לוקס 19:7). שימו לב גם, שישוע לא ענה ישירות לשאלתו של יוחנן, במקום זאת, הוא מצביע על מעשיו הזועקים בעדותם "עֹרְרִים רוֹאִים, פְּסָחִים מְהַלְכִים, מְצַרְעִים מְטַהֲרִים, חֲרָשִׁים שׁוֹמְעִים, יְתִים קָמִים, וְעֵינַיִם מְתַבְּשָׁרִים" (לוקס 22:7). אפשר לטעון שישוע לא צריך היה במתן תשובה ישירה לשאלתו של יוחנן, מכיוון שמעשיו מעידים בצורה מספקת על מי שהוא היה.

במובן מסויים ייתכן שהתשובה שנתן ישוע ליוחנן גרמה לו לקצת יותר מתדהמה. אחרי הכל, אם לישוע הכוח לעשות דברים מדהימים כאלה, מדוע אני נמק כאן בכלא ? בכדומה, מי לא תהה אי פעם סבך הטרגדיות האישיות בחייו: אם לאלוהים יש את כל הכוח הזה, מדוע זה קורה לי ? מדוע קרבן המשיח על המזבח, וכל מה שהוא מסמל ומבטיח, היא התשובה היחידה שנותרה לנו?

בן האלוהים

"בן-הָאֱלֹהִים" ו"בן-אֱלֹהִים" הם שני תיאוריו של ישוע בבשורות. הראשון מצביע על התגלמות האלוהים, והשני על אלוהותו כאישיות השנייה באלוהות. ביחד, שתי ההצהרות הללו מזמינות אותנו לחשוב ולשקול את הנס הזה ששמו ישוע המשיח: אלוהי ואנושי כאחד. זהו רעיון שאינו קל להבנה, אבל הקושי הזה אינו מפחית מהאמת המדהימה והתקווה הגדולה שהיא מציעה לנו.

קיראו את לוקס 11: 2, 31,32,35, 1: מה אומרים הפסוקים האלה אודות ישוע, מיהו באמת?

בלוקס 31, 32, 35: 1 המלאך מקשר את השם 'ישוע' עם 'בן עליון' וה' אלוהים ייתן לו את כסא דוד אביו. ישוע הוא בן אלוהים, הוא גם המשיח אשר ישקם את כסא המלכות של דוד, לא כגואל ארצי אלא באחרית הימים בכך שיביס באופן מוחלט את ניסיונות השטן לתפוס בכוח את כס הכבוד של אלוהים עצמו. לרועים הודיע המלאך שהתינוק באיבוס הוא ה"מושיע אשר הוא המשיח, האדון" לוקס 11: 2. באותה עת, התואר 'בן האלוהים' אינו רק מאשר את מעמדו של המשיח באלוהות, אלא גם מגלה את הקירבה האינטימית של מערכת יחסיו עם אלוהים-האב, בזמן שהיה ישוע עלי אדמות. ועדיין, מערכת היחסים שהין האב והבן היא לא אותה מערכת יחסים שיש לנו עם אלוהים. בעוד שמערכת היחסים שלנו היא תוצאה של פועלו של המשיח הן כבורא וגואל, יחסיו אל האב הם כשל אחד משלושה שווים, שותפים ניצחיים. בזכות אלוהותו, שמר ישוע על קשר ההדוק ביותר עם האב.

אמרתו של ישוע, 'אבי שבשמיים', שמשה כתיזכורת לתלמידיו שבאותה העת בה הוא קשור עימם באנושיותו, ושותף הוא בניסיונותיהם ומזדהה עימם בסיבלם, באלוהותו הוא עדיין מחובר לכסאו הנצחי". (אלן ג' ווייט. (The Desire of Ages, p. 142).

"ישוע, היה התגלמות האלוהים - שווה לאלוהים" מהי לגבינו משמעותה של הצהרה זו? (אל הפיליפיים 2:6). למרות שלעובדה זו רבות השלכותיה, אחד הדברים המדהימים הם שישוע ירד לשפל, למרות היותו בן האלוהים, לא רק לקחת על עצמו אנושיות אלא גם לתת עצמו כקורבן עבורנו דרך אנושיותו. איזו תקווה נפלאה נותנת לנו אמת זו לאור התגלות אופיו של אלוהים?

בן-האדם

למרות מודעותו של ישוע להיותו גם 'בן-האדם' וגם 'בן-האלוהים' (לוקס 70-67: 22), 'בן-האדם' היה הכינוי העדיף שבו השתמש מושיענו. אף פעם לא כינה אותו איש בתואר זה. המקרים היחידים שבהם הוצג התואר הזה מופיעים בדרשתו של סטפנוס -מעשי השליחים 7: 56, וההתגלות ליוחנן 1: 13, 14: 14. התואר מופיע יותר משמונים פעמים בבשורות בכלל ועשרים וחמש פעמים בבשורה על-פי לוקס. השימוש בתואר על-ידי לוקס מעיד על העניין הרב שהביע לוקס באנושיות של ישוע כאיש אוניברסלי שנשלח על-ידי אלוהים לבשר את החדשות הטובות של הישועה.

"אנושיותו של בן האלוהים היא הכל בשבילנו. זוהי שרשרת הזהב המקשרת את נפשותינו למשיח, ודרך המשיח לאלוהים. זה צריך להיות מחקר לימודנו. המשיח היה איש אמיתי; הוא סיפק הוכחות אודות צניעותו וענותו בכך שנהיה אדם, ועם זאת, הוא היה אלוהים בבשר". (אלן גיי ווייט. (Selected Messages, Vol. 1, p. 244).

השימוש בתואר 'בן-האדם' באיגרת לוקס מספקת תובנות שונות לטבעו, משימתו וגורלו בהתגלמותו לישוע. ראשית, התואר מזהה אותו כבן אנוש (לוקס 34: 7) בלי כתובת בעולם או מקום מבטח. שנית, לוקס משתמש בתואר בכדי להצהיר על טיבעו האלוהי, ומעמדו של המשיח: **"בן-הָאָדָם הוּא אֲדוֹן הַשָּׁמַיִת"** (לוקס 5: 6), ומכאן יוצא שהוא גם הבורא, עם סמכות לסלוח על חטאים (לוקס 5: 24). שלישית, על-מנת למצות את משימתו כגואל, שהוסמך על-ידי האלוהות לפני מוסדות תבל (אל האפסיים 3-5: 1), בא בן-האדם לבקש ולהושיע את האובדים (לוקס 9: 56, 10: 19). אולם הגאולה עצמה לא תהיה מושלמת עד **"שְׁבֹן-הָאָדָם יִסְבֵּל הַרְבֵּה, שֶׁהַזְּקֵנִים וְנְאֻשֵׁי הַכְּהָנִים וְהַסּוֹפְרִים יִדְחוּהוּ, שֶׁיִּהְיֶה וּבִיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי יָקוּם"** (לוקס 9: 22).

מודעות עצמית זו של בן-האדם על הדרך בה הוא מוכרח ללכת והמחיר שהיה עליו לשלם בעבור גאולת המין האנושי מחטאיו, מראה לא רק על המוצא האלוהי של תוכנית הגאולה, אלא גם על נכונותו וכניעתו באנושותו לתוכנית הגאולה. ברביעית, שימו לב לשלמות התמונה של סיבלו של המשיח, שצייר לוקס בפסוקים הבאים: ידיעתו מראש אודות הצלב (לוקס 31-33: 18), בגידה (לוקס 44: 9), מותו כהתגשמות נבואה (לוקס 22: 22), צליבתו וקומו לתחייה (לוקס 8: 12). ונקודה חמישית, לוקס רואה את בן-האדם במונחים של אחרית הימים כאחד שיחזור ושכרו איתו לקדושו וכמו-כן לסיים את המחלוקת הגדולה. (לוקס 26: 9, 4: 12, 30: 26, 24: 17, 36: 21, 69: 22, וההתגלות ליוחנן 12: 22). בקיצור, התואר 'בן-האדם' משלב את ההיבט רב הפנים לא רק של מי שהמשיח היה אלא על מה שהוא בא לעשות ומה שהשיג ומה שעוד ישיג למעננו בתוכנית הישועה.

משיח האלוהים

קיראו את לוקס 27-18:9. מדוע שאל ישוע את שליחיו שאלה שאת התשובה לה הוא ידע מראש? מה הוא רצה ללמד אותם לא רק על עצמו אלא גם על מה זה בדיוק ללכת בעקבותיו?

"וְאַתֶּם מִה אֹמְרִים, מִי אֲנִי?" (לוקס 20:9). השאלה ששאל ישוע לפני שנה עדיין מהדהדת ומבקשת תשובה בימנו אנו. אנשים נתנו תשובות שונות ומגוונות: מורה דגול, מומחה לאתיקה עמוקה, התגלמותה של האמת, נביא ללא חת, דוגמא להקרבה עצמית, רפורמטור חברתי, דוגמה ומופת לכל מה שאדם צריך להיות. אולם אף תשובה מלבד הודאתו של שמעון לשאלה המקורית, לא תהיה מספקת במלואה כמו זאת שיצאה מפיו. לאחר שגילה את ריבונונו על הטבע (לוקס 25-22:8), כוחו כנגד שדים (לוקס 35-26:8), גבורתו על מחלות (לוקס 15-12:5, 48-43:8), יכולתו להאכיל 5000 איש יש מאין (לוקס 17-13:9), כוחו כנגד המוות עצמו (לוקס 56-51:8), התעמת ישוע עם תלמידיו עם שתי שאלות: האחת, מה חשבו עליו אחרים והשנייה, מה חשבו עליו תלמידיו. הוא לא שאל על-מנת ללמוד משהו שהוא לא ידע מכבר, אלא על-מנת לעזור להם להבין שמי שהוא היה, למעשה דורשת מהם מחוייבות הכוללת את הכל.

"ידיעתנו את ישוע אף פעם לא צריכה להיות יד-שנייה". אולי אנחנו יודעים כל פסק דין שנחרף אי-פעם על ישוע: אולי נדע את כל מעשיו של ישוע, אופיו וטבעו, אולי נוכל לתמצת ולסכם בכישרון רב את כל אשר לימדו אי פעם ההוגים הגדולים והתיאולוגים-ועדיין לא נהיה משיחיים! משיחיות אף פעם לא מורכבת מידיעה אודות ישוע, אלא בדיעה אותו. ישוע המשיח דורש פסק דין אישי. הוא לא שאל את שמעון בלבד, הוא שואל כל אחד מאיתנו: את/ה מה את/ה חושב עליי?" וויליאם ברקלי – הבשורה על פי מתי (Bangalore: Theological publications in India, 2009 vol.2, p. 161).

תגובתנו לשאלה ששאל ישוע אינה יכולה להיות פחות מהודאתו של שמעון: ישוע הוא "מְשִׁיחַ הָאֱלֹהִים" (לוקס 20:9). המשיח כשמו כן הוא, משימתו אינה כשל מושיע פוליטי אלא הגואל שישחרר את האנושות מאחיזתו של השטן והחטא, ולייסד את ממלכת הצדק.

זה לא מספיק פשוט לדעת את זהותו של המשיח. אלא יחד עם זאת עלינו גם לדעת אותו בעצמנו. ואם אנו טוענים שאנחנו יודעים את המשיח- מה אנו בעצם יודעים עליו? כלומר, מה מנסיוןך האישי לימד אותך על ישוע טבעו ואופיו?

ישוע הדר הישתנות

קיראו את שלושת התיעודים בבשורות אודות הישתנות ישוע (לוקס 27-36:9, מתי 9-17:1, מרק 8-9:2). כמו כן, קיראו את עדותו של שמעון במקור ראשון על האירוע ושימו לב לאמיתה המבוססת על עדותו (השנייה של שמעון 18-16:1). איזה מידע נוסף מספק לוקס, ולמה זה חשוב?

לוקס מתחיל את סיפורו עם פרט שאינו מוזכר בבשורת מתי ומארק: ישוע לקח את שמעון, יוחנן ויעקב במעלה ההר בכדי להתפלל. ישוע נשא את עיניו ומחשבותיו לכיוון ירושלים וחזה את דרך הייסורים שהיתה לפניו. ישוע רצה להיות בטוח שהוא עושה את מה שאלוהים רצה שיעשה. ברגעים כאלה, תפילה היא הדרך היחידה למציאת וודאות וביטחון. תהליך התפילה שפך באופן מידי תהילה אלוהית על דמותו של ישוע: **”בְּעוֹד הוּא מִתְפַּלֵּל הַשְּׁתַנָּה מְרָאה פְּנָיו, וּלְבוּשׁוֹ נִעְשָׂה לָבָן מִבְּהִיק.”** (לוקס 20:9).

בהשתנותו, ישוע שוחח עם "משה ואלהו, אשר ניראו בכבוד והיגידו את אחריתו אשר ימלאנה בירושלים להיות נגזר מארץ החיים" (לוקס 31:9). המילה 'נגזר' ניתנת להבנה בשתי דרכים. מותו הקרב ובא בירושלים, אולם המילה היוונית במקרא היא "אקסודוס" והמילה הזאת בדרך כלל אינה בשימוש לתיאור מוות, ומכאן שהפטירה, יכולה להיות גם יציאת מצרים הגדולה שישוע רצה להראות בירושלים, יציאת מצרים האדירה, הגואלת שתביא לשיחרור מחטא.

המפגש המשולש הסתיים בקול אישורו של אלוהים מן השמיים: **”הֲיֵה בְּנֵי אֱהוּבֵי, אֱלִינוּ תִשְׁמְעוּן!”** (לוקס 35:9). בהשתנותו נמשח ישוע בתהילה והדגשת היותו בן האלוהים וכי הגאולה תעלה לו בחייו. ועל כן הציווי האלוהי לתלמידים: **”אליו תשמעו”** כי ללא ציות ונאמנות בלעדית לישוע, אין חניכות.

אלן גיי ווייט כתבה שאנשים אלה, ביחוד משה ואלהו ש"נבחרו על פני כל מלאך שהיה סביב כס מלכות האלוהים, באו להתייחד עם ישוע בנוגע לסבלו ולנחמו עם ההבטחה של אהדת השמיים. כמוהו, גם עבורם תקוות העולם, ישועתו של כל אדם, היוותה נטל רב עליהם בחייהם עלי אדמות (p. 425, The Desire of Ages).

לפיכך, גם ישוע עצמו, שניחם רבים, ביקש עידוד ונחמה לעצמו. אפילו החזקים ביותר בינינו מבחינה רוחנית, אפילו המנהיגים שלנו, המורים והמדריכים, זקוקים לפעמים לעידוד נחמה ועזרה מאחרים, מה זה בא ללמד אותנו? מי לדעתכם זקוק לעידוד ונחמה ברגע זה?

לימוד נוסף: "הימנעו מכל שאלה ביחס לאנושיות של ישוע שעלולה להיות לא מובנת. האמת נמצאת קרוב למסלול ההנחה, בחקירת האנושיות של ישוע, צריך לשמר במאמץ כל טענה, שמא מילותיך יילקחו לאמר יותר משהם מרמזים, ותוך כך תפסיד או תעמעם את התפיסה הברורה של אנושיותו, המשולבת באלוהותו. לידתו היתה נס מאלוהים... לעולם, בשום אופן אל תשאירו רושם של מוחות אנוש, שכתם, או נטייה לשחיתות נחה על ישוע, או שבאיזו שהיא צורה הוא נכנע להשחתה. הוא פותה בכל נקודה שבא התפתה כל אדם ועדיין נקרא 'הדבר הקדוש'. זוהי תעלומה שנותרה ללא הסבר לבני-תמותה שהמשיח פותה בכל הנקודות כמונו, ובכל זאת ללא חטא. התגלמותו של ישוע תמיד היתה ותמיד תישאר מיסתורית".

(אלן ג'י ווייט. Comments, The SDA bible commentary, Vol.5, pp. 1128,1129).

שאלות לדיון:

1. קיראו את ההתבטאות של אלן ג'י ווייט אודות טיבעו האנושי של ישוע. עומדת מולנו עובדה שטיבעו האנושי של ישוע וטיבעו האלוהי, הם אמת גדולה שלעת עתה זה בלתי אפשרי להבין אותה במלואה. כפי שהיא כתבה: "התגלמותו של ישוע היתה ותמיד תישאר מיסתורית". ובכן מדוע מחוייבים אנו להיות זהירים מאד מלפסוק דין קשה על אלה שלא בהכרח מבינים 'תעלומה' זו באותה צורה שאנחנו מבינים?
2. חישבו על מה שקרה על ההר בו השנתנה בהדר ישוע. המאורע המדהים בהיסטוריית הישועה עתיד היה לקרות, ומה עשו התלמידים הנבחרים שבאו איתו להר? ישנו! כיצד יכולה להיות זאת מטאפורה לגבינו, כל מאמין בפני עצמו או קהילה שחיה לפני מאורע גדול בהיסטוריית הישועה: ביאתו השנייה של ישוע?
3. קיראו מקצת הדברים שאמר ישוע אודות עצמו. למה הרעיונות שישוע היה בסך הכל איש גדול, נביא-על, ומנהיג רוחני דגול, שגויים לוגית? מדוע אנו חייבים לקבל את מה שאמר על עצמו, או שבעצם הוליך שולל את עצמו ורבים אחרים? למה אין שום אפשרות אחרת בנושא זהותו של ישוע?

שיעור מספר 4

24 - 18 אפריל*

הקריאה לחניכות

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: לוקס 11-5:1, 16:12-16, 9:1-6, מתי 15-10:5, לוקס 24-10:1, 23-9:25, מתי 28-16:24.

פסוק לשינון: "אָמַר אֶל הַפֶּל: "מִי שְׂרֹצֶה לְבוֹא אַחֲרַי, שְׂתַפְחֵשׁ לְעַצְמוֹ וְיִשָּׂא אֶת צְלוֹבוֹ יוֹם יוֹם וְיִלְךְ אַחֲרַי" (לוקס 9:23).

המילה חניך פירושה חסיד או תלמיד ומוזכרת בכתבי הקודש יותר מ-250 פעמים, לרוב בבשורות ובמעשי השליחים. להיות תלמידו חניכו של המשיח ממריץ את הרוח, מאתגר את הדעת ודורש את מיטב יכולתינו במערכת יחסינו עם אלוהים ועם הזולת: מבלי נאמנות מוחלטת לישוע, לדרישותיו, חייו ולימודו, חניכות היא בלתי אפשרית. איזה ייעוד גבוה יותר יכול להיות לאדם?

אלוהים לוקח אנשים כמו שהם, ומחנך אותם לשירותו, אם רק יכניעו עצמם אליו. רוח הקודש בליבם, תעורר את כל היכולות המנטליות. בהדרכת רוח הקודש מוח המוקדש ללא סייג לאלוהים מתפתח בהרמוניה ומתחזק לתובנה ולמילוי דרישותיו של אלוהים. האופי החלש והמתלבט מתאחד עם כוח ועמידה איתנה. מסירות מתמדת, מגבשת קירבה בין ישוע וחניכו. כך הופך המשיח להיות כמותו במחשבה ובאופי". (אלן גי ווייט. The Desire of Ages p. 251).

השבוע נבחן את הדרך שבא קרא ישוע לחניכיו ונצפה ללמוד שיעור שיעזור לנו בהמשכיות העבודה שבה החל עלי-אדמות.

*לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת 25 באפריל.

דייגי אנשים

שמעון ואנדריי עמלו כל הלילה. כדייגים מנוסים, הם ידעו את אומנות הדייג, הם גם ידעו מתי לפרוש מעמלם. משמרת הלילה שלהם לא הניבה דבר. בעיצומה של האכזבה הגיעה הוראה לכאורה שאינה מתבקשת: "שׁוּט אֶל הַעֲמֵק וְהִטִּילוּ אֶת רֶשֶׁתְּיִכֶם לְדוּג" (לוקס 4: 5). תגובתו של שמעון הביעה אובדן תקווה וסבל: "אֲדוֹנֵי, כָּל הַלַּיְלָה יָגַעְנוּ וְלֹא לָכְדָנוּ כְּלוּם, אַךְ עַל-פִּי דְבַרְךָ אֶטִּיל אֶת הַרְשֵׁתוֹת" (פסוק 5). מיהו הנגר הזה המייעץ לדייגים איך לדוג? שמעון יכל לסוב את האוניה לכיוון החוף, אבל האם זה אפשרי שהציווי המנחם והאוטנטי של ישוע היה בעל השפעה מסויימת? שימו לב לתגובתו של שמעון: "עַל-פִּי דְבַרְךָ".

ובכן, השיעור הראשון לחניכות: ציות לדבר ישוע. אנדריי, יוחנן ויעקב גם למדו במהרה שהלילה הארוך נטול הפרי, פינה את מקומו לשחר בהיר ואור מדהים, עם שפע דגים במכמורת. באחת כרע שמעון על ברכיו וקרא בקול: "אֲדוֹנֵי, לָךְ נָא מַמְנֵי, כִּי אִישׁ חוּטָא אֲנִי" (פסוק 8). הכרה בקדושתו של אלוהים ומציאות החטא בנו היא צעד חיוני בקריאה לחניכות. כשם שחוה ישעיה (ישעיה 5: 6) כך לקח גם שמעון את הצעד הבא. **קִירָאוּ אֶת לוקס 11-1: 5, מתי 22-18: 4 ומרק 20-16: 1. חִישְבוּ עַל הַנֶּסֶךְ, הַתְּדַהֲמָה שֶׁל הַדֵּיגִים, הַתּוֹדוֹתָיו שֶׁל שְׁמַעוֹן וְסַמְכוֹתָיו שֶׁל יֵשׁוּעַ. מֵה מְלַמֵּד כַּאֲן כָּל אֶחָד מֵאֵילָלוּ עַל הַדְרָךְ לַחְנִיכוּת?**

"אֵל תִּירָא, מַעֲתָה תְּדוּג בְּנֵי אָדָם" (לוקס 0-1: 5). המעבר מדייג הדג דגים לדייג אנשים הוא בלתי רגיל; הוא מצריך הכנעה עצמית מלאה לאדון, הכרה באי יכולתנו ונטייתנו לחטוא; זיקה למשיח באמונה, לחיזוק בדרך הבודדת והלא ידועה של החניכות והסתמכות מתמדת על המשיח ועליו בלבד.

חיי הדייג מרובים בסיכון ואי-ידיעה, מלחמה בגלים עצומים, וחוסר ביטחון בהכנסה קבועה. חיי 'דייגי' אנשים הם לא בהכרח שונים, אבל האדון מבטיח: "אל תיר". חניכות היא לא דרך קלה, יש בה עליות וירידות, יש בה שמחה ואתגר, אולם החניך לא נקרא ללכת לבדו. זה שאמר: "אל תירא" נמצא לצידו של החניך הנאמן.

חִיזְרוּ וְקִירָאוּ שׁוּב אֶת וִידוּיוֹ שֶׁל שְׁמַעוֹן אוֹדוֹת הַיּוֹתוֹ אִישׁ חוּטָא. שִׁמּוּ לֵב אִיךְ שְׁחַטְאוּ הַנִּיעוּ אוֹתוֹ לְרַצוֹת לַהֲתַנַּק מִיֵּשׁוּעַ. מֵה בַעֲצֵם עוֹשֶׂה לָנוּ הַחַטָּא, שְׁמַפְרִיד אוֹתָנוּ מֵאלוֹהִים?

בחירת שנים העשר

חניכות אינה נובעת מעצמה. היא תוצאה של תגובה לקריאתו של ישוע. לוקס מציין שישוע כבר קרא לשמעון, אנדריי, יוחנן ויעקב (לוקס 5: 11) ומתי לוי, גובה המס (לוקס 5: 27-32). ועתה כותב הבשורה מציב את בחירת שנים העשר במקום אסטרטגי בסיפורו: מיד לאחר נס הריפוי בשבת של האיש בעל היד היבשה (לוקס 6: 11-16), שהוביל את הפרושים לתכנן את רצח ישוע. האדון ידע שהעיתוי נכון והגיע הזמן למזג את עבודתו ולהכין צוות עובדים אותם יוכל לאמן ולהכשיר למשימה שמעבר לשעת קורבנו על הצלב.

קיראו את לוקס 16-12:6, 6-1:9. מה מלמדים אותנו פסוקים אלה על הקריאה לשנים עשר השליחים?

מבין ההמונים שהלכו בעקבותיו היו חסידים רבים שהלכו אחריו כשם שחניכים הולכים בעקבות מורם. אבל משימתו של ישוע היא יותר מהוראה, היתה לו המשימה לבנות קהילה של גאולים, עדה שתיקח את מסר הגאולה שלו לכל קצוות העולם. ולשם כך, הוא זקוק ליותר מחניכים. **"וְעַם אֹרֹר הַבְּקָר קָרָא אֵלָיו אֶת תְּלַמִּידָיו וּבָחַר מֵהֶם שָׁנִים-עָשָׂר בְּכַוֵּנָתוֹ אוֹתָם שְׁלִיחִים"** (לוקס 13: 6). שליח פירושו מישהו שנשלח עם מסר מיוחד למטרה מיוחדת. לוקס משתמש במילה שש פעמים בבשורה ויותר מ-25 פעמים במעשי השליחים. (מתי ומארק עושים שימוש במילה רק פעם אחת). שנים העשר נבחרו לא בגלל השכלתם, מצבם הכלכלי, חשיבות חברתית, עליונות מורלית או שום דבר אחר שסימן אותם כראויים לבחירה. הם היו אנשים רגילים: דייגים, גובי מיסים, קנאי קיצוני, ספקן ואחד שהסתבר שהוא בוגד. הם נקראו למטרה אחת בלבד- להיות שגרירי המלך ומלכותו.

"אלוהים לוקח אנשים כמות שהם עם היסודות האנושיים שבאופיים ומכשירים לשירותו, בהנחה שיהיו ממושמעים וילמדו ממנו. הם לא נבחרים בזכות שלמותם אלא למרות חסרונותיהם, כדי שבאמצעות הידע ותירגול האמת, דרך חסדו של המשיח, יוכלו להשתנות לצלמו ודמותו." (אלן ג'י ווייט. The Desire Of Ages p.294).

הבה ונודה על כך: איננו מושלמים, וגם האחרים בקהילה אינם. כולנו נמצאים בתהליך צמיחה (גם אם נראה שאחרים צומחים לאט יותר מהקצב לו היינו מצפים) ובינתיים, כיצד נלמד לעבוד עם אחרים ונקבל אותם כפי שהם?

הסמכת השליחים

קראו את לוקס 6:1-9 ומתי 15:1-10. אילו אמיתות רוחניות נוכל ללמוד מפסוקים אלה על הדרך שבה קרא ישוע לשליחיו?

לוקס מתאר את הסמכת השליחים כתהליך של שלושה שלבים. ראשית, ישוע קרא להם יחדיו (לוקס 1:9). 'קריאה' חיונית היא למשימה המשיחית וכמו כן למינוח המשיחי. לפני שהמונח יכול להיות תיאולוגי, הוא מוכרח להיות ניסיון אישי. השליחים מחוייבים במתן תשומת לב לקורא להם, לבוא אליו ולהיות ביחד. גם הציינות לזה שקורא להם והכנעת הכל אליו, יסודיים הם לחוויית האחדות הנחוצה לשם ההצלחה של המשימה.

שנית, ישוע נתן להם "כֶּחַ וְסִמְכוֹת" (לוקס 1:9). ישוע לעולם לא שולח את נציגיו בידיים ריקות. ואף לא מצפה הוא מאיתנו להיות שליחיו בכוחות עצמנו. ההשכלה שלנו, התרבות, המעמד, העושר או האינטליגנציה שלנו חסרי כוחות הם להשלים את המשימה. המשיח הוא שמאפשר, מצייד ומייפה כוחנו. המילה היוונית לכוח היא דינמו הנגזרת מן המילה דינמיס מקור אור ודינמיט, אנרגיה אצורה בעלת היכולת לפוצץ סלעים. הכוח והסמכות שנותן ישוע דיים למחוץ את השטן ולסכל כוונותיו. ישוע הוא כוחנו. "בעת שיתוף הפעולה של רצון האדם עם רצונו של אלוהים, הוא נהיה כל-יכול. כל שצריך להיעשות על-פיו יוכל להתבצע בעזרת כוחו. כל פקודותיו מייפים כוח." (אלן ג'י וויט. Christ's Object Lessons, p. 333).

שלישית, ישוע "שָׁלַח אוֹתָם לְהִכָּרִיז עַל מַלְכוּת הָאֱלֹהִים וּלְרַפֵּא אֶת הַחֹלִים" (לוקס 2:9). בישור וריפוי הולכים יד ביד, ומשימתם של החניכים היא לטפל באדם בכלל הגוף השכל והנפש. החטא והשטן שבו את כל האדם, והאדם כולו חייב לבוא תחת כוחו המקדש של ישוע.

חיי החסידות יכולים להימשך אך ורק כשהחיים ניתנים בכללם למשיח, בלי שום מחיצה. לא זהב ולא כסף, לא אב ולא אם, לא בני זוג ולא ילדים, לא חיים ולא מוות, לא המקריות של היום ולא מקרי חירום של מחר צריכים להפריד בין החסיד למשיח. המשיח, מלכותו והעדות לעולם האובד הם לבדם חשובים.

"אֵל תִּקְחוּ מְאוּמָה לְדֶרֶךְ" (לוקס 3:9). איזה עיקרון מתואר פה שהוא כל-כך חשוב לנו שנבין ונתנסה בו בעצמנו?

שליחות השבעים

קיראו את לוקס 10:1-24. מה מלמד אותנו דיווח שליחות השבעים על העבודה הנצרכת לזכיית הנפש תוך כדי מציאותה של המחלוקת הגדולה?

זמן פועלו, יותר משנים עשר חסידים הלכו אחרי ישוע. בעת נאומו של שמעון למאמינים אשר הוביל לבחירה של מחליפו של יהודה, מנתה הקבוצה למעלה ממאה ועשרים חסידים. (מעשי השליחים 1: 15). שאול מספר לנו שמספר חסידיו של ישוע בזמן עלייתו השמיימה מנה מעל לחמשת אלפים. (הראשונה אל הקורינתיים 6: 15). ובכן, שליחות השבעים איננה מגבילה את מספר התלמידים שישוע חנך, אלא מזכירה את בחירתה של קבוצה מיחדת למשימה מסוימת כדי לסלול את הדרך לפניו בערי הגליל ולהכין את הדרך לביקוריו שלאחר מכן.

רק הבשורה על-פי לוקס מתארת את שליחות השבעים, דבר אופייני במיוחד לגישתו המבוססת על משימה, של לוקס. המספר שבעים הוא סימלי בכתבי הקודש וכמו-כן בהיסטוריה היהודית. בבראשית פרק 10 רשימה של שבעים אומות עולם כצאצאיו של נוח, ולוקס היה מחבר עם היבט אוניברסלי. משה מינה שבעים מזקני ישראל לסייע לו בעבודתו. (במדבר 16,17,24,25). הסנהדרין מורכב היה משבעים חברים. בין אם יש לכל אלה משמעות מסוימת בקריאתו של ישוע לשבעים או לאו, זה לא מוזכר במקרא ולכן איננו חייבים לייחס לכך חשיבות רבה. אבל מה שחשוב הוא שישוע כמדריך מנהיגי הקהילה, הוריש לנו אסטרטגיה שלא למצות את הכוח והאחריות כיחידים אלא לפרוש אותם בקשת רחבה של חסידים. שמחה וסיפוק ציינו את חזרתם של השבעים. הם דיווחו לישוע: "אֲדוֹנָינוּ, אֶפְלוּ הַשָּׂדִים נִכְנָעִים לָנוּ בְּשֵׁמֶךָ." (לוקס 10: 17).

הצלחה בעשיית נפשות למשיח אינה חלק מתפקידו של המבשר. המבשר הוא אמצעי ביטוי בלבד, ההצלחה באה רק "בשםך". שמו וכוחו של ישוע הינו במרכז של כל משימת בישור מוצלחת. אבל שימו לב לשלוש התגובות הראויות לציון של ישוע הצלחת המשימה של השבעים.

ראשית, בהצלחה של מסע הבישור, רואה ישוע את מפלתו של השטן. (לוקס 18: 10). **שנית**, ככל שאנחנו מעורבים בעבודת הבישור סמכות גדולה יותר נתנת לנו (פסוק 19). ושלישית, שמחתו של המבשר לא צריכה להיות על סמך חוויותיו עלי אדמות, אלא משום ששמו נכתב בשמיים (פסוק 20). במלכות השמים יש שמחה גדולה על כל נפש שניצלה מאחזתו של השטן. כל נפש הנרכשת למלכות האלוהים הינה מהלומה קשה לתחבולות השטן.

קיראו שוב את לוקס 10:24. מהם מקצת הדברים שאנחנו ראינו, אשר נביאים ומלכים רצו לראות ולא זכו למעמד? מה החשיבות לכך בשבילנו?

מחיר החניכות

לסוקרטס היה את אפלטון. גמליאל את שאול. למנהיגי דתות שונות יש חסידים אדוקים. ההבדל בין חניכות בתנאים אלה לבין החניכות של ישוע היא שהקודמת מבוססת על פילוסופיה אנושית, והאחרון מושרש באיש ובהישגיו של ישוע עצמו. ולכן, חסידות משיחית לא רק נשענת על תורתו של המשיח, אלא גם על שעשה לגאולת האנושות. לפיכך, מפציר ישוע בכל מאמיניו להזדהות עימו לגמרי, לשאת את צלבם, וללכת בעקבותיו. מבלי שילכו אנשים עד הסוף בעקבותיו, אין חניכות משיחית.

קיראו את לוקס 23-25:9, מתי 24-28:16, מרק 34-36:8. מהו המסר המכריע לכל המכריז על עצמו כמשיח?

חסידות משיחית היא החולייה הקושרת בין הניצול והמושיע; כניצולים עלינו ללכת בעקבות ישוע. וכך יכול היה שאול השליח לאמר "עַם הַמְּשִׁיחַ נִצְלַבְתִּי וְלֹא עוֹד אֶנִּי חַי, אֲלָא הַמְּשִׁיחַ חַי בִּי" אל הגלטיים 2:20. מחיר החסידות מתגלה בלוקס 9:23: "מִי שְׂרוּצָה לָבוֹא אַחֲרַי, שְׂיִתְכַחֵשׁ לְעַצְמוֹ וַיִּשָּׂא אֶת צְלָבוֹ יוֹם וַיֵּלֶךְ אַחֲרַי". שימו לב למילות הפועל כאן: "יתכחש", "ישא", "וילך אחרי". כשאנחנו קוראים ששמעון התכחש לישוע, אין לנו פירוש טוב יותר להכחשה. שמעון אמר: "אֵינְנִי מְכִיר אוֹתוֹ" לוקס 22:57. וכך, הקריאה לחניכות דורשת גם התכחשות לעצמי, מוכרח אני להיות מסוגל לאמר: אינני מכיר בעצמי, העצמי מת. ובמקומו, חייב המשיח לחיות (אל הגלטיים 2:20). שנית, לשאת את הצלב יום יום היא קריאה להתנסות בהצלבת העצמי באופן מתמיד. שלישית, לענות לדרישות שהתמקדות וכיוון החיים הם המשיח ותו לא.

ישוע מרחיב את הדיבור עוד יותר בנוגע לחניכות, כפי שמתגלה בלוקס 57-62:9. שום דבר לא יכול להיות קודם לישוע. הוא, והוא לבדו, ניצב עליון בידידות ואחוה, עבודה והשתחויה. בחניכות המשיחית, מוות לעצמי הוא לא אופציה; אלא הכרח. "כשהמשיח קורא לאדם, הוא מפציר-מזמין אותו לבוא ולמות... זה אותו מוות בכל פעם, מוות בישוע, מות האדם הישן בקריאתו... רק אדם שמת לרצונו שלו, יכול ללכת בעקבות המשיח" (Deitrich Bonhoeffer: The cost of discipleship. New York: (The MacMillan co., 1965 p.99).

מה היה המחיר ששלמת בהליכתך בעקבות המשיח?

לימוד נוסף: "האדרת קורבן המשיח על המזבח כורתת את האני, העצמי מהנפש, ומעמיד את האדם במקום שבו יוכל ללמוד לשאת את הנטל של ישוע. לא נוכל ללכת בעקבות המשיח מבלי להגביה את הצלב ולשאת את עולו. אם רצוננו אינו עולה בקנה אחד עם הדרישות האלוהיות, מחוייבים אנו להיכחש לנטיותינו, לוותר על רצונותינו האהובים ולצעוד בתלם צעדיו של המשיח." (אלן ג'י ווייט. p. 69. Sons and Daughters of God).

שאלות לדיון:

1. חיזרו והביטו בשאלה שבסוף שיעור יום רביעי, בנוגע לפסוק בלוקס 10:24. מהם הדברים שאנחנו, החיים בזמנים אלו, בעידן הזה, זכות גדולה נפלה בחלקינו שזכינו לחיות בתגליות שהרבה נביאים ומלכים היו רוצים לראות ולא זכו? מה למשל עם התגשמות הנבואות? חישובו על זה שפרקים 2,7,8 בדניאל עדיין היו עתידיים לרבים מן הנביאים והמלכים, דברים שהם כבר עובדות היסטוריות עברונו. מה עוד עולה בדעתכם?

2. התעכבו עוד במילותיו של ישוע על אדם המרוויח את העולם כולו אולם מאבד את נפשו. למה התכוון בכך? או, מה לגבי הרעיון שלתת ולאבד את חי על-מנת להצילם? מה פירוש הדבר? זה מובן כשאדם שאינו מאמין נאחז באנוכיות לחומרניות העולם. ולמה לא? הרי זה כל מה שיש בעצם בעינם... אך מדוע, אפילו כמאמינים בישוע, אלו שיודעים שהעולם קרב לקיצו ושארץ חדשה תיווסד יום אחד, אנו עדיין מוצאים את עצמנו מבקשים להשיג את כל שנוכל מהעולם הזה? איך נוכל לשמור עצמנו רוחנית מהמלכודת המסוכנת הזאת?

3. קיראו את לוקס 17-20:10. אפשר להבין את ההתרגשות של האנשים האלה שלמדו שאפילו השדים תחת שליטתם בשם המשיח. הבחינו בתגובתו של ישוע אליהם. מה הוא אמר שהיה כל-כך חשוב להבין לכל אחד שמעורב במסעי הושטת-היד?

4. מיהם הדמויות, מלבד דמויות מקראיות, שבחירתם ללכת בעקבות ישוע עלתה להם בהרבה, אולי אפילו יותר משעלה לנו? בכיתה, שאלו את עצמכם: 'בהליכתם בעקבות ישוע, מה הפסידו האנשים האלה? במה זה עלה להם? האם אהיה מוכן/ה לעשות את אותו הדבר?

שיעור מספר 5
25 אפריל - 1 מאי*

המשיח כאדון השבת

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי:
מארק 1:21, 2:6; לוקס 19-17:4, 37-31:4; השנייה אל הקורינתיים 5:17;
לוקס 11-1:6, לוקס 16-10:13.

פסוק לשינון: "הַשְּׁבֶת נַעֲשֶׂתָה לְמַעַן הָאָדָם וְלֹא הָאָדָם לְמַעַן הַשְּׁבֶת. לְכֹן בְּרוּ-
הָאָדָם אֲדוֹן גַּם לַשְּׁבֶת" מארק 2:27,28.

למרות שלוקס כתב את הבשורה בעיקר לגויים, התדירות שבה הוא התייחס לשבת היא די משמעותית. מתוך חמישים וארבע הפעמים שבהם מוזכרת השבת בבשורות ובמעשי השליחים, שבע-עשרה מהן באיגרת לוקס ותשע מהן במעשי השליחים; תשע פעמים במתי, עשר במארק ותשע פעמים ביוחנן. כמו הגרים החוזרים בתשובה, לוקס בהחלט האמין ביום השביעי כיום השבת ליהודים, וכמו-כן לגויים. ביאתו הראשונה של המשיח לא גרמה לשום שינוי בנוגע לשמירת השבת.

ואכן, "המשיח הדגיש בפועליו על-אדמות את הטענות המחייבות של השבת; בכל הוראתו הוא הראה כבוד למוסד שהוא עצמו נתן. בזמנו, השבת נהייתה מעוותת עד ששמירתה שיקפה את האופי האנוכי של אנשים שרירותיים במקום לשקף את אופיו של אלוהים. המשיח הזיז הצידה את כל הוראת השווא שדרכה כל אלה שטענו שידעו את אלוהים ייצגו אותו בסילוף." (אלן גיי וויט. נביאים ומלכים. עמ' 183).

שיעורנו השבועי מפנה מבטו לישוע כאל אדון השבת; והדוגמה שנתן לנו בשמרו אותה. מנהג שמירת יום ראשון במקום השבת הוא ללא תקדים או אישור במשיח וגם לא בכתבי הקודש.

*לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת ה-2 למאי

”כְּמִנְהַגּוֹ...”

לוקס 30-16:4 ; ישעיה 1,2:61

”וּבַיּוֹם הַשַּׁבָּת הֵלֵךְ כְּמִנְהַגּוֹ לְבַיִת הַכְּנָסֵת” (לוקס 16:4), זהו טקסט אדוונטיסטי מעולה. רובנו משתמשים בו בפגישות מסעי בישור או בשיעורי מקרא קודש במטרה לחדד את הנקודה, מנהגו של ישוע בשמירת השבת. לבתי הכנסת היה תפקיד מכריע בחיי הדת היהודיים. בתקופת הגלות, כשבית המקדש היה תל חרב, ניבנו בתי כנסת למטרת הודייה השתחווייה, כינוס וחינוך ילדים רכים. בית הכנסת נבנה במקום בו נוכחו לפחות עשר משפחות יהודיות. בילדותו בנצרת, נהג ישוע במנהג ההתכנסות בבית הכנסת בכל שבת, ועכשיו במסעו הראשון לעירו הוא הלך כמנהגו לבית הכנסת בשבת.

קיראו את מארק 2:21,6:1 ; לוקס 30-16:4, 11-6:6, 16-10:13, 5-1:14. מה מלמדים אותנו הקטעים הנבחרים האלו על ישוע ועל השבת? תוך קריאתם, שאל את עצמך, היכן, אם איפוא שהוא, תוכל למצוא אינדיקציה שישוע או מבטל את המחוייבות לשמירת השבת או מצביע על יום אחר בשבוע כתחליף?

”כְּמִנְהַגּוֹ” (לוקס 16:4). רק לוקס משתמש בביטוי זה. בלוקס 16:4 כשהלך ישוע לבית הכנסת בנצרת, ובלוקס 39:22 כשקרבו מועד הצליבה, ”הֵלֵךְ כְּמִנְהַגּוֹ אֶל הַר הַזֵּיתִים”. בשני המקרים המנהג היה כרוך בתפילה ופולחן. מדוע שנעשה את זה מנהגנו ללכת בשבת לבית הכנסת כשם שנהג ישוע?

ראשית, אלוהים נמצא בכל מקום, אפשר להשתחוות לו בכל מקום, אבל יש משהו ייחודי בשבת אחים יחד במקום משותף ביום שנחנך בזמן בריאת העולם וכמו כן צווה בחוק המוסרי. שנית, זה משמש כהיזדמנות ציבורית להצהיר ולאשר שאלוהים הוא הבורא והפודה. ולבסוף, זה מזמן אחווה חברתית ושיתוף בשמחה ומקורות דאגה בין המתכנסים.

אלה המאשימים בהיצמדות יתרה לחוק, או שיעבוד מכיוון שאנחנו שומרים את השבת, מחמיצים באופן ברור את הברכה הגדולה שטומנת בחובה השבת. באיזו צורה חווית שחרור כתוצאה משמירת השבת?

השבת: המסר שמביאה עמה ומהותה

"פָּתַח אֶת הַמְּגִלָּה" (לוקס 4: 17). השבת לא נועדה רק בשביל ללכת לבית הכנסת במטרה להשתחוות כי אם גם לשמוע את דבר ה'. חיים חסרי דבר ה' אינם רחוקים ממלכות החטא: **"בְּלִבֵּי צְפֹנְתֵי אֲמֶרְתֶּךָ, לְמַעַן לֹא אֲחַטָּא-לָךְ"** (תהילים 119: 11).

קיראו את לוקס 19-17: 4. היום, במבט לאחור על שלמדנו אודות ישוע, על מי שהוא היה ומה שהשיג עבורנו, איך נוכל להבין את משמעות המילים הללו? כיצד התנסית במציאות של הטענות המשיחיות שלו בחיי האמונה שלך באדון?

אחרי שקרא מדברי הנביא אמר ישוע: **"הַיּוֹם נִתְמַלֵּא הַכְּתוּב הַזֶּה בְּאִזְנֵיכֶם"** (לוקס 4: 17). המילה 'היום' מחייבת ציון. העם היהודי ציפה שמלכות האלוהים תבוא בזמן מסויים בעתיד בצורה דרמטית, צבאית, שתעקר את שורשי המשטר הנוכרי מיהודה ושתביא את עידן מלכות דוד. אבל ישוע הודיע שהמלכות כבר הגיעה והתגלמותה בו, ובכוחו לשבור את כוח החטא, למחוץ את השטן ולשחרר אסורים מריבונותו.

חישבו גם עד כמה קשורה השבת לטענותיו המשיחיות. השבת היא יום מנוחה, מנוחה במשיח. (אל העבריים 4-1: 4). השבת היא סמל החופש והחירות שיש לנו במשיח (אל הרומיים 6, 7: 6). השבת מגלה לא רק את בריאתו של אלוהים אלא גם את ההבטחה של הבריאה מחדש במשיח (השנייה אל הקורинתיים 5: 17; הראשונה אל הקורинתיים 53-51: 15).

אין זה צירוף מקרים אפילו, שישוע בחר את השבת לחולל את מירב ניסי הריפוי, לשחרר את הרצועים, האסורים והחולים. השבת היא תזכורת שבועית, החרוטה במשהו שלא משתנה כמו אבן (זמן), של מה שנתן לנו ישוע.

כיצד גרמה לך שמירת השבת להבין טוב יותר את הגאולה שבאמונה בלבד, (שיש לנו שבת ממעשינו במה שעשה המשיח עבורנו), להבדיל מלנסות להשיג בעצמנו את הדרך לשמיים?

ריפוי בשבת בכפר-נחום

דחייתו של ישוע בנצרת גרמה לו לחזור לכפר-נחום, מקום שבו בישר קודם לכן (מתי 13: 4). העיירה החשובה הזאת הפכה לבסיס של ישוע ופועלו בגליל. בעיירה הזאת היה בית כנסת שככל הנראה נבנה על-ידי קצין בצבא הרומי (לוקס 5: 7), וישוע, כמנהגו, עלה לבית הכנסת ביום השבת. בשבת המסויימת הזאת, מעשיו של ישוע כללו את טווח הקיפה המירבי של פעולת הבישור- הוראה, ריפוי ובישור. לא נאמר דבר אודות תוכן הדרשה שישוע נתן, אבל תגובת הנוכחים היתה תדהמה: "שׁוֹמְעֵי הַשְּׁתוֹמְמוֹ עַל תּוֹכְרוֹ, כִּי בְּסִמְכוֹת דְבַר אֶת דְּבָרוֹ." (לוקס 32: 4). תורתו עמדה כקונטרסט לזו של הרבנים. לא דברי חנופה. אלא הטפה עם כוח שלטון ששורשה במקרא הקודש, מסר שהועבר עם כוחה של רוח הקודש, הקוראת לחטא בשמו, ומעודדת חרטה.

קיראו את לוקס 31-37: 4. איזה אמיתות עצומות מתגלות בפסוקים אלה אודות (1) העימות הגדול בין אלוהים לשטן (2) מציאות קיומם של שדים (3) מטרתה של השבת (4) כוחו של אלוהים נגד הרוע? מה עוד תוכלו למצוא כאן?

בלוקס 31-41: 4 מתועדים חמשת ניסי הריפוי הראשונים שנעשו בשבת לוקס 38, 39: 4; 6-11: 6; 10-16: 13; 1-16: 14. בדרשתו בכפר-נחום, הודיע ישוע שזו היתה משימתו. לשחרר לרפא ולשקם את נשברי הלב והמדוכאים. כאן, בכפר-נחום, ביום השבת, כשבת הכנסת היה מלא באנשים, התעמת ישוע עם איש אחוז שדים כשזה הודה: "אֵהָהּ, מַה לָּנוּ וְלָךְ, יֵשׁוּעַ מְנַצֵּרֵת? הָאֵם בָּאתְ לְהַשְׁמִידֵנוּ? אֲנִי יוֹדֵעַ מִי אַתָּה - קְדוֹשׁ הָאֱלֹהִים!" (לוקס 4: 34). השד שהיה אחד מכוחות הרשע של השטן ויצור על-טבעי, יכל לזהות את המושיע בהתגלמותו. בסיפור זה, המסווה המפריד בין העולם הנראה לבלתי נראה, הוסר.

חישבו כיצד העמות הגדול בין אלוהים לשטן מתגלה כאן בצורה ישירה. בדרך כלל זה לא כל-כך ברור. אבל איך אתם רואים את המחלוקת הגדולה מתבטאת בחייכם האישיים? מהי תקוותנו היחידה לניצחון במערכה זו? (ראו גם הראשונה אל הקורנתיים 2: 15).

אדון השבת

בלוקס 1-11: 6 נמצאים שני תיעודים שבהם ישוע מתעמת עם הפרושים בקשר לשבת. **קיראו את הסיפור הראשון בלוקס 5:1-6. כיצד עמד ישוע בפני האישומים שתלמידיו והוא עצמו נהגו בקלילות במצוות השבת.**

תוך שהלכו בשדה, קטפו התלמידים את ראשי התבואה, שיפשו אותם בכפות ידיהם ואכלו אותם. הפרושים מצאו דרך לעוות את העובדה ולהאשים את התלמידים בעבירה של חילול הדיבר הרביעי, השבת. ישוע מתקן אותם מיד ומזכיר להם את דוד המלך, שכשהיה רעב נכנס למשכן העדות עם חייליו ואכל את לחם הפנים, שרק הכוהנים היו רשאים באכילתו. בכך, הצביע ישוע על הדרך שבה הפרושים, תוך היסטוריה ארוכה של דיקדוקים בחוק, הוסיפו חוק על חוק, ומסורת על מסורת, והפכו את השבת מיום שמחה שאמורה היא להיות לנטל במקום.

קיראו את הסיפור השני בלוקס 11:6-6. איזה לקחים בקשר לשבת אנחנו רואים גם פה?

למרות שכל הבשורות המתומצתות מתעדות את הסיפור הזה, לוקס הינו היחיד המדווח לנו שהיד היבשה הייתה ידו הימנית של האיש. פרט נוסף זה של דוקטור לוקס עוזר לנו להבין עד כמה גדולה הייתה בעייתו הפיזית והשפעתה על יכולתו של אדם זה לחיות חיים נורמליים ומעשיים. האירוע הביא לשתי תגובות: האחת, הפרושים חיכו להזדמנות שבה יאשימו את ישוע בחילול השבת במעשה הריפוי. ובשנית, ישוע ראה את ליבם והמשיך להראות שהוא אדון השבת, זה שברא את השבת, ושהוא לא ייכשל במשימתו לשחרר איש זה מחבלי העבדות של העולם הזה השרוי בחטא. ובכך הציב את השבת ושמירתה בפרספקטיבה האלוהית שלה: מותר וחוקי, לעשות טוב ולהציל חיים בשבת (לוקס 11-9:6).

חישבו על העיוורון בו הוכו המנהיגים על-ידי החוקים והתקנות שהם עצמם חוקקו, חוקים שיוחסו לאלוהים כמקורם. איך נוכל לוודא שלא נמצא את עצמנו באותה מלכודת, שבה מסורות וכללים של החברה לא יעוורו אותנו מלראות אמיתות אלוהיות עמוקות.

השבת: מותר החולה מן הבהמה

מבין שלושת הבשורות הסינופטיות (מתי, מארק, לוקס), לוקס הינו היחיד שמתעד את שני ניסיי הריפוי שנעשו בשבתות על-ידי ישוע. (לוקס 10-16: 13, 1-15: 14). הנס הראשון גרם למנהיג בית הכנסת להתמרמר ולכעוס על ישוע, אולם הנס השני השתיק את הפרושים. בשני המקרים הואשם ישוע על ידי אויביו, (בפרשנותם השגוייה לדיבר הרביעי), בחילול השבת.

קיראו את לוקס 10-16: 13, 1-6: 14. איזה אמינות חשובות מתגלות כאן על העובדה שאמינות מקראיות בקלות יכולות להתפרש בעיוות, סילוף וסטייה

קחו למשל את האישה הנכה. היא שייכת למין הנשי שנחשב נחות על-ידי הפרושים; היא היתה נכה שמונה עשרה שנים, מספיק זמן בכדי לבחון סבלנותו של כל אחד ולהרבות את התחושה בנפשה שהחיים חסרי משמעות; ולבסוף, היא היתה חסרת אונים מלשחרר עצמה.

אליה מגיע חסד אלוהי בהתגלמות אנושית. ישוע רואה אותה, קורא לה להתקרב אליו, מדבר אליה בכדי שהיא תוכל להרפא, "הוא סָמַך אֶת יָדָיו עָלֶיהָ וּמִיָּד זָקְפָה קוֹמָתָה" (לוקס 13: 13). ייסורים של שמונה עשרה שנים לפתע מפנים דרכם לרגע של אושר צרוף, והיא "שָׁפְחָה אֶת הָאֵלֵהִים" (פס' 13). בכל אחד מהפעלים בהם השתמש לוקס בכתובתו ניכרת השפעתה של ההשראה בה הוא כתב בהתייחסותו לערכה של האישה ולכבודה ולמעשה לערכו וכבודו של כל אדם בזוי ונדחה אחר.

בנס השני (לוקס 14: 1-6), ישוע, בדרכו לבית הפרוש לארוחה בשבת, מרפא איש סבל מבצקת (הצטברות גבוהה של נוזלים בגוף כתוצאה מחולי). בציפייה להתנגדות מהמנהיגים שהשגחו בו מקרוב, שואל ישוע שתי שאלות: הראשונה על תכלית הדיבר הרביעי - "הַמֵּתָר לְרַפָּא בְּשַׁבַּת אוֹ לֹא?" (פס' 3). והשנייה על ערכו של האדם - "מִי מִכֶּם, שְׁחִמּוּרוֹ אוֹ שׂוּרוֹ? פֶּלַל לְתוֹךְ בָּאָר, לֹא יִמְהַר לְהַעֲלוֹתוֹ בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת?" (פס' 5). הנקודה שקבע ישוע חייבת הייתה להיות ברורה, מובנת מאליה; למעשה, היה זה ברור, כי על-פי לוקס, "עַל זֹאת לֹא יָכֻלוּ לַעֲנוֹת." (פס' 6) ישוע חשף את צביעותם, צביעות מהסוג הגרוע ביותר משום שהיא הוסוותה במעטה יומרני של קדושה וזעם מצטדק לפי תפיסתם הכפרה בוטה של החוקים בתורת האלוהים.

אם כן, כמה זהירים עלינו להיות?

לימוד נוסף: "אלוהים לא יכול לרגע להשהות את ידו, זה יגרום לבן האדם לאבד את הכרתו או למות. ולאדם יש 'עבודה' לביצוע ביום הזה (השבת). צרכי החיים מחייבים דאגה, החולים צריכים טיפול וצרכי הנזקקים חייבים לבוא על סיפוקם. אין אדם אשר יהיה חף מפשע אם יזניח את סבלם של אחרים בשבת. יום המנוחה הקדוש של האלוהים נברא עבור האדם, ומעשי חסד הינם בהרמוניה מושלמת עם כוונותיו. אלוהים אינו חפץ שברואיו יסבלו אף לשעה קלה אם ניתן להקל עליהם בשבת או בכל יום אחר."

(אלן ג'י ווייט. The Desire of Ages, p. 207).

"שום מוסד רוחני אחר כשבת שניתן לעם היהודי לא נטה להבדילם בצורה רבה יותר מהעמים מסביבם כפי שעשתה זאת השבת. מטרתו של אלוהים הייתה ששמירתם את השבת תצביע עליהם כעל אלו שסגידתם היא אליו. השבת היוותה סמל להפרדתם מעבודת אלילים, ושייכותם לאלוהי האמת. אולם בכדי לשמור על קדושת השבת, חייבים אנשים להיות קדושים בעצמם. באמונה חייבים הם להשתתף בצידקתו של המשיח." (אלן ג'י ווייט. The Desire of Ages, p. 283).

שאלות לדיון:

1. זה לא מדהים, כמה שהתנ"ך ברור בנוגע לישוע ויום השבת? ועדיין, מיליונים הפוקדים בתי כנסיות ברחבי העולם עדיין מתעקשים שהשבת (כהיום השביעי בשבוע) אינה מחייבת עוד או שאבדה את חשיבותה או שהיא בבחינת דקדקנות דתית יתרה והיצמדות מיותרת לחוק. מה זה אומר לגבינו שנאמנות וציות לדבר האלוהים חשובים כל-כך? בדבר יסודי כל כך כחוקיו הקדושים של אלוהים, מליוני בני אדם מרומים. איזו אזהרה חשובה נותן לנו ישוע במארק 22:13?
2. שימו לב לדרכים בהם השטן התאמץ כל-כך בכדי להרוס את השבת: או שהוא פעל דרך מנהיגי ישראל להפוך אותה למעמסה כבדה, כמעט עד להפשטה מלאה ממה שהיתה אמורה להביע ולהיות; או שהוא השתמש ועדיין משתמש במנהיגי הקהילות בהצגתם את השבת כמושנת, דקדקנית או סתם מסורת יהודית. מה יש בה בשבת, וכל הכרוך בה, שהיא בעצם מטרת איבתו של השטן?
3. ישוע "בן-האדם הוא אֲדֹן הַשַּׁבָּת" (לוקס 6:5). אילו השלכות יש להצהרה הזו לגבי מאמינים משיחיים וגישתם לשבת?

שיעור מספר 6 2 - 8 מאי*

נשים בפועליו של ישוע

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: לוקס 55-39:1,
2:36-38, 7:11-17, 7:36-50, 8:1-3, 8:1-18; אל הרומיים 17:10

פסוק לשינון: "כִּלְכֶם בְּנִים-לְאֱלֹהִים עַל-יְדֵי הָאֱמוּנָה בְּמִשִּׁיחַ יֵשׁוּעַ... אִין יְהוּדִי
אֶף לֹא גוֹי, אִין עֶבֶד אֶף לֹא בֶן חוֹרִין, לֹא זָכַר אֶף לֹא נִקְבָּה, מִשׁוּם שְׂפָלְכֶם אֶחָד
בְּמִשִּׁיחַ יֵשׁוּעַ." (אל הגלטיים 2:26,28).

לעיתים מכונה הבשורה על-פי לוקס כ'בשורת הנשים' משום שיותר מכל בשורה אחרת, יש איזכור מיוחד על הפגנת הדאגה והאיכפתיות של ישוע לצרכי הנשים וגם על מעורבותם של הנשים במשימתו. בזמנו של ישוע, כמו בתרבויות מסוימות היום, נשים נחשבו לחסרות ערך. מספר יהודים דאז (וגם היום), הודו לאלוהים שלא עשם עבדים, גויים או נשים. נשים בחברה היוונית והרומית קיבלו לעיתים יחס גרוע מזה. התרבות הרומית פיתחה את המתירנות לפריצות כמעט בלתי מוגבלת. לעיתים קרובות היו לגברים נשים רק לשם הבאת ילדים חוקיים לעולם, שיוכלו לרשת את רכושם, והיו להם פילגשים, לתענוגות חטא. כנגד רקע זה של יחס גרוע והתעללות הביא ישוע את הבשורה הטובה שנשים הן בנותיו של אברהם (לוקס 16:13). כמה מאושרות היו הנשים בזמנו של ישוע לשמוע שבישוע הן בנות אלוהים ושוות בערכם לגברים מבחינת האלוהים. המסר היום נשאר אותו מסר לנשים בכל העמים. כולנו, גברים ונשים אחד אנו במשיח.

*לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת 9 במאי.

נשים שקידמו בברכה את ביאתו של ישוע

היה זה לוקס בלבד שתיעד את תגובתן של נשים אלו לנקודה הפלאית בהיסטוריה הקוסמית: הנקודה בזמן שבה בן האלוהים יעטה בשר ודם בכדי להשלים את משימת הגאולה של האב ולהגשים את התקוות המשיחיות של עמו. למרות שלא הבינו הנשים הללו את שקרה במלואו, מילותיהן ותגובותיהן לאירועים המדהימים האלו, גילו את אמונתן והשתאותן במעשיו של האלוהים.

קיראו את לוקס 1:39-45, על המפגש בין אלישבע ומרים. מה אומרת אלישבע, דבר המגלה את הבנתה, עד כמה שהיא מוגבלת, על האירועים הגדולים המתרחשים בזמנה.

לאחר שדיברה אלישבע, השיבה מרים. (לוקס 55-46:1). לעיתים, מובנות מילותיה כשיר תהילה, מילים אלו, המלאות בחלקי פסוקים מין התנ"ך, מעידות על כך שמרים הייתה תלמידה מסורה של כתבי הקודש ובכך כשירה היא להיות אם לישוע. שירה של מרים מושרש לא רק בכתבי הקודש כי אם גם במערכת היחסים המעמיקה שלה עם אלוהים. הזדהות עולה מתוך נפשה בינה לבין לאדונה, ובין אמונתה בתקוות אברהם.

קיראו את לוקס 38-36:2. איזה אמיתות חשובות מובאות לאור בסיפור על חנה במקדש?

תקווה לעתיד מוצאת את סיפוקה המלא בישוע. אלמנה זקנה מזהה את הנס הזה, ומאותו רגע עשתה את משימתה להכריז על המושיע לכל באי בית המקדש. היא היתה האישה המבשרת הראשונה.

נסו לדמיין את הפליאה והתדהמה של נשים אלו בזמן התרחשותם של האירועים הללו. מה נוכל לעשות בכדי לשמר את הפליאה והתדהמה בליבנו אודות האמיתות הגדולות שנקראנו להכריז?

נשים בכהונת הריפוי של ישוע

קיראו את לוקס 11-17:7. הסיפור על הנס בעיר נעים. האישה הזאת, ענייה ואלמנה, מתמודדת במבחן נוסף, מות בנה היחיד. קהל גדול של אבלים נמנה איתה במסע ההלוויה, בהבעת צער ותמיכה. אובדנו של בנה היחיד בשילוב עם העתיד הלא ברור של חיים לבד, הפך את האלמנה לתמונת מצב של צער וייאוש מוחלטים. אבל מסע ההלוויה היוצא מן העיר נפגש בתהלוכה אחרת הבאה ונכנסת לעיר. בראש התהלוכה היוצאת: מיטת מוות, ובראש התהלוכה הנכנסת היו חיים בהודו של הבורא. כשנפגשו התהלוכות, ראה ישוע את האלמנה, חסרת תקווה ומלאת יגון. **”פְּשָׁרָאָה אוֹתָהּ הָאֲדוֹן נְכַמְרוּ רַחֲמֵיו עָלֶיהָ וְאָמַר: ”אֵל תִּבְכִּי.”** (לוקס 13:7).

הבקשה של לא לבכות היתה חסרת משמעות אילמלא באה מישוע, אדון החיים. מאחורי ההוראה **”אל תבכי”** היה כוח להסיר את הסיבה לבכייה; ישוע ניגש קדימה, נגע במיטה, וציווה על המת הצעיר להתעורר. המגע במת נחשב לטומאה. אבל לישוע התמלה היתה חשובה יותר מחוקי תורה. לספק צרכים אנושיים היה דחוף יותר מגינון טיקסי. העיר נעים לא הייתה עדה לנס גדול בלבד אלא קיבלה מסר נהדר: בישוע אין הבדל בין הייסורים הרגשיים של גברים לבין אלה של נשים. נוכחותו מעמתת ומבלבלת את כוח המוות.

קיראו גם את לוקס 41,42,49-56:8. יאיר היה אדם בעל השפעה- מנהיג בית הכנסת וממונה על מתן שירות ותחזוקת בית הכנסת. בכל שבת בחר באיש שיוביל בתפילה, בקריאת כתבי קודש ובמתן דרשה. הוא היה אדם בעל מעמד רם והשפעה ושל עושר ועוצמה. הוא אהב את ביתו ולא היסס לפנות לישוע בשביל ריפוי ילדתו.

בסיפורים אלו, כוחן של מילות ישוע הן שהביאו בן שמת חזרה לאימו, ובת שמתה חזרה לאביה. חישובו על כך שהמעשים האלו ניראו כלא יאומנים לאלו שנכחו, במיוחד להורים. מה מלמדים אותנו הסיפורים האלו על כוחו של אלוהים? מה הם אומרים לנו בנוגע למוגבלות שלנו בתפישת הכוח הזה (אחרי הכל, למדע אין מושג או הסבר, איך יכלו דברים אלה לקרות). ואפילו יותר חשוב, מה עלינו לעשות בכדי להאמין בכוח הזה, וטובו של האלוהים שמפעיל אותו, בלי שום קשר לנסיבות הנוכחיות שלנו?

נשים מוקירות תודה ומלאות אמונה

בלוקס 36-50: 7, ישוע הופך סעודה למעמד רוחני בעל חשיבות, שאיפשר כבוד לאשה חוטאת. שמעון, אזרח לדוגמא, פרוש, הזמין את ישוע לארוחה. בעוד המוזמנים מסובים, פתאום הפרעה - "וְהִנֵּה אִשָּׁה חוֹטֵאת מִן הָעִיר" מיהרה לעבר ישוע, פתחה בקבוק של בושם מור יקר מאוד, ומשחה את הבושם עליו, כרעה לרגליו ושטפה אותם בדמעותיה. **אילו לקחים ניתן ללמוד מההשתפכות מוקירת התודה של אישה זו וקבלת מעשה אמונתה על-ידי ישוע?**

"בעת שלעיניי אנוש היא נראתה חסרת תקווה, ראה המשיח במרים כי יכולות לעשות טוב. הוא ראה את התכונות הטובות יותר של אופייה. תוכנית הגאולה הקנתה לאנושות אפשרויות עצומות, ובמרים אפשרויות אלו התגשמו. דרך חסדו, הייתה (מרים) שותפה לטבעו האלוהי... מרים הייתה הראשונה שהגיעה לקיברו לאחר תקומתו לתחייה. הייתה זאת מרים שבישרה לראשונה על תחייתו של המושיע." (אלן גיי ווייט. (The Desire of Ages, p. 568).

בלוקס 43-48: 8 מקרה עלוב מדרגה ראשונה הופך למושא להוקרה עליונה של המושיע. אישה זו סבלה לאורך זמן רב מאוד ממחלה חשוכת מרפא שהרסה את גופה ונפשה. אולם קרן אור של תקווה בקעה לפתע בטרגדיה בת שנים עשרה השנים: "בְּשֵׁמְעָה **על-אודות ישוע**" (מארק 5: 27). מה היא שמעה, הרבה או מעט? אין לנו לדעת. אבל היא ידעה שישוע חמל על העניים, אימץ את מנודי החברה, נגע במצורעים, הפך מים ליין חדש, ומעל לכל דאג לאנשים נואשים כשם שהייתה היא עצמה.

אבל השמיעה כשלעצמה אינה מספיקה, שמיעה חייבת להוביל לאמונה. (אל הרומיים 10: 17). אמונה זו הובילה אותה למעשה פשוט של נגיעה בקצה ביגדו. מגע זה היה מונע על-ידי אמונה תכליתית ויעילה שהתמקדה במשיח. רק אמונה כזאת יכולה לקבל את ברכתו של נותן החיים: "בְּתִי, אֲמוֹנָתְךָ הַזֵּשִׁיעָה אוֹתְךָ. לְכִי לְשָׁלוֹם וְהַרְפָּאֵי מִמַּחְלָתְךָ" (לוקס 8: 48). זה לא קשה להביט על אנשים ולשפוט אותם, לא כן? גם אם איננו מביעים זאת בקול, בליבנו אנו שופטים אותם, מה שעדיין, זו טעות גדולה כל כך. **כיצד יכולים אנו ללמוד להפסיק לשפוט אחרים, אפילו במחשבותינו, במיוחד בגלל שאם היינו במצבם מי יודע כיצד היינו מתנהגים?**

נשים שהלכו בעקבות ישוע

קיראו את לוקס 42-38:10. איזה אמיתות רוחניות חשובות נוכל לקחת מהסיפור הזה בשבילנו?

כמארכת, "מִתְּאָה הֵיְתָה טְרוּנְדָה בְּרַב שְׂרוּתָה" (לוקס 40:10) והייתה עסוקה בהשגת הטוב עבור אורחיה. אבל מרים "יִשְׁבָּה לְרַגְלֵי הָאֲדוֹן וְשִׁמְעָה אֶת דְּבָרָיו" (פסוק 39) עד שמרתא התלוננה באוזני ישוע על שהיא לבדה נותרה לעשות את המלאכה הקשה. למרות שישוע לא נזף במרתא על השקעתה בעיסוקיה, הוא ציין את הצורך בסדרי עדיפויות נכונות בחיים. התחברות עם ישוע היא בראש ובראשונה בחניכות: ארוחה משותפת יכולה גם לבוא מאוחר יותר.

"מטרת המשיח מצריכה עובדים זהירים ומלאי מרץ. ישנו תחום נרחב לכל ה-מרתא למיניהן, עם הלהט שלהן בפעילות דתית נמרצת. אבל קודם לכן רצוי שישבו עם מרים לרגלי של ישוע. שתהא החריצות, ההתמדה והמרץ מקודשים בחסדו של המשיח; אז יהיו החיים כוח לעשיית הטוב אשר אינו ניתן לכיבוש." (אלן גיי ווייט. The Desire of Ages, p. 525).

קיראו את לוקס 3-1:8; 23:55,56; 24:1-12. מה מלמדים פסוקים אלה על תפקידן של נשים בזמן כהונתו של ישוע בארץ?

בזמן שטווח כהונתו התרחב, עבר ישוע "מְעִיר לְעִיר וּמְכַפֵּר לְכָפֹר כְּשֶׁהוּא מְכַרֵּז וּמְבַשֵּׂר אֶת מַלְכוּת הָאֱלֹהִים. הַשְּׂנִים-עֶשְׂרֵה הָיוּ אֵתּוֹ" (לוקס 1:8). לוקס מתעד גם את העדות העצומה שנשים מסוימות שישוע ריפא ושדבריו נגעו בנימי נפשם ועוד אישה אחת בעלת אמצעים, נתלוו לפועלו המתרחב. הנה כמה מאלו שלוקס מזכיר: (1) אישה שנרפאה מרוח רעה, כולל מרים המגדלית (2) יוחנה, אישתו של כוזא סוכן הורדוס (3) שושנה "וְרַבּוֹת אַחֲרוֹת אֲשֶׁר כָּלְּלוּ אוֹתוֹ מִנְכֻסֵיהֶן" (לוקס 3:8).

ברגע שאנחנו מבינים שישוע מת עבור כל בן-אנוש, נוכל לתפוס טוב יותר את השיויון האמיתי של כל אדם לפני האלוהים. עד כמה משתקפת אמת זו ביחסינו עם הזולת? כלומר, איך נוכל לעקור (אם יש הכרח) כל גישה שבה אנו עלולים להביט מלמעלה על אחרים שלכאורה להם מגיע פחות מאשר לנו?

התמדה בתפילה והקרבה בנתינות

לוקס מראה כיצד ישוע פנה אל שתי אלמנות בכדי ללמד אמיתות רוחניות חשובות. במקרה הראשון (לוקס 8: 1-18), ריחם ישוע על אלמנה ענייה וחסרת אונים שהייתה במאבק לצדק כנגד שופט מרושע בעל סמכות. היא הייתה קורבן לעוול והונאה, ובכל זאת, האמינה בשילטון החוק ובצדק. אבל השופט פנה נגד אלוהים ונגד אנשים, וברור שלא איכפת היה לו לעזור לאלמנה. דאגה לאלמנות היא דרישה מקראית: שמות 21-22; 22: 21-22; תהילים 6: 68; ישעיה 17: 1. אבל השופט הזה שאב הנאה מהתעלמות מהחוק. עם זאת, האלמנה הייתה חמושה בנשק אחד-התמדה, ובנשק זה היא התישה את השופט ולבסוף הצדק נעשה עמה.

המשל מלמד שלושה לקחים חשובים: (1) התפלל תמיד ואל תתייאש (לוקס 1: 18). (2) לתפילה יש את הכוח לשנות דברים- אפילו את לבו של שופט רע-לב. (3) אמונה מתמדת היא אמונה כובשת. אמונה אמיתית היא בת עצה עיקבית לכל מאמין במשיח: לעולם לא לוותר, אפילו אם זה אומר שהצדק הסופי יהיה רק כאשר המשיח יחזור (לוקס 8: 18). במקרה השני (לוקס 1: 4-21, מארק 44-41: 12), לא הרבה אחרי שישוע סיים לגנות את הצביעות הדתית והיומרנות של הסופרים והמנהיגים במתחם בית המקדש, הצביע להם על ניגוד מוחלט: אלמנה ענייה שמגלה את טבעה של דתיות אמתית. ישוע תיאר כמה מנהיגי דת "הבולעים את בתי האלמנות" (לוקס 47: 20) וגם אלה שמפריס את הציווי המקראי לעזור לאלמנות ולעניים. כמו בימינו, רבים נתנו רק כדי להיראות חסידים, ויותר גרוע מזה, מה שנתנו היה מעודף עושרם. הנתינה שלהם לא הייתה מעורבת בשום הקרבה אישית. בניגוד לכך, ביקש ישוע מחניכיו להביט באלמנה כמוודל לדת אמיתית, כי היא נתנה את כל שהיה לה.

רושם חיצוני והצגה היה מניעים של הקבוצה הראשונה, הקרבה והוד היו המניעים של האלמנה. להכיר בבעלותו של אלוהים בכל אשר לה ולשרת אותו עם כל אשר לה היה הכוח שהניע אותה לתת שתי פרוטות. מה שחשוב לפני עיניו הכל רואות של הבורא זה לא מה שאנו נותנים אלא הסיבה לנתינה; לא כמה אנחנו נותנים אלא מידת ההקרבה.

כמה הקרבה יש בכם לטובת אחרים ולמען מטרתו של אלוהים?

לימוד נוסף: הוא "שחשב על אמו בעת שהיה תלוי בייסוריו על הצלב; שהופיע לנשים הבוכות ועשאו לשליחיו הראשונים בהפצת בשורת השמחה אודות הגואל שקם לתחייה- הוא חברם הטוב ביותר של נשים היום, ומוכן הוא לסייע בכל מערכות יחסייהן בחיים." (אלן ג'י ווייט. The Adventist Home, p. 204).

"לאדון יש משימה לנשים ולגברים. רשאים הם לתפוס את מקומם בעבודתו במשבר הזה, והוא יפעל דרכם. אם הם חדורים בתחושת חובתם, ועמלים תחת השפעת רוח הקודש, תהיה להם בדיוק השליטה הנדרשת בזמן הזה. המושיע יאיר את פניו לנשים בעלות ההקרבה העצמית, וייתן להן כוח שיתעלה על כוחם של הגברים. יש ביכולתם לפעול במשפחה בדרך שגברים אינם יכולים, וזה להגיע לאדם הפנימי. הן יכולות להתקרב לליבם של אלו אשר גברים אינם יכולים- עמלם נחוץ." (אלן ג'י ווייט. (Evangelism, pp. 464, 465).

שאלות לדיון:

1. אחד ההיבטים המעניינים ביותר של הבשורות, כולל את הבשורה על-פי לוקס, עוסק בתפקידן של נשים בהקשר לתחייתו של ישוע. בכל הבשורות נשים הן הראשונות שראו את המשיח שקם לתחייה ולבשר על קומו לאחרים. מליצים מקראיים השתמשו בעובדה זו בכדי לאשר את מציאות התחייה הגופנית של ישוע, דבר שאנשים שונים מכחישים או מפקפקים בו. מדוע תפקידן של הנשים כאן כל-כך חשוב? הרי אם, כמו אלו הטוענים, שהסיפורים אודות תחייתו של ישוע הם פרי דמיונם של אלו שכתבו אותם, מדוע חייבים היו הם להשתמש בדמויות של נשים, שלא זכו להערכה רבה בחברה ההיא, כראשונות שראו והכריזו אודות תחייתו של ישוע? אם הם פשוט המציאו סיפורים בכדי לגרום לבני זמנם להאמין, מדוע לכלול נשים ולא גברים?
2. בחברה שלא תמיד הכירה בכבודם של נשים, נתו להן ישוע את המעמד השייך להן בסדר הבריאה של אלוהים: הן בנות האלוהים, בנות אברהם, ושוות לגברים בעידן החדש של הבשורה. ועדיין, למרות השיוויון בפני אלוהים, נשים וגברים עדיין אינם אותו דבר. איך נוכל לקבל את השיוויון בין הגברים והנשים לפני אלוהים, ובאותה העת לאשר ולהכיר בהבדלים, ואיך הבדלים אלו מתבטאים בחיי הקהילה?

שיעור מספר 7

9-15 מאי *

ישוע, רוח הקודש ותפילה

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: לוקס 2:25-32; יוחנן 7:5-16; לוקס 23:46; 11:1-4; מתי 23:21-23; לוקס 11:9-13.

פסוק לשינון: "וְאֵנִי אוֹמֵר לָכֶם, בְּקִשׁוֹ וְיִנָּתֵן לָכֶם, חֲפָשׁוֹ וְתִמְצְאוּ, דַּפְקוּ וְיִפְתַּח לָכֶם. כִּי כָּל הַמְּבַקֵּשׁ מִקְּבָל, וְהַמְּחַפֵּשׁ מוֹצֵא, וְהַמְתַּדְּפֵק יִפְתַּח לוֹ". לוקס 11:9,10.

מבין שלוש הבשורות הסינופטיות, לוקס מדבר לעיתים קרובות יותר מהאחרים על מערכת היחסים שבין ישוע ורוח הקודש. מתי מזכיר את רוח הקודש שנים-עשר פעמים, מארק שש פעמים, ולוקס שבע-עשרה פעמים בבשורה וחמישים ושבע פעמים במעשי השליחים.

מהתחברותו בבשר של ישוע למין האנושי (לוקס 1:35), ועד לכינון משימתו הגלובלית (לוקס 24:44-49), רואה לוקס קשר מתמיד ופעיל בין ישוע לרוח הקודש. קשר זה הוא הבסיס להבנת פועלו של מושיענו. כמו כן, מדגיש לוקס את חשיבותה של התפילה בחייו ובמשימתו של ישוע. אלוהים לגמרי, שווה עם האב ורוח הקודש, ישוע באנושיותו השאיר לנו דוגמה בנוגע לתפילה..

אם ישוע ראה צורך בתפילה, עד כמה אנחנו צריכים לה? "ללא תפילה בלתי פוסקת ועמידה עירנית על המשמר, אנו עלולים להפוך אדישים ולסטות מן הדרך הנכונה. האויב מבקש ללא הרף לחסום את הדרך אל הכפרות במקדש של מעלה, וזאת כדי למנוע מאתנו לזכות, באמצעות תחינה כנה ואמונה אמיתית, בחסד ה', ולהיאזר בגבורה כדי לגבור על פיתויים." הדרך למשיח (אלן ג'יי וייט, עמ' 80-81).

ישוע ורוח הקודש

כגוי שהתגייר וכמבשר שהתלווה לשליח שאול, חזה לוקס היסטורית בכל מה שקשור בישוע האיש, מעשיו ותכונותיו. מלידתו עד עלייתו השמיימה לכס מלכותו ובהמשך - להתרחבות קהילתו, כפלא אלוהי שהגיע והודרך על-ידי רוח הקודש. בחייו של ישוע אנו נוכחים לגלות את כל טווח קשת הפעילות האלוהית לגאולתנו (לוקס 22-21: 3). ובשורת לוקס מדגישה נקודה זאת על ידי איזכורה המתמיד של רוח הקודש.

מה מספרים לנו הפסוקים הבאים על תפקיד רוח הקודש בביאת המשיח כיצור אנושי בשר ודם? (לוקס 1: 35,41; 2: 35-32)

משימתו של ישוע החלה עם כמה איזכורים חשובים לרוח הקודש. על-פי לוקס, יוחנן המטביל ניבא שלמרות שהוא הטביל במים, זה שבא אחריו יטביל ברוח הקודש. (לוקס 16: 3). בטבילת ישוע, אישרו האב וגם רוח הקודש את אמינות משימת הגאולה שלו. האב הכריז ממרומים שהמשיח הוא בנו האהוב שנשלח לגאול את האנושות, בעוד שרוח הקודש ירדה ונחה עליו בדמות יונה (לוקס 21,22: 3). מכאן ואילך היה ישוע "מלא רוח הקדוש" (לוקס 1: 4), ומוכן להתמודד עם האויב במדבר, וכן אף להתחיל בפעילות הבישור. (לוקס 4: 14). מילות הפתיחה של דרשתו בנצרת היו יישום הנבואה המשיחית של ישעיה על עצמו: "רוח אֲדֹנָי עָלַי" (לוקס 4: 18). רוח הקודש היה שותפו הקבוע, כוחו המאשר, ונוכחותו המתמדת בקרב תלמידיו כשישוע כבר לא היה איתם (יוחנן 7-5: 16). ולא רק זה, ישוע אף הבטיח שאלוהים ייתן את מתנת רוח הקודש למבקשים אותו (לוקס 11: 13). הרוח שתמיד קישרה את המשיח לאב ולמשימת הגאולה, היא אותה הרוח שתחזק את חניכיו במסעות האמונה. לפיכך, רוח הקודש חשובה וחיונית בחיים המשיחיים; ולמעשה, גידוף רוח הקודש הוא החטא הנורא ביותר (לוקס 12: 10).

באיזה דרכים ממשיות ומעשיות נוכל להיפתח להדרכתה של רוח הקודש? כיצד נוכל להיות זהירים מספיק בכדי שהבחירה שלנו לא תקשה את שמיעתנו לקולו (של רוח הקודש).

חיי התפילה של ישוע

מכל הפעמים הרבות שישוע התפלל, חלקם תועדו בלוקס בלבד. שימו לב לתפילות הבאות המראות את ישוע בתפילה ברגעי השיא שבחיייו:

1. ישוע התפלל בזמן טבילתו (לוקס 21:3). "עידן חדש וחשוב נפתח לפניו. עכשיו הוא עלה על במה נרחבת יותר, בכניסתו למאבק חייו" (אלן גיי וייט 2. The Desire of Ages, p. 111). הוא לא העז להתחיל את השלב הנרחב של מפעלו הציבורי, שיוביל אותו לצלב, מבלי להתפלל.

2. ישוע התפלל לפני בחירת שנים-עשר חניכיו (לוקס 12,13:6). אף מנהיג לא בוחר את עוזריו באקראי. אולם ישוע לא רק שבחר בחסידיו אלא את אלו שיבינו ויזדהו לחלוטין עימו ועם משימתו. "תפקידם היה החשוב ביותר שאליו נקראו אי-פעם, והיה משני רק לזה של ישוע עצמו." (אלן גיי וייט. The Desire of Ages, p. 291).

3. ישוע התפלל בעד חניכיו (לוקס 18:9). חניכות דורשת מחוייבות מוחלטת לישוע והבנה של זהותו. על-מנת ששנים-העשר ידעו מי הוא היה, ישוע התפלל לבדו, ולאחר מכן הוא איתגר אותם עם שאלה מכרעת: "אֵתֶם מָה אֹמְרִים, מִי אֲנִי?" (לוקס 20:9)

4. ישוע התפלל לפני שהשתנה מראהו (לוקס 36-28:9), ותוך כך השיג, וזאת כבר בפעם השנייה את אישור השמיים שאכן, הוא בנו האהוב של אלוהים. הניסיונות עד כה, והניסיונות העתידיים לא יכלו לשנות את החיבה, והקירבה שבין האב והבן. כמו-כן, הביאה התפילה את חניכיו למעמד בו עיניהם ראו את גדולתו. "אֵלֶּא בְּמוֹ עֵינֵינוּ רְאִינוּ אֶת גְּדֻלָּתוֹ" (השנית אל שמעון 1:16).

5. ישוע התפלל בגת-שמיים (לוקס 46-39:22). ייתכן וזאת התפילה החשובה ביותר בהיסטוריית הגאולה. כאן מחבר הגואל בין שמי השמיים והארץ, ועל-ידי כך הוא קובע שלושה עקרונות רוחניים: עליונות הרצון והיעד של אלוהים, ההתחייבות למלא את העליונות הזאת גם בסיכון של שפיכת דם או מוות, והכוח להתגבר על כל פיתוי בדרך להגשמת היעד האלוהי.

6. ישוע התפלל והפקיד את חייו בידי האלוהים (לוקס 46:23). במילותיו האחרונות על הצלב: "אָבִי, בְּיָדְךָ אֶפְקִיד רוּחִי", מגלה לנו ישוע את המטרה העיקרית לתפילה. בלידה או פטירה, לפני אויבים או חברים, בשינה או כשאנו ערים, תפילה חייבת להיות חולייה מקשרת תמידית עם אלוהים.

מה נוכל ללמוד מדוגמאות אלו על חיי התפילה שלנו?

מודל התפילה : חלק א'

קיראו את לוקס 4:1-11. כיצד נייעזר בפסוקים אלה להבין כיצד תפילה עובדת? _____

"אבא" הייתה הדרך האהובה ביותר על המשיח לתאר את אלוהים, כשם שתועד לפחות 170 פעמים בארבעת הבשורות. בפנייתנו לאלוהים כאבינו, אנו מכירים באישיותו וביכולתו למערכת יחסים עמוקה עם בני האדם. האלוהים הוא אישי, אמיתי, אוהב ודואג כמו אב אנושי. הוא שונה מהאב הגשמי שלנו משום שהוא כל יכול, כל יודע, נמצא תמיד בכל מקום וקדוש בצורה מושלמת. הביטוי "אבינו שבשמיים" מזכיר לנו תמיד שאלוהים הוא קדוש ואישי ושמשיחיות היא לא רעיון פילוסופי בלבד או דעה שאלוהים משתקף בפנתאיזם וקיים בכל דבר.

"**יְתִקְדֹּשׁ שְׁמֶךָ**" (לוקס 2:11). כאן יש לנו תזכורת נוספת שאלוהים קדוש ומקודש. מי שטוען שהוא חסידו, חייב לקדש את שמו במילים ובמעשים. לטעון שאנו חסידיו ולחטוא נגדו זה לחלל את שמו. מילותיו של ישוע באיגרת מתי 23-21:7 יכולות להסביר לנו טוב יותר מה הפירוש לקדש את שם אלוהים. "**תָּבוֹא מַלְכוּתְךָ**" (לוקס 2:11). הבשורות מתייחסות למלכות האלוהים יותר ממאה פעמים; כארבעים פעמים בלוקס, חמישים במתי, שישה-עשר במארק ושלושה ביוחנן. זה מה שישוע בא לגלות ולייסד; גם במציאות העכשווית של מלכות החסד וגם בהבטחת ההדר העתידית. מבלי להיכנס להיבט הראשון של המלכות לא נוכל לזכות להבטחה העתידית של המלכות, ורצונו של המושיע לחניכיו לחוות את האספקט הראשון בציפייה להיבט השני. "**יַעֲשֶׂה רְצוֹנְךָ כְּבִשְׂמִים כֹּן בְּאַרְץ**" (מתי 10:6). רצונו של אלוהים מכובד ומוכר בשמיים. ישוע לוקח עובדה זו והופך אותה לתקווה שכך יהיה גם על-פני הארץ. המושג 'בארץ' לא מצוין הכללה אלא ייחודיות. בואו וניתן לרצונו של אלוהים להיעשות בארץ, אבל בואו נתחיל עם עצמנו, כל אחד באופן אישי.

האם אתה/יודעת את האדון, או שרק יודעת/עליו ? באיזו צורה יכולים חיי התפילה

שלך למשוך אותך ליחסי קירבה איתו? _____

מודל התפילה : חלק ב'

"אֵת לֶחֶם חֶקְנוֹ תֵּן לָנוּ הַיּוֹם" (לוקס 3: 11). בין אם התפילה הזו מבין שפתיו של מיליונר או יתום עם צורך תמידי, התפילה היא בו-זמנית ביטוי של תלות וגם הכרת אמונה. כולנו תלויים באלוהים, ובהכרח, הבקשה - "תן לנו", מאלצת אותנו להכיר באלוהים כמקור כל מתנה. הוא הבורא, בו אנו חיים, ונעים, ובו הוויתנו. **"דַּעוּ כִּי יְהוָה הוּא אֱלֹהִים הוּא-עֲשֵׂנוּ כִּי אֲנַחְנוּ עִמּוֹ וְצִאֵן מִרְעִיתוֹ"** (תהילים 3: 100).

אלוהים הוא האב שנותן לנו את כל צרכינו. לאור הבטחה זו, איזה ביטחון נוכל למצוא בלוקס 11: 9-13?

"סַלַח לָנוּ עַל חַטָּאֵינוּ" (לוקס 4: 11), סליחה היא לב ליבה של הבשורה. ללא סליחה מאלוהים, אין לנו ישועה: **"וּבְהִיּוֹתְכֶם מֵתִים בְּפִשְׁעֵיכֶם וּבְעֲרֹלַת בְּשָׂרְכֶם, הִחֲיֵה אֶתְכֶם עִמּוֹ. הוּא סַלַח לָנוּ עַל כָּל פְּשָׁעֵינוּ"** (קולוסיים 2: 13). מי שחווה את סליחתו של אלוהים, חייב להושיט ולאמץ את כל מי שעשה לו עוול. מהתפילה **"כִּי גַם אֲנַחְנוּ סוֹלְחִים לְכָל הַחוֹטָאִים לָנוּ"** (לוקס 4: 11; ראה גם מתי 15: 6), אנו מבינים שכחניכים במעמד של 'מחול', מחוייבים אנו לחיות במעגל הולך ומתרחב של חסד אלוהים- מצד אחד אנו מקבלים מטוב ליבו של אלוהים ומצד שני אנו מעניקים את אהבתו וסליחתו לאלו שפגעו בנו: **"וְאַל תִּבְיָאֲנוּ לִידֵי נִסְיוֹן כִּי אִם הֲצִילָנוּ מִן הָרָע"** (לוקס 4: 11). שתי עובדות מצריכות ציון. ראשית, פיתוי עצמו איננו חטא.

כתבי הקודש אינם מראים את הפיתוי כמוצר מוגמר, אלא שיטה, או תהליך שמשמש להשגת תוצר מסויים. למרות שהפיתוי אינו חטא, הכניעה לו היא חטא. שנית, אלוהים אינו מקור הפיתוי (יעקב 1: 13). אלוהים מרשה לפיתויים לבוא אבל לעולם אינו מפתה אדם לחטוא. התפילה אם כן, היא הכרה בכך שאלוהים הוא מקור הכוח המוחלט להתנגד לרע (השטן).

בחנו שוב את לוקס 4: 1-11. חישבו על מרחב הנושאים שכוסו. באיזה דרך יכול כל אחד מן הנושאים הללו להעשיר ולהעמיק את נסיונכם דרך תפילה?

לקחים נוספים בנושא התפילה

מייד לאחר שנתן ישוע מודל תפילה לחניכיו, הוא לימד אותם בעזרת משל על שכן שבא באישון לילה (לוקס 11: 5-13) כעל הצורך בתפילה מתמדת. ואז, כשהתקרב מועד סיום כהונתו הארצית ישוע הזכיר לחסידיו את הצורך בחרטה וענווה בתפילה (לוקס 14: 9-18).

שני המשלים הללו מראים שהתפילה אינה רק נוהג דתי שיגרת, אלא הליכה, שיח עם אלוהים ואורח חיים של התמדה עם אבינו שבשמיים. קיראו את לוקס 8: 5-11 ישוע סיפר את המשל בכדי לעודד התמדה בתפילה. תפילה אינה צריכה להיות שיגרתית. במקום זאת, תפילה צריכה להיות הבסיס של מערכת יחסים שבבסיסם הסתמכות מוחלטת ומתמדת על אלוהים. תפילה היא נשימת הנפש, בלעדיה אנו מתים רוחנית. ישוע מספר על השכן הבלתי ידידותי מעבר לדלת; נראה שהתחנונים המתמשכים של חברו בשביל כיכר לחם באמצע הלילה, למלא את צורך הכנסת האורחים, לשווא הם. אבל לבסוף, אפילו שכן קשה לב שכזה נכנע להתמדה של הנקישות בדלת בשעת חצות. התמדה בתפילה אינה בכדי לשנות את רצונו של אלוהים, אלא על-מנת לחזק את אמונתנו בו.

קיראו את לוקס 14: 9-18. מה כאן הלקח הקריטי בנוגע לתפילה?

הפרוש ציפה שאלוהים יאשרו על בסיס מעשיו, מעשי הצדק שלו. המוכס השליך עצמו לחסדיו של הקב"ה והתחנן להיות מקובל על בסיס חסדו של אלוהים. אלוהים לא מקבל אותנו על בסיס מי שאנחנו אלא דרך חסדו בלבד. רק אלו שמלאים חרטה, הצנועים, ומדוכאי הרוח יכולים לקבל חסד, "ענווה ונמיכות הם התנאים להצלחה ולניצחון. כתר של כבוד מחכה לאלו המשתחוים למרגלות קרבן המשיח." (אלן ג'י וייט. Prophets and Kings, p. 590).

אלו שאינם יודעים עדיין את האדון, נוטים להשוות עצמם לאלו שכביכול יותר גרועים מהם, והכל במטרה לשכנע את עצמם שמצבם לא כל-כך רע. מדוע חשיבה זו היא הונאה רוחנית? ומדוע זה משנה אם מצבם של אחרים גרוע משלנו?

לימוד נוסף: "הנפש הפונה לאלוהים לעזרתו, לתמיכתו ולכוחו על-ידי תפילה יומית, תהיה בעלת שאיפות נאצלות, תפיסות ברורות של אמת וחובה, מטרות נשגבות של פעולה, ורעב וצמא מתמשכים אחר צדק. על-ידי שמירת הקשר עם אלוהים, יתאפשר לנו להפיץ לאחרים, תוך התחברות איתם, את האור, השלום והשלווה ששולטת בליבנו. הכוח שנרכש בתפילה לאלוהים, ביחד עם מאמץ מתמיד בתירגול השכל בהתחשבות והשגחה, מכינה אותנו לחובות היומיות ושומרת את הנשמה בשלום בכל הנסיבות." (אלן ג'יי וייט. p.85. Thoughts from the mount of blessing).

"בקוראנו לאלוהים 'אבינו', אנו מכירים בכל ילדיו כאחינו. כולנו חלק מרשת גדולה של האנושות, כל חבריה משפחה אחת. בעתירתנו אמורים אנו לכלול את שכינינו כמו גם את עצמנו. אף אדם אינו מתפלל נכונה כשהוא מבקש ברכות לעצמו בלבד" (עמ' 105).

שאלות לדיון:

- הקשר שעושה לוקס בין ישוע ורוח הקודש אינו מסתיים בבשורתו בלבד. אף אחד לא יכול לקרוא את מעשה השליחים, הכרך השני של לוקס, על היסטוריית הקהילה המשיחית, מבלי לשים לב לפעילותה הנמרצת של רוח הקודש בקהילה, משימותיה ושליחיה. אכן, רק לוקס מתעד את מצוותו של ישוע לתלמידיו לאחר תחייתו, להישאר בירושלים: "וְאַתֶּם שְׁבוּ בְּעִיר יְרוּשָׁלַיִם עַד פִּי תִלְבְּשׁוּ עַז מִמְרוֹם" (לוקס 24:49), לפני שיוכלו ללכת לכל קצות העולם עם המסר של המושיע שנצלב וקם לתחייה. לאחר מכן, פותח לוקס בסיפורו במעשה השליחים עם ישוע ומילות ההבטחה שלו על שליחת רוח הקודש (מעשי השליחים 1:7,8), והתממשותה של הבטחה זו בחג השבועות (מעשי השליחים 2). מה בא כל זה ללמד אותנו על התפקיד המרכזי של רוח הקודש בחיי הקהילה?
- באיזו צורה התפילה עצמה היא הכרה בתלות שלנו באלוהים? קיראו גם את לוקס 18:9. איזו בעייה רוחנית גדולה הציג ישוע במשל שמתחיל כאן?

שיעור מספר 8

16 - 22 מאי*

כהונתו של ישוע

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי:
 לוקס 7-4:15, 11-32:15, 19-31:16, 35-43:18, 1-10:19

פסוק לשינון: "בֶּן-הָאָדָם בָּא לְבָקֵשׁ אֶת הָאוֹבֵד וְלְהוֹשִׁיעוֹ". לוקס 10:19

אם היינו כותבים את הצהרת כוונותיו של ישוע, לא היה ביכולתנו לשפר דבר מה מלבד חזרה על מילותיו: "לְבָקֵשׁ אֶת הָאוֹבֵד וְלְהוֹשִׁיעוֹ". מה אבד? הייתה זו האנושות כולה, מנוכרת מאלוהים, כפופה למוות, ומלאת אכזבה וייאוש. אם לא היה נעשה בשבילנו דבר, הכל היה אבוד. בזכות ישוע, לכולנו סיבות טובות להיות ברי-תקווה.

האדם בכפירתו ניתק עצמו מאלוהים, וכך הארץ נותקה מן השמיים. בשל הנתק שנפער בין אלוהים לאדם, אי אפשר היה עוד להתחבר עם אלוהים. אבל באמצעות מעלותיו וזכויותיו, המשיח הארץ שוב מקושרת עם השמיים. באמצעות מעלותיו וזכויותיו, המשיח גישר על הנתק שהחטא חולל, וזאת כדי שמלאכי השרת יוכלו לתקשר עם בני האדם. המשיח מחבר בין האדם השרוי בחטא, על חולשותיו וחוסר האונים שלו, לבין הגבורה, מקור העוצמה האינסופית" (אלן גיי ווייט. "הדרך אל המשיח", פרק ב', "הזדקקותו של החוטא למשיח", עמ' 16).

מבראשית ועד להתגלות יוחנן, כתבי הקודש הם סיפורו של אלוהים המבקש אחר אנושות אובדת. בלוקס מתואר המוטיב האמיתי הזה בשלושה משלים: הכבשה האובדת (לוקס 7-4:15), המטבע האבוד (לוקס 10-8:15), והבן האובד (לוקס 11-32:15).

*לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת 23 למאי.

הכבשה האובדת והמטבע האבוד

קיראו את לוקס 7-4:15. מה זה אומר על אהבת אלוהים לנו? מדוע זה כל-כך חשוב להבין שהיה זה הרועה שהלך לחפש את הכבשה האובדת?

בעולם שיכול להיראות כאדיש ומנוכר, המשל הזה דווקא מגלה לנו אמת מדהימה: אלוהים אוהב אותנו כל-כך שהוא עצמו בא לחפש אותנו, על-מנת להביא אותנו אליו. לעיתים אנו מדברים על אנשים הדורשים, מבקשים, את אלוהים, ובמציאות- אלוהים הוא זה שמבקש אותנו.

"הנפש שנתנה עצמה למשיח יקרה היא יותר בעיניו מהעולם כולו. המושיע היה מסכים לעבור ייסורים קשים גם עבור אדם אחד ויחיד שיושע בממלכתו. לעולם לא יזנח אף אדם שעבורו הוא מת. בכל זמן שחסידי לא בוחרים בעצמם לעזוב אותו, הוא יחזיקם איתנה." (אלן ג'יי ווייט. The Desire of Ages, p. 483).

קיראו את לוקס 8,9:15. המשל הזה נמצא אך ורק בבשורה זו. משל ה'מטבע האבוד' הוא דו-משמעי. ראשית, בחבל יהודה בזמנו של ישוע היו הרבה אנשים עניים, ובבתים רבים מטבע אחד (דרכמה) יכל להיות יותר משכר יומי ובקושי מספיק בכדי לקיים משפחה על סף רעב. שנית, כסמל להיותן נשואות, חלק מהנשים לבשו כיסוי ראש רקום עם עשרה מטבעות- סכום עתק, שנחסך לאורך זמן במקרה של משפחות עניות. בכל מקרה, אובדן היה עניין רציני. ובכך, האישה, שבורה לחלוטין וביגון עמוק, מדליקה מנורה, לוקחת מטאטא ומחפשת בכל הבית עד שהיא מוצאת את המטבע שאבד. נפשה נמלאת בשמחה שעולה על גדותיה ושמחה זו מתפשטת לכל חברה.

"המטבע שהיה מונח באבק ובאשפה, עדיין היה שווא את משקלו בזהב, או כסף. בעל המטבע מחפשה מפאת ערכה. וכך, כל נפש המושפלת כתוצאה מהחטא, נחשבת בעיני אלוהים ליקרה. כשם שנושא המטבע את חותמו וצלמו של הכוח שבשלטון, כך גם האדם כשנברא, נשא את דמותו וצלמו של אלוהים, ואף על-פי שכעת פגום הוא, מושחת ומעומעם בעטיו של החטא, עקבות חותמו (של אלוהים) נשארו על כל נפש" (Christ's Object Lesson, p. 194).

יותר מתמיד, בעת הנוכחית המדע מודרני והפילוסופיה מצהירים שאיננו אלא יצירה מקרית ביקום חסר משמעות אשר אדיש לגורלנו. איזו השקפת עולם שונה מוצגת כאן בשני המשלים?

משל הבן האובד: חלק א"

משל זה הינו הסיפור הקצר היפה ביותר שסופר אי-פעם על טיבעה הסלחני של האהבה: משל הבן האובד (לוקס 15: 11-32). משל זה סופר על-ידי לוקס בלבד, ויכול גם להיקרא: 'האב האוהב ושני בניו האובדים'. הבן האחד בחר לחיות בהפקרות על פני אהבתו של אביו. הבן השני בחר להישאר בבית, אך לא הבין ממש את אהבתו של האב או את משמעותו של המושג אח. ניתן ללמוד את המשל בחלוקתו לשבעה חלקים, ארבעה שעוסקים בבן האובד, שניים שעוסקים באב האוהב ואחד העוסק באח הבכור. "תְּנֵה לִי" (לוקס 12: 15). החלטת הבן הצעיר לדרוש מאביו את חלקו בירושה, לא היה דחף פיתאומי, או גחמה רגעית. חטא הוא בדרך כלל תוצאה של שימת דגש מתמשכת על סדר עדיפויות שגוי. הבן הצעיר בוודאי שמע מחבריו על חיי הזוהר הנוצצים בארצות הרחוקות. החיים בבית היו נוקשים מדי. אהבה היתה שם אבל עם מגבלות משלה, הארץ הרחוקה הציעה לו חיים ללא גבולות. האב היה שמרני מדי, אהבתו חונקת מדי. הבן רצה חופש, ובחיפושיו אחר חיי חופש ללא טרדות נרע בהם זרע המרדנות.

1. "כִּמְהָ מְשֻׁרְתִים שְׂכִירִים שֶׁל אָבִי יֵשׁ לָהֶם לֶחֶם בְּשֶׁפַע וְאֲנִי גֹוֵעַ כֹּאֵן בְּרָעַב!" (לוקס 17: 15). הבן קיבל את חלקו המלא בירושה ויצא לארץ רחוקה. המושג 'ה'ארץ הרחוקה' במשל זה משמעה מקום רחוק מבית אביו. עיני האב הדואגות מלאות האהבה, גדר ההגנה של חוקי התורה, וחיבוק החסד התמיד, כל אלה היו זרים בארץ הרחוקה. זוהי ארץ של "חיי הוללות" (לוקס 13: 15). המונח היווני להוללות

2. מופיע שלוש פעמים אחרות בברית החדשה, כשמות עצם: על שיכרות (אפסיים 18: 5), מרדנות (טיטוס 6: 1), והוללות הכוללת "דְּרָכֵי זִמָּה וּבְתָאוֹת פְּסִבָּאֵי יִן וְזֵלְלֵי בְּשׂוֹר וְרִדְפֵי שֶׁכָר וְתוֹעֵבוֹת עֲבֹדַת הָאֱלִילִים" (הראשונה לשמעון 3: 4). 'יתענוגות' חיים כופרים כל אלה כילו את בריאותו ועושרו, ועד מהרה הפך לחסר כל, בלי חברים ובלי מזון. חיינו הנוצצים הסתיימו בביבים. מורעב, ובמחסור תמיד, הוא מצא תעסוקה קשה מנשא ליהודי-רעיית חזירים!...

3. "שִׁים אוֹתִי" (לוקס 15: 19). אפילו במצבו כ-"אובד", עדיין נותר במעמדו כ-"בן", עם הכוח לעשות שינוי. הבן התעשת ונזכר במקום שנקרא "בית", אדם שנקרא "אבא" וקשר ביחסים בין אישיים הנקרא "אהבה". הוא הלך חזרה הביתה עם נאום מוכן בידו, והתחנן לאביו: "שִׁים אוֹתִי". זאת אומרת, עשה איתי מה שתמצא, אבל תן לי להיות תחת עיניך הפקוחות, ובתוך דאגתך האוהבת. איזה בית טוב יותר מלבו של אביו שבשמיים? העולם עשוי להיראות מפתה מאוד. איזה דברים בעולם מפתים אותך במיוחד, שאתה מוצא את עצמך חושב: 'אה, זה לא כל-כך רע', כאשר עמוק בליבך אתה יודע שזה רע מאוד?

משל הבן האובד: חלק ב'

החזרה הביתה (לוקס 20: 15) הייתה עבורו מסע של תשובה. המסע החל "בְּשֵׁעֶשָׁה חֲשֹׁבוֹן נֶפֶשׁ". ההכרה במקום הימצאו בהשוואה לבית אביו, דחפה אותו לקום וללכת אל אביו. הבן האובד חוזר לביתו עם נאום בעל ארבעה חלקים המגדיר את המשמעות האמיתית של החזרה בתשובה.

1. **הכרה באב: "אָבִי" (פס' 18).** הבן האובד צריך עכשיו להישען ולהאמין באהבת אביו ובסלחנותו, בדיוק כפי שאנחנו צריכים ללמוד להאמין באהבת אבינו שבשמיים ובסלחנותו.

2. **התוודות: מה שעשה הבן האובד לא היה טעות בשיפוט אלא חטא כנגד אלוהים וכנגד אביו (פס' 18).**

3. **מוסר כליות (חרטה): "נִקְלַתִּי" (פס' 19).** הכרה בחוסר הערך כנגד ערכו של אלוהים, היא חיונית לתשובה אמיתית.

4. **עתירה: "שִׁים אוֹתִי" (פס' 19).** הכניעה לאלוהים לכל אשר יהיה רצונו היא היעד של החזרה בתשובה. הבן חזר הביתה.

5. **האב בהמתנה (לוקס 20, 21: 15).** ההמתנה והדריכות, העצב והתקווה, החלו ברגע שיצא הבן האובד מן הבית. ההמתנה הסתיימה ברגע שראה האב את בנו האובד "וַיִּגָּס וַיָּבֵא אֶל-אָבִיו עוֹדְנוּ מִרְחוֹק וְאָבִיו רָאָהוּ וַיָּהֲמוּ מְעִיו וַיִּרְץ וַיִּפֹּל עַל-צְנֹאָרָיו וַיִּשְׁקָחוּ" (פס' 20). אף דמות אחרת אינה מציירת את אופיו של האלוהים בצורה ברורה יותר כמו זאת של האב הממתין.

6 **המשפחה השמחה (לוקס 25-22: 15).** האב אימץ את בנו, הלביש אותו באדרת חדשה, שם טבעת על אצבעו ונעליים לרגליו וזימן אותו לסעודה והמשפחה חגגה. אם עזיבת הבית הייתה מוות, החזרה הייתה קימה לתחייה וסיבה ראוייה לשמחה. הבן אכן היה אובד, אבל עדיין בן, ועל כל בן חוזר בתשובה יש שמחה בשמיים (פס' 7).

7. **הבן הבכור (לוקס 32-25: 15).** הבן הצעיר אבד מן הרגע שיצא מהבית אל הארץ הרחוקה, הבן הבכור היה אובד כל אותו זמן למרות נוכחותו הפיזית בבית אביו, ליבו היה ב'ארץ רחוקה'. זהו לב כועס (פס' 28) מתלונן וצדקני (פס' 29) המסרב להכיר באחיו. במקום זאת הוא מזהה את 'הבן שלך', בזבזן בלי אופי (פס' 30) ההתנהגות של הבן הבכור כלפי אביו הייתה כמו זו של הפרושים שהאשימו את ישוע: "הָאִישׁ הַזֶּה מְקַבֵּל אֶת הַחַטָּאִים וְאֹכֵל אִתָּם" (פסוק 2), המילים האחרונות של האב לבן הבכור משקפות את יחסם של השמיים כלפי כל החוזר בתשובה על חטאיו: "אֲבָל אֲחִיד הַנֶּה רָאוּ לְשׁוֹשׁ וְלְשִׂמְחָה עָלָיו כִּי הָיָה מֵת וַיְחִי וְאֵבֶד וַיִּמָּצֵא" (פס' 32).

שימו עצמכם בנעליו של האב הבכור. למרות שדרך חשיבתו מוטעית, מדוע זה 'הגיוני' שהוא ירגיש כך? כיצד מצליח סיפור זה לגלות דרכים שבהם הבשורה הגאולה עוברת בהרבה את שנחשב להגיוני?

הזדמנויות מוחמצות

למרות שישוע בא לבקש ולהושיע את האובדים, הוא לעולם לא מכריח אף אחד לקבל את הישועה שהוא מציע. הישועה חינם היא וזמינה לכל, אולם עלינו לקבל את מתנת חינם זו באמונה, וכתוצאה מכך לחיות בהתאם לרצונו של אלוהים. ההזדמנות היחידה שיש לנו להתנסות בכך קיימת בעודנו בחיים על-פני הארץ, אין הזדמנות אחרת.

קיראו את לוקס 31-19:16. מהו המסר המרכזי של המשל?

המשל מתועד אך ורק באיגרת לוקס ומלמד אותנו שתי אמיתות גדולות בנוגע לישועה : חשיבותו של 'היום' בתהליך הישועה והיעדר הזדמנות נוספת לישועה לאחר המוות ; היום הוא יום הישועה. המשל אינו מלמד שיש משהו רע מיסודו בעושר או טוב בלתי נמנע בלהיות עני. מה שהמשל כן מלמד, זה שההזדמנות להיושע ולחיות בישועה אסור שתוחמץ בעודני בחיים עלי אדמות. עשיר או עני, מלומד או חסר השכלה, בעל כוח או חסר אונים, אין לנו הזדמנות שנייה. הכל נושעים ונשפטים על דרך גישתם לישוע היום ועכשיו. "הן הוא אומר: "בַּעַת רְצוֹן עֲנִיתִיךָ וּבְיוֹם יְשׁוּעָה עֲזַרְתִּיךָ. הִנֵּה עֲתָה עֵת רְצוֹן, הִנֵּה עֲתָה יוֹם יְשׁוּעָה" (השנית לקורינתיים 2: 6).

המשל גם מלמד שלשכר ניצחי אין שום קשר לרכוש חומרני. האיש העשיר היה "לְבוּשׁ אֲרָגְמָן וְיֶשֶׁשׁ וְיִתְעַנֵּג וְיִשְׁמַח יוֹם יוֹם" (לוקס 19: 16), אבל החמיץ את עיקר בחיים : אלוהים. במקום שאלוהים לא מוכר, לא יקבלו הזולת תשומת לב. חטאו של האיש העשיר לא היה בעושרו אלא בכישלונו להכיר שמשפחתו של אלוהים נרחבת משהיה מוכן לקבל. אין הזדמנות שנייה מעבר למוות. האמיתה השנייה על-פי ישוע, שאין מנוס ממנה, מלמדת שאין הזדמנות שנייה לאחר המוות. "כְּשֵׁם שֶׁנִּגְזַר עַל בְּנֵי אָדָם לְמוֹת פֶּעַם אַחַת וְאַחֲרֵי כֵן הַמִּשְׁפָּט" (אל העיברים 9: 27) . נקודה נוספת שעולה ממשל זה היא שניתנו לנו מספיק ראיות עכשיו, בחיינו, לקבל החלטה מצפונית לטובת אלוהים או נגדו. כל תורה (תיאולוגיה) המלמדת שיש איזו שהיא הזדמנות שנייה לאחר המוות, היא תרמית גדולה.

אנחנו אוהבים לדבר על אהבת אלוהים אלינו וכל מה שהוא עשה למעננו על-מנת להושיענו. אולם מה צריך משל זה ללמדנו, על הסכנה שקיימת בקבלה של אהבת אלוהים ומתנת הישועה כמובנים מאלהים?

עיוור הייתי ועכשיו אני רואה

הצהרת הכוונות של ישוע שהוא בא לבקש ולהושיע את האובד הם הצהרה של פעילותו למען האושר. הוא בא לעולם כדי להביא לשלמות גברים ונשים, לשנות אותם פיזית, נפשית, רוחנית וחברתית. לוקס מספק לנו שני מקרים הממחישים כיצד ישוע שיקם שני אנשים שבורים והביאם לשלמות. האחד היה עיוור פיזית, השני היה עיוור רוחנית; שניהם היו מנוודים, האחד קבצן והשני מוכס. שניהם היו מועמדים ראויים למשימת ישועתו של המשיח, ואף אחד מהם לא היה מעבר להישג ידו או רחוק מליבו. .

קיראו את לוקס 43:18-35. מה מלמדים הפסוקים האלו על תלותנו המוחלטת בקב"ה? מי בינינו לא זעק פעם 'חנני', 'רחם עליי'?!

מארק מציין את שמו של האיש: ברטימיי (מארק 46:10), שהיה מקבץ נדבות מחוץ לעיר יריחו. נכה פיזית, נטול חשיבות חברתית ומוכה עוני, פתאום הוא מצא עצמו בהינף הפלא של שמי השמיים: **"ישוע מְנַצֵּר עוֹבְרִי"** (לוקס 37:18). אמונתו התחזקה והתפרצה בזעקה: **"ישוע בן-דָּוִד, רַחֵם עָלַי!"** (פסי 38). אמונה לא מצריכה עיניים או אוזניים, ידיים או רגליים, אלא לב המחובר לבורא העולם.

קיראו את לוקס 10:1-19. מי היה ה'עיוור' בסיפור הזה?

רק לוקס תיעד את סיפורו של זכי, המפגש האחרון שלו עם מנוודים. משימתו של המשיח, לבקש ולהושיע את האובד, נתמלאה על כל תפארתה במפגש הזה. זכי היה המוכס הראשי של יריחו, חוטא ראשי על פי דינם של פרושי העיר, אבל חוטא ראשי שהיה מושא בקשתו והושעתו של המשיח. אכן, במקומות יוצאי דופן ובאמצעות שיטות יוצאות דופן השיג ישוע את משימתו. עץ שקמה, איש סקרן המבקש לדעת מיהו ישוע, ואדון אוהב המצווה על האיש לרדת מן העץ, כי זימן עצמו לארוחת צהריים איתו. אבל יותר חשוב מכך, לישוע היה מסר לתת: **"היום הִיִּתְּהָ תְּשׁוּעָה לְבֵית הַזֶּה"** (לוקס 9:19), אבל לא לפני שזכי יישר את ההדורים (פסי 8).

זה קל מאוד לראות ליקויים וחסרונות באנשים אחרים, לא כן? אולם לעיתים קרובות אנו עיוורים לליקויים ולחסרונות שלנו. באיזה תחומים בחייך אתה צריך להתמודד, ולהתוודות ולקבל את הניצחון על הדבר ממנו התעלמת לאורך זמן ממושך כל כך?

לימוד נוסף: "באמצעות משל הכבשה האובדת, מציג המשיח לא רק את החוטא לבדו אלא את העולם כולו שכפר והושחת על-ידי החטא" (אלן ג'י וייט. Christ object lessons, p. 190).

על ערכה של נפש אחת... "שוויה של הנפש, מי יכול לאמוד? התדע את ערכה, לך לגת-שמנים, והבט על המשיח בעת סבלו וייסוריו, בהזיעו טיפות דם גדולות. הבט אל המושיע הנישא על הצלב... בעמך ניצב למרגלות הצלב, בזוכרך שהמשיח היה מקריב את חייו גם למען חוטא אחד, אז תוכל לאמוד את ערכה של הנפש" (עמ' 196).

שאלות לדיון:

1. בשעה שכל הדתות מתארות את בן האנוש בחיפושו אחר אלוהים, דת ישראל מציגה את אלוהים כמבקש: אדם, אייכה? (בראשית 3:9), קין, איה הבל אחיד? (בר' 4:9), מה לך פה, אליהו? (מל'א 9:19), זכי, רד מהר (לוקס 19:50). מה היה ניסיוןך בעוד אלוהים ביקש אותך?
2. הביטו שוב בשאלה האחרונה בסוף השיעור של יום שלישי. מה הייתה הטעות החמורה של הבן הבכור? איזה פגמים רוחניים נחשפו בהתנהגותו? מדוע קל זה יותר להתנהג באותה הצורה מכפי שאנו חושבים? ראו מתי 16-1:20.
3. בסיפור האיש העשיר ואלעזר, ישוע אמר שאפילו אם מישהו היה חוזר מהמתים, יהיו אנשים שלא יאמינו. באיזו צורה ניבא משל זה את תגובתם של רבים לתחייתו של ישוע, שבה לא האמינו למרות העובדות רבות העוצמה לתחייתו.
4. אחד ההיבטים המרשימים ביותר של ישוע בפועלו, הוא השיוויון שבו נהג כלפי כל אדם, כגון הקבצן, העיוור, זכי, נקדימון והאישה השומרונית. קרבן המשיח, יותר מכל דבר אחר מראה את שיוויון כל האנשים בעיני אלוהים. כיצד צריכה אמת קריטית זו להשפיע על הדרך שבה אנו מתנהגים עם אחרים, אפילו אלה שבגלל מדיניות, תרבות, מוצא אתני או כל מה שלא יהיה- היו לנו רגשות לא טובות כנגדם? מדוע גישה כזאת היא אנטי-ישוע?
5. השוו את סיפור הבן האובד עם סיפורם של העשיר ואלעזר. כיצד הם מתאזנים ביניהם?

שיעור מספר 9
23 - 29 מאי *

ישוע, המורה הדגול

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי:
לוקס 22-25 ; 8: 31-37 ; 4: 20-49 ; 8: 19-21 ; 10: 25-37 ; דברים 5: 6

פסוק לשינון: "שומעיו השתוממו על תורתו, כי בסמכות דבר את דברו"
(לוקס 4: 32).

"כשבא המשיח לעולם, נראה היה שהאנושות הדרדרה במהירות לשפל הנמוך ביותר. יסודותיה של החברה עצמה עורערו. החיים הפכו מוטעים ומלאכותיים... כתוצאה מתועבה אגדות ותרמיות, ובמאמצים להטביע מחשבות, פנו אנשים לכפירה וחומרניות. הנצח נשאר מחוץ לחשבון נפשם, הם חיו למען ההווה. בהתאם לכך, כשם שהפסיקו להכיר באלוהים, הפסיקו להוקיר את האנוש. אמת, הוקרה, הגינות, אמון וחמלה ניטשו מהארץ. תאוות בצע בלתי נלאית, ושאפתנות משקיעה הולידו חשד אוניברסלי. רעיון החובה, ההתחייבות של החוזקה לחולשה, של כבוד אנושי וזכויות אנוש, הושלכו לצד כחלום או אגדה. אנשים פשוטים נחשבו לבהמות משא, או ככלים ומדרגות להשגת לשאיפתם. עושר ועוצמה, קלילות והתפנקות התקבלו כדבר הטוב ביותר. ניוון פיזי, קהות חושים מנטלית, ומוות רוחני איפיינו תקופה זו." (אלן גיי וייט. Education p. 74,75).

על רקע מציאות זו, ניתן להבין מדוע לימד ישוע את שלימד.

* לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת ה 30 במאי.

סמכותו של ישוע

כרופא וחוקר, הכיר לוקס בתפקידה של הסמכות. הוא היה בקי בסמכותה של הפילוסופיה במחקר וההשכלה היווניית. הוא ידע את סמכות חוקיהם של הרומאים בנושאים שקשורים לאזרחים ולמערכת המינהלית של הממשל. כחבר למסעותיו של שאול הוא הבין את סמכותו הקהילתית שהייתה לשליח בקהילות שייסד. ובכך, לוקס הבין שסמכות היא עיקר תפקידו של האדם, תפקידו של המוסד, פונקציית המדינה, ויחסיו של מורה ותלמידיו. לאחר שהתחכך עם כל מיני סוגים של רשויות בכל רמות הכוח, משתף לוקס את קוראיו בכך שהיה משהו שאין שני לו בישוע ובסמכותו. ישוע נולד למשפחה של נגר, גדל והתפתח במשך שלושים השנים הראשונות לחייו בעיירה הגלילית הקטנה נצרת, אשר אין היא ידועה בשום דבר מיוחד בקנה המידה העולמי. בהוראה ובפעולה ישוע התעמת עם כולם - שליטים רומיים, מלומדים יהודים, רבנים, אנשים רגילים וזרמים בעלי עוצמה-חילוניים ודתיים.

חבריו, תושבי עירו "כָּלֵם דְּבָרוֹ טוֹבוֹת עָלָיו וְהַתְּפִלָּאוֹ עַל דְּבָרֵי הַחֵן שֶׁיֵּצְאוּ מִפִּיו" (לוקס 4: 22).

הוא נתן לאלמנה בנעים תקווה בהקמת בנה לתחייה (לוקס 11-17: 7). כל העיר נכנסה לרעדה וחלחלה של פחד וקראה: "נְבִיאַ גָּדוֹל קָם בְּקִרְבָּנוּ, אֱלֹהִים פָּקַד אֶת עַמּוֹ." (פס' 16). סמכותו של ישוע על חיים ועל מוות שילחבה לא רק את נעים אלא את "כָּל הַיְהוּדָה" ו"כָּל הָאֲזוֹר אֲשֶׁר מִסְּבִיב" (פס' 17).

קיראו את לוקס 22-25: 8; 31-37: 4; 24-26: 5; 49: 7; 8: 12. מה מגלים לנו פסוקים אלו על סוגה של הסמכות שישוע הפעיל?

לוקס השקיע זמן בתיעוד, לא רק למען חברו תיאופילוס, אלא לדורות שיבואו אחריו, שישוע, דרך פועלו, ייסד את סמכותו הייחודית. כאלוהים בהתגלמות בשר הייתה לו סמכות שלא הייתה לאף אדם אחר. הרבה אנשים עושים דברים בשם אלוהים, דבר שכמובן ייתן למעשיהם הרבה סמכות. כיצד נוכל להיות בטוחים שכשנאמר: 'אלוהים הוביל אותי לעשות זאת', באמת היה הוא המוביל? דונו בתשובתכם בשבת.

הדרשה הנעלה ביותר של ישוע

הדרשה על ההר (מתי 5-7), לעיתים קרובות מוכתרת בשם: 'מהותה של המשיחיות'. לוקס מספק קטעים נבחרים מהדרשה בפרק 6 פסוקים 20 עד 49 ובמקומות אחרים. משום שלוקס מציג את הדרשה לאחר הבחירה הרשמית של השליחים (לוקס 13: 6), מספר חוקרים קוראים לדרשה 'ההסמכה של שנים העשר'. כמו שהוצג בלוקס 20-49: 6, הדרשה מתחילה עם ארבע ברכות וארבע קריאות אזהרה ומתארת מאפיינים חיוניים אחרים של הדרך המשיחית. לימדו את הקטע של לוקס 20-49: 6 ושאלו את עצמכם עד כמה חייכם מאמצים באופן הדוק את העקרונות המצויינים כאן.

1. האושר המשיחי.

2. לוקס 22-20: 6. כיצד יכולים רעב, עוני בכי ושנאה להוביל לסיבת האושר?

3. של המשיחי להיותו שמח בעיצומה של דחייה (לוקס 22,23: 6).

4. אזהרות מדברים שיש להתגונן מפניהם (לוקס 24-26: 6). סיקרו את כל אחת

מהאזהרות. מדוע צריך המשיחי להתגונן מפניהן?

5. הציווי המשיחי (לוקס 27-31: 6). אף אחת ממצוותיו של ישוע לא נתונה יותר

לוויכוח, או נחשבת לקשה יותר מאשר למלא את כלל הזהב של האהבה. המוסר

המשיחי בבסיסו הוא חיובי ולא שלילי. הוא לא כולל רשימה של איסורים אלא רשימה

של דברים לעשייה. במקום לאמר 'אל תשנא' את אויבך, הוא דורש 'אהוב את אויבך'.

במקום חוק ההדדיות (עין תחת עין), כלל הזהב דורש מוסר של טוב בטהרתו (תן את

הלחי השנייה גם). מהאטמה גאנדי נהג בכלל הזהב לפילוסופיה פוליטית שלמה של

התנגדות לרע דרך הטוב ובסופו של דבר שימש עיקרון זה לזכייה בעצמאותה של הודו

מהקולוניאליזם של בריטניה. כמו-כן מרטין לותר קינג גיוניור השתמש במוסר של

כלל הזהב לשים סוף לרוע של ההפרדה הגזעית בארצות הברית. במקום שבו האהבה

שולטת עולה האושר על הכס.

6. הדרך המשיחית (לוקס 37-42: 6). שימו לב להתעקשות של המשיח על הסלחנות,

על נתינה ליברלית, חיים למופת, וסובלנות עם אחרים.

7. הנבת הפירות המשיחיים (לוקס 43-45: 6).

8. הבונה המשיחי (לוקס 48,49: 6).

משפחה חדשה

מורים דגולים לפני ואחרי ישוע לימדו על אחדות ואהבה, אבל בדרך כלל על אהבה בתוך מסגרת של קבוצה אחת. משפחה שהוגדרה על-ידי בלעדיות של מעמד חברתי, צבע, עור, שפה, שבט או דת. אבל ישוע פרץ את המחסומים שהפרידו בין בני האדם והובילו לתוך משפחה חדשה, משפחה שלא הבחינה בדברים המקובלים שמפרידים אנשים. תחת דגל האהבה המושלמת אגפה- שאינה נרכשת, אינה בלעדית, אלא אוניברסלית ומקריבה- ייסד ישוע משפחה חדשה. המשפחה הזאת משקפת את הרעיון המקורי, האוניברסלי האידיאלי שקודש בבריאה בבראשית, אהבה המעידה שכל אדם נוצר בצלמו ובדמותו של אלוהים (בראשית 1: 26,27) ולכן, שווה הוא לפניו.

קיראו את לוקס 19-21: 8. מבלי להפחית בערכם של העבותות והמחוייבות שקושרות הורים וילדיהם, אחים ואחיות, במסגרת המשפחתית, הביט ישוע מעבר לבשר ודם והניחם על מזבחו של אלוהים כחבריהם "אֲשֶׁר קָרָא שֵׁם לְכָל מְשֻׁפָּחָה בְּשָׁמַיִם וּבְאָרֶץ" (אפסיים 3: 15). משפחת החניכות המשיחית חייבת להיות לא פחות קרובה ומחייבת מהקשרים שיש עם ההורים. לישוע המבחן האמיתי של משפחה זה לא קשר דם אלא עשיית רצון אלוהים.

מה מלמדים הקטעים הבאים על החומות שישוע הרס בכל הקשור בהבדלים שבדרך כלל מפרידים בני אנוש (ושלעיתים קרובות התוצאות הן רעות בלבד)?

לוקס 5: 27-32

לוקס 7: 1-10

לוקס 14: 15-24

לוקס 17: 11-19

המשימה ופועלו של ישוע, ליבו הסלחן וחסדו המחבק, לא מנע אף אחד, אלא כלל את כל מי שיקבל את קריאתו, אהבתו הניצחית הביאה אותו במגע עם כל קשת הגוונים בחברה האנושית.

באיזה דרכים נוכל לנקוט כקהילה על-מנת שנוכל למלא עיקרון חיוני זה בצורה יותר טובה?

אהבה בהגדרה: משל השומרוני הטוב-חלק א'

מתוך ארבעת הבשורות, רק לוקס מתעד את משל הבן האובד ומשל השומרוני הטוב (לוקס 3-25: 10). המשל הראשון מתאר את המימד האנכי של האהבה, האהבה היוצאת מן הכלל של האב (שבשמיים) לחוטאים. המשל השני מראה לנו את המימד האופקי-סוג של אהבה שצריכה לאפיין חיים אנושיים, המסרבת להכיר בכל מחסום בין בני אנוש ובמקום זה קיימת בתוך הגדרתו של ישוע לשכן: שכל בני אנוש הם ילדיו של אלוהים וראויים הם לקבל אהבה ויחס שווים.

קיראו את לוקס 28-25: 10 והגו בשתי השאלות המרכזיות שנשאלו. כיצד מתקשרת כל אחת משאלות אלו לעניין המרכזי של חיי המאמינים ושל האמונה במשיח.

1. "רַבִּי, מָה עָלַי לַעֲשׂוֹת כְּדֵי לְרִשֵּׁת חַיֵּי עוֹלָם?" (לוקס 10: 25). שימו לב שעורך הדין ביקש דרך שבה יירש חיי נצח. להיושע מחטא ולהיכנס למלכות האלוהים היא אכן השאיפה הנאצלת מכל השאיפות, אבל עורך הדין, כמו רבים אחרים, גדל עם הרעיון המוטעה שחיי נצח הם דבר שאפשר לזכות בו דרך מעשים טובים. אין ספק שהוא לא ידע "כִּי שְׂכָר הַחֲטָא הוּא מוֹת, אֲבָל מִתְּנָתוֹ שֶׁל אֱלֹהִים הַיָּא חַיֵּי עוֹלָם בְּמִשְׁיחַ יֵשׁוּעַ אֲדוֹנֵנו" (רומיים 6: 23).

2. "מָה כְּתוּב בַּתּוֹרָה? מָה אֵתָה קוֹרָא?" (לוקס 10: 26). בתקופתו של ישוע, היה מנהגם של יהודים ידועים כמו עורך הדין הזה, ללבוש תפילין על פרק כף ידם. היה זה נרתיק עור קטן שבו נמצאו כתובים שונים מן התורה וביניהם החלק שעונה לשאלתו של ישוע. הוא כיוון את עורך הדין למה שכתוב בדברים 5: 6 ובספר ויקרא 18: 19, הפסוקים היו למעשה בתוך התפילין שהוא נשא. התשובה לשאלה ששאל ישוע היתה על פרק ידו, אבל לא בליבו. ישוע כיוון את עורך הדין לאמת הגדולה: חיי הנצח הם לא חיים של קפדנות יתרה בשמירת חוקים, אלא קריאה לאהוב את אלוהים באופן מוחלט וללא סייג וכך גם את כל בריאתו כולה- רעד! עם זאת, בין אם מתוך בורות או מתוך יהירות, המשיך עורך הדין את הדיאלוג עם שאילתא אחרת: 'מיהו רעי?'

איזה ראיות חיצוניות מגלות כי באמת נושעת בחסד? היינו, מה מראה בחיך שאתה מוצדק על-ידי אמונה?

אהבה מוגדרת: משל השומרוני הטוב-חלק ב'

"אָבֵל מֵאַחַר שְׂרָצָה לְהַמְצִיא הַצֶּדֶק לְעַצְמוֹ, שָׁאַל אֶת יֵשׁוּעַ: "וּמִי הוּא רָעִי?" (לוקס 29: 10). כמומחה בחוקי התורה, חייב היה עורך הדין לדעת את התשובה לשאלתו. בספר ויקרא פרק 19 פסוק 18, במקום שבו המצווה הגדולה השנייה מפורטת, 'רעיי' מוגדרים כ'בני עמך'. לכן, במקום לספק תשובה מיידית לשאלתו של עורך הדין או להיכנס לוויכוח תיאולוגי עימו ועם קהל המאזינים, נשא ישוע את עיני עורך הדין והנוכחים לרמה גבוהה יותר.

קיראו את לוקס 37-30: 10. מהן נקודות המפתח בסיפור זה, ומה הן מגלות על הדרך שבה עלינו לנהוג עם הזולת.

שימו לב שישוע אמר ש"איש אָחַד" (לוקס 30: 10), נפל בין שודדים. מדוע לא טרח ישוע לזהות את האיש עם גזע מסויים או מעמד? בהתחשב במטרה של הסיפור, מדוע זה בכלל משנה? הכהן והלוי ראו את הפצוע, אבל עברו על ידו. תהיה סיבתם אשר תהיה לכך שלא עצרו לעזור, עבוננו השאלות הן: מהי דתיות אמיתית וכיצד היא צריכה לבוא לידי ביטוי? דברים 12, 13: 10; מיכה 8: 6; יעקב 27: 1.

שנאה ומשטמה סימנו את היחס שבין יהודים ושומרונים, ועד תקופתו של ישוע הלכה והחמירה האיבה ביניהם. (לוקס 54-51: 9; יוחנן 9: 4). לפיכך, בהפיכת השומרונים לגיבור הסיפור, ישוע מדגיש זאת ביתר שאת, במקרה הזה-ליהודים, בצורה שאינה יכולה להיות מוגדשת יותר. ישוע תיאר את פועלו של השומרונים לפרטי פרטים: הוא "רָאָה אוֹתוֹ", "נִתְמַלֵּא רַחֲמִים", "נִגַּשׁ אֵלָיו, יִצַק שָׁמֶן וַיִּין עַל פְּצָעָיו וְחָבַשׁ אוֹתָם", "הוֹשִׁיבוֹ עַל פְּהַמָּתוֹ וְהוֹבִיל אוֹתוֹ אֶל פְּנֵדֶק", שילם מראש עבור שהותו והבטיח לפרוע כל חוב מצטבר לכשיחזור. כל חלקי פועלו של השומרונים יחדיו מגדירים אהבת אמת בלתי מוגבלת.

העובדה שאת כל אלה עשה עבור איש שייטכן כי היה יהודי, מגלה שאהבת אמת אינה יודעת גבולות. הכהן והלוי שאלו את עצמם: 'מה יקרה לי אם אעצור ואעזור לאיש הזה?'. השומרונים שאלו: 'מה יקרה לאיש הזה אם לא אעזור לו?', מה ההבדל בין שתי השאלות הללו?

לימוד נוסף: "בחייו ובשיעוריו, נתן המשיח דוגמה מושלמת של שירות של אהבת הזולת שמקורו באלוהים. אלוהים אינו קיים בשביל עצמו. בבריאתו את העולם, ובהשגחתו המתמדת על הכל, הוא משרת אחרים בקביעות. "הוא מְזַרֵחַ שְׁמֵשׁוּ עַל רְעִים וְעַל טוֹבִים וּמְמַטִּיר גְּשָׁם עַל צְדִיקִים וְעַל רְשָׁעִים" (מתי 5: 45). פועל מופתי זה הפקיד אלוהים ביד בנו. לישוע ניתן לעמוד בראש כל האנושות, בכדי שבדוגמתו יוכל ללמד את מהות השירות. כל חייו היו תחת חוק השירות. הוא שירת את כולם וכיהן למען כולם. ובכך חי את חוק האלוהים ובדוגמתו הראה לנו כיצד נוכל לציית."

(אלן ג'יי וייט. The Desire of Ages, p. 649).

משל השומרני הטוב אינו "סצינה דימיניונית, אלא התרחשות בפועל, שהייתה ידועה בדיוק כשם שהוצגה. הכהן והלוי שעברו בצד השני של השביל היו בין המאזינים למילותיו של המשיח (P. 499).

שאלות לדיון:

1. חיזרו על השאלה החשובה שנשאלה בסוף השיעור של יום ראשון. מי לא שמע על אנשים שאמרו שהם עשו את שעשו משום שאלוהים אמר להם לעשות? באיזה דרכים 'מדבר' אלינו אלוהים? ואיזה סכנות כרוכות בפנייה לסמכותו של אלוהים בכדי להצדיק את מעשינו?
2. חיזרו לארבעת האזהרות בלוקס 24-26:6. מה משתמע מדבריו של ישוע כאן? איזה אזהרה הוא נותן לנו כאן?
3. חישבו על כל נושא הסמכות. מהי סמכות? מהם סוגים שונים של סמכויות? לאיזה סמכות יש יתרון ועדיפות על סמכות אחרת? כיצד עלינו להתייחס לסמכויות מסוגים שונים בחיינו? מה קורה כשהרשויות מעלינו נתונות במאבק?

שיעור מספר 10
30 מאי - 5 יוני *

בעקבות ישוע בחיי היום יום

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי:
לוקס 11: 37-54 ; 12: 4-21 ; 12: 35-53 ; עמוס 6: 1 ; לוקס 8: 4-15 ; 22: 24-27.

פסוק לשינון: "וַיֹּאמְרוּ הַשְּׁלִיחִים אֶל־הָאֲדֹנָי: 'הוֹסֵף לָנוּ אֶמְנֹנָה' " (לוקס 5: 17).

למרות היותו מורה גדול, לא הקים ישוע בתי ספר לתיאולוגיה או פילוסופיה. מטרתו הייתה "לְבַקֵּשׁ אֶת הָאוֹבֵד וּלְהוֹשִׁיעוֹ" (לוקס 19: 10). הוא בא לגלות את אופיו של אלוהים, התגלות שהגיעה לשיאה בקורבן המשיח, שם הוא הראה לא רק לאנושות ולעולמות ללא חטא מה אופיו של אלוהים היה באמת, אלא גם שילם את עונשו של החטא בכדי שבני אנוש, למרות טבעם החוטא, יוכלו להיגאל. בתוך כך יצר את קהילת הגאולים, קהילה שבזכות ישועתה במותו, בחרה לחיות כשם שהוא חי וכשם שלימד. הקריאה להיות חלק מקהילת הגאולים אינה על מנת לקבל מעמד חברתי נכסף, אלא לנאמנות מוחלטת לקורא עצמו, למשיח. מילותיו הפוכות לחוק חיים לתלמידיו. רצונו נהיה למטרה היחידה בחייהם. אף כמות של מעשים טובים או שלמות דוקטרינלית לא יכולים לקחת את מקומם של הנאמנות המוחלטת למשיח ולרצונו. חניכות, שאנו חייבים למשיח ששוכן בנו, מכריחה דרישות מסויימות. אין תחרות ואין תחליף מותר.

* לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת ה 6 ביוני.

ברח מפרישות

מתוך יותר משמונים איזכורים בנוגע לפרושים בבשורות, בערך רבע מהם נמצאים באיגרת על-פי לוקס. הפרושים נודעו בשל הדוקטרינות הקפדניות שלהם, להבדיל מן הצדוקים שהיו ידועים כליברלים. הפרושים היו דקדקנים משפטניים שלמרות שטענו כי הם מאמינים בחסד, לימדו ישועה המותנית בשמירת מצוות.

קיראו את לוקס 54-37:11. ממה מזהיר אותנו ישוע? וכיצד מתבטא העיקרון הזה בימינו? כיצד נוכל לוודא שאנחנו, בדרכינו, לא נשקף את הדברים שישוע הזהיר אותנו מפניהם?

סקירת האזהרות (לוקס 54-42:11) שהוצהרה כנגד הפרושים והסופרים מראה כיצד קריאה לדתיות אמיתית נכונה לגבי כל דור, כולל אותנו. לדוגמה, בעוד שמתן מעשר היא הכרת שמחה בכך שאלוהים מספק את כל צרכינו, לעולם אינה חליפית לדרישה הבסיסית לאהבה וצדק ביחסים שבין בני-אנוש. (לוקס 42:11). אלה המזניחים את הצדק ואהבת האלוהים, אוהבים במקום זאת "את מושב הכבוד בְּבֵיתִי הַפְּנִסֵּת" (לוקס 43:11). דוגמה צורמת להחמצת הנקודה של אמונה אמיתית. ישוע הזהיר גם שאלו המשווים דת אמיתית עם טכסים (הליכים פורמליים) לבד, טמאים הם בעצם, כמו אלה שבאים במגע עם גופת מת (לוקס 44:11; במדבר 16:19). כמה קל לבלבל בין המיזערי והשיטחי עם מה שקדוש בעיני אלוהים.

כמו כן נזף ישוע בבעלי התורה שהשתמשו בהשכלתם וניסיונם בכדי להעמיס משאות כבדות על אחרים בשעה שהם עצמם לא נגעו במשאות אלו באחת מאצבעותיהם (לוקס 46:11). בינתיים, הפרושים כיבדו את הנביאים שלא היו עוד בין החיים ולעומת זאת פעלו נגד אלה שהיו עדיין בחיים. בעוד שדיבר ישוע, היו אלה שזממו להרוג את בן האלוהים. מה שחשוב זה לא כיבוד נביאים אלא הקשבה למסר הנבואי שלהם, מסר של אהבה, חסד וצדק. ה'אוי' האחרון הוא הנורא ביותר. כמה מאלה שהמפתח למלכותו של אלוהים הופקד בידם נכשלו באמון שניתן בס. במקום להשתמש במפתח בחוכמה ולאפשר לילדיו של אלוהים לבוא למלכות, הם נעלו את הדלת בעצם ואת המפתחות השליכו.

”יִרְאוּ אֶת אֱלֹהִים”

”יִרְאוּ אֶת אֱלֹהִים וְתָנוּ לוֹ כְּבוֹד” (ההתגלות 14: 7). זו ההוראה הראשונה במסר שלושת המלאכים, והיא מרכזית בחיי המאמינים האדוונטיסטים שומרי השבת ובאמונתם. ראת את אלוהים היא לא לפחד כפי שלעיתים היא נחשבת. (השנייה לטימוטי 1: 7). למעשה, היא הבנה של מיהו אלוהים ומה תביעתו עלינו. היא פועל יוצא של אמונה הכרוכה בנאמנות אליו. אלוהים הוא המגדיר והמחוקק היחיד של חיינו-מחשבותינו, מעשינו, מערכות היחסים שלנו ויעודנו. חניכות המבוססת על סוג כזה של 'יראה' עומדת על קרקע יציבה.

קיראו את לוקס 12: 4-12. מה מלמד אותנו ישוע על יראה?

הפיסקה מראה לנו ממי עלינו לפחד וממי לא. אין לנו מה לפחד כלל מכוחות שיכולים להשפיע על גופנו בעולם הזה. במקום זה, ליראה לנו את אלוהים ולציית לו משום שבידיו הגורל הניצחי שלנו. אבל אלוהינו-שעינו על ציפור הדרור (לוקס 6: 12) ושמנה את שערות ראשינו (לוקס 7: 12), הוא שאוהב ודואג לנו, ולפיכך, כל אחד מאיתנו יקר לאין שיעור בעיניו. אם באמת נאמין בכך, כמה פחדים שבעולמנו ייעלמו?

קיראו את לוקס 12: 13-21. מפני מה מזהיר אותנו ישוע?

בעוד שישוע מסרב להתערב בין שני אחים הרבים על חלוקת רכוש, הוא מדגיש את הרלוונטיות של הדיבר העשירי (שמות 17: 20) נגד הרוע של חמדנות ומצביע על אמת משמעותית לכל הדורות: החיים אינם מורכבים מדברים חומריים (לוקס 15: 12). האיש העשיר חי בבוועת עולמו הקטן שהייתה מוגבלת בשבילו בלבד. שום דבר אחר לא נחשב בשבילו. כמה זהירים אנו צריכים להיות כדי שלא ליפול באותה מלכודת, ובמיוחד חיוניים הדברים, לאלה שנתברכו בשפע של המוצרים ברי-הקיימא.

למרות שכולנו נהנים מדברים חומריים, חישבו כמה סיפוק אולטימטיבי הם יכולים לתת לנו, במיוחד לאור חיי הנצח. מדוע אם כן, עדיין קל לשגות ולעשות את הטעות שממנה הזהיר ישוע בלוקס 12: 16-21?

היה מוכן ודרוך

"דריכות (עירנות) ונאמנות נדרשו מן החסידים של ישוע בכל דור, אבל עכשיו כשאנו עומדים סיפו של העולם הניצחי, בעודנו מחזיקים באמיתות אלו, עם הארה גדולה כל-כך ועבודה כל-כך חשובה, עלינו להכפיל את דריכותנו." (אלן ג'יי וייט. Testimonies for the church, Vol. 5, pp. 460,461).

קיראו את לוקס 12: 35-53 וסכמו את כוונת הפסוקים אליכם באופן אישי, במיוחד אם זמן רב מחכים אתם לביאתו השנייה של המשיח.

המאמינים אינם יכולים להרשות לעצמם להיות רפים או רדומים. הקונטקסט של חזרתו הבטוחה, וחוסר הידיעה של זמן שיבתו, אמורה להניע אותנו לחגור את גלימתנו ולהחזיק במנורתנו כשהן מעוטרות ודולקות. תקוות אחרית הימים חייבת להיות הכוח המניע של חיינו ופועלנו, נכונותינו ומסירותנו. נאמנותנו לעשות רצונו עלי אדמות ונכונותנו לפגוש אותו בשלום, הם שמבדילים בין עבד טוב ועבד רע. כל הזנחה של מסירות בתואנה ש'מֵאַחַר אֲדוֹנֵי לְבֹא' (לוקס 12: 45) היא הצבה עצמית תחת דינו החמור ביותר של אלוהים. (לוקס 12: 45-48). ככל שהזכות גדלה, כך גם האחריות, וכך מאלה שהופקד בידם הרבה, יישאל מאיתם יותר (לוקס 12: 48). גזירתו של הנביא הקדום "הוֹי הַשְּׂאֲנָנִים בְּצִיּוֹן וְהַבְּטָחִים בְּהַר שְׁמֵרוֹן" (עמוס 1: 6) באזהרתו של המשיח נראה שחניכות משיחית היא לא מצב של נוחות. שאול מסביר שהחיים המשיחיים הם חיי לוחמה רוחנית (אפסיים 6: 12). הנקודה המרכזית היא שכל משיחי מעורב בסכסוך הקוסמי בין המשיח לשטן, וקורבן המשיח מותח קו ברור בין השניים. רק על-ידי אמונה מתמדת במשיח שהוקרב נוכל לזכות בניצחון הסופי.

"כָּל מִי שְׁנִתָּן לוֹ הַרְבֵּה, יִדְרֹשׁ מִמֶּנּוּ הַרְבֵּה; וְיִדְרֹשׁ מִמֶּנּוּ עוֹד יוֹתֵר." לוקס 12: 48. כשומרי שבת המצפים לביאתו השנייה של המשיח, מה צריכה להיות המשמעות של הפסוק הזה עבורינו?

היה עד פורה

האב, הבן ורוח הקודש, בהוויית עצתם הנצחית "בְּטָרִם הַיּוֹסֵד תִּבְל" (אפסיים 1: 4), כוננו את תוכנית הישועה. כלומר, עוד לפני שנברא האדם וכמובן, לפני שחטאו בני האנוש הראשונים, הייתה לאלוהים תוכנית קיימת בכדי להציל את העולם. התוכנית שורשה בקורבן המשיח, והחדשות הטובות חייבות בהפצה לכל אחד בעולם. האחריות למתן העדות מוטלת על כל מאמין. "תְּהִינּוּ עֲדֵי הֵן בִּירוּשָׁלַיִם וְהֵן בְּכָל יְהוּדָה וְשׁוֹמְרוֹן, עַד קֶצֶה הָאָרֶץ." (מעשי השליחים 1: 8). הצו האחרון של ישוע, מדגיש את החשיבות שהאדון שם בתפקיד העדות של חסידיו.

איזה לקחים חייבים עדים משיחיים ללמוד ממשל הזורע והאדמה עליה מוטלים הזרעים במשל? (לוקס 15-4: 8).

מה גמולו של נותן העדות, ומתי הוא מקבל את הגמול? (לוקס 30-24: 18).

בכל אחד מהקטעים האלו, ובאחרים, הסכנות, האחריות והתגמולים של מתן עדות ושל אמונה מתגלים. צווינו באחריות רצינית, אבל בהתחשב במה שניתן לנו, מה מעט המתבקש מאיתנו?

היה מנהיג משרת

קיראו את לוקס 27-24:22. אפילו בעת שהיו החניכים מתכוננים לסעודת הפסח, הם התווכחו מי מביניהם יהיה גדול יותר בממלכה. כיצד הגיב ישוע לטיפשותם, ומה כל-כך מהפכני בתשובתו?

תשובתו של ישוע ייחודית בהיסטוריית ההנהגה. פרעה, נבוכדנאצר, יוליוס קיסר, נפוליאון וגיינגיס חאן, כולם ראו מנהיגות במונחים של כוח ושררה על אחרים. וכך, פחות או יותר התנהל העולם בכל הקשור לשלטון. "אֵךְ אַתֶּם לֹא כֵן; אֲדָרְבָּא, הַגְּדוֹל בְּכֶם שְׂיָהָא בְּצַעִיר, וְהַמְּנַהֵיג בְּמִשְׁרָת" (לוקס 26:22). ובמאמרו, ריבון העולם הפך את ההגדרה של המנהיגות: "הַחֲפֹץ לְהִיּוֹת גְּדוֹל בְּכֶם יְהִי מִשְׁרָת שְׂלָכֶם, וְהַחֲפֹץ לְהִיּוֹת רִאשׁוֹן בֵּינֵיכֶם יְהִי עֶבֶד לְכֶם, כִּשְׁם שֶׁבֶן-הָאָדָם לֹא בָּא כְּדֵי שְׂיִשְׁרְתוּהוּ אֲלָא כְּדֵי לְשַׁרְתַּת וּלְתַת אֶת נַפְשׁוֹ כְּפָר בְּעַד רַבִּים." (מתי 28:26-20). תוך הגדרתו את השרתות וההכחשה העצמית כלב העקרונות-דרכו ומנהיגותו, מציג ישוע נמרצות חדשה ליחסי אנוש: הגשמה עצמית לא באה מכוח אלא משירות. מנהיגות שואבת את סמכותה לא ממעמד אלא משירות, שינוי אינו מתחיל מהכס אלא מהקרבה. לחיות זה למות (יוחנן 12:24). בלוקס 46-48:9 משהו דומה התעורר בקרב חסידיו של ישוע על מי היה הגדול ביניהם. העקרונות העולמיים עדיין היו חצובים במוחם של חסידיו. תשובת האדון מגיעה ללב הבעיה ומהווה את אחד האתגרים הקשים ביותר בחיים בכלל ובחיי המשיחיים בפרט. מילותיו של ישוע, בייחוד עיקרון "הִקְטַן שְׁבִכְלָכֶם" (פס' 48) מראה עד כמה הפוכים סדרי עדיפות של העולם.

בזמן שעקרונות העולם עומדים בניגוד מוחלט לתורת ישוע, כיצד נשרוד אם ניישם את עקרונותיו בחיינו?

לימוד נוסף: "למי נתנו את ליבנו? למי נתונות מחשבותינו? לשוחח עם מי אנו אוהבים למי נתונים רגשי האהבה החמים ביותר שלנו ומיטב הכוחות והמשאבים שלנו? אם אנו מצדדים במשיח, מחשבותינו יהיו נתונות לו, המחשבות המתוקות ביותר שלנו יעסקו בו. אנו מקדישים את כל כולנו למשיח. כל מה שיש לנו מוקדש למשיח. אנו נכספים לשאת את דמותו, לנשום את רוח קודשו לעשות את רצונו ולרצות אותו בכול." (אלן ג'י וייט. "הדרך אל המשיח", עמ' 49).

"בחיינו כאן, עלי אדמות, אף כי מוגבלים הם בגלל החטא, האושר הגדול ביותר וההשכלה הגבוהה ביותר הם במתן שירות. ובמצבנו העתידי, מותרים ממגבלות האנושות הכרוכה בחטא, יהיה זה במתן שירות שנמצא את האושר הגדול ביותר וההשכלה הגבוהה ביותר - במתן עדות ובכל זמן מתן עדותנו נלמד מחדש: "מהו עֶשֶׂר תְּפִאֲרֹת הַרְזֵה הַזֶּה בְּקֶרֶב הַגּוֹיִים, וְהוּא: הַמְּשִׁיחַ בְּקֶרֶבְכֶם, הַתְּקוּהָ אֶל הַכְּבוֹד. (קולוסיים 1: 27). " (אלן ג'י וייט. Education, p., 309).

שאלות לדיון:

1. ישוע קרא לאיכר העשיר והמצליח-כסיל (לוקס 12:20). זה לא מחייב שנהיה לעשירים או מצליחים, אבל מה עושה אדם לכסיל בעיני אלוהים?
2. בחלק מהקהילות שלנו, אנו מבחינים בשתי קבוצות: האחת, אנשי מקצוע, אנשי עסקים בכירים, מנהיגי קהילה, ובעלי השפעה, כל אלה המקבלים כבוד, תשומת-לב והוקרה. השנייה, של השקטים ו'חסרי החשיבות' שבאים והולכים מבלי שאף אחד שם ליבו אליהם. מה נוכל לעשות בכדי לגרום לאלה להרגיש חשובים בדיוק כמו חברי הקבוצה הראשונה?
3. למרות שזה קל כיום להלעיג על הפרושים על כך שעיוותו את האמונה, כיצד נוכל להיות בטוחים שאנחנו, הקנאים לאמונה, לא נימצא בסכנה של אותן טעויות? כיצד נוכל לעמוד איתנה לצד הנכון מבלי להיות לפרושים? או, אפילו יותר חשוב, כיצד נוכל לקבוע מה נכון ומה שווה 'להילחם' עליו, בניגוד ל'סיון יתושים'?
4. כיצד נוכל לתחזק גישה של דריכות ומוכנות לחזרתו של ישוע בעוד שכל שנה שעוברת, אנו הופכים בקלות גדולה יותר להיות פחות ופחות דרוכים.

שיעור מספר 11
6 - 12 יוני *

מלכות האלוהים

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי:
לוקס 2: 11, 32, 33, 18: 16-30, 17: 23, 24, ההתגלות 3-1: 21, לוקס 36-34: 21.

פסוק לשינון: "וַיָּבֹאוּ מִמְזַרְחַ וּמִמְעַרְב, מִצְפּוֹן וּמִדְרוֹם, וַיֵּסְבוּ בְּמַלְכוּת הָאֱלֹהִים"
(לוקס 29: 13).

מלכות האלוהים היא מוטיב מרכזי ובעל חשיבות מיוחדת בתורתו של ישוע. צירוף המילים מופיע כמעט 50 פעמים במתי, 16 במארק, 40 פעמים בלוקס ושלוש פעמים ביוחנן. בכל פעם שהן מופיעות – בין אם זה ב"תפילת האדון" או ב"דרשה על ההר" או בדרשות ומשלים אחרים – מלכות האלוהים היא ביטוי למה שאלוהים עשה בהיסטוריה למען המין האנושי תוך שהוא מטפל בבעיית החטא ומביא את המחלוקת הגדולה עם השטן לסוף אולטימטי ומכריע. מלכות האלוהים אינה דומה לאף ממלכה שראה העולם אי-פעם וזאת משום שאינה ממלכה מן העולם. "מלכות האלוהים אינה באה עם תצוגה חיצונית. היא באה דרך רכות ההשראה של דברו, דרך פועלו בפנים של רוחו, אחרות הנפש עם זה שמקור חייה הוא. כוחה של מלכות האלוהים מתגלה בבירור כשמובא הטבע האנושי לשלמות אופיו של המשיח." (אלן ג' וייט. The Ministry of Healing, p. 36).

השבוע נתמקד על מוטיב זה, במיוחד כשם שהוא מופיע באיגרת לוקס.

* לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת ה 13 ביוני.

מאפייני מלכות האלוהים: חלק א'

הבשורות מלאות בסימוכין למלכות האלוהים, באופן מצטבר, כולן מעידות על סדר חדש שנחנך בישוע ודרכו.

מה אומר לוקס 2:11 על מלכות האלוהים? של מי המלכות הזאת, ומדוע זה חשוב?

לציין שמלכות האלוהים היא לא רק לאמר את המובן מאליו אלא לאשר את ההנחה שמלכות האלוהים אינה דעה פילוסופית או היכל מוסרי כלשהוא. אין זו בשורה חברתית המכריזה על לחם ומים לרעבים ושיוויון וצדק למדוכאים פוליטיים. מלכות השמיים מתעלה על כל טוב אנושי, ומוסר מעשי, ומוצאת את מיקומה בריבונות פעילותו של אלוהים בבנו, שבא לבשר את הבשורות הטובות של המלכות. לוקס 4:42-44, מתי 23-25:4.

מה מלמד לוקס 33,32:1 אודות זה שחנך את מלכות האלוהים ומה תהיה התוצאה

הסופית?

הקטע (שמצויין לעיל) הוא בעל חשיבות רבה משתי סיבות:

ראשית, המשיח לו ייחלו בתנ"ך הוא לא אחר מישוע, **"בן-עֶלְיוֹן"**. **שנית**, **"אין קץ לְמַלְכוּתוֹ"**. זאת אומרת שדרך לובשו בשר ודם ודרך מותו וקומו לתחייה, הביס ישוע את מרי השטן כנגד ריבונותו של אלוהים, וייסד לנצח את מלכות האלוהים. **"הִיְתָה מְמַלְכֶת תְּבַל לְמַמְלַכְתּוֹ שֶׁל אֲדוֹנָנוּ וְשֶׁל מְשִׁיחוֹ וְהוּא יְמַלֵּךְ לְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים"**. (ההתגלות 15:11).

בעימות בין המשיח והשטן, טען השטן לניצחון לאחר נפילתם של אדם וחווה לחטא. אבל משימתו של ישוע הוכיחה את טיעונו של השטן כשקר. הוא הביס את השטן בכל מערד, ובמותו וקומו לתחייה הבטיח המשיח לכלל היקום שמלכות האלוהים הגיעה.

איך נוכל לחיות בצורה המשקפת את המציאות של מלכות האלוהים? ויותר חשוב, איך נוכל לשקף מציאות זו בחיינו? במה אנחנו צריכים להיות שונים, בחיינו כאזרחי

מלכות האלוהים?

אופייה של מלכות האלוהים: חלק ב'

מה מלמדים הקטעים הבאים על האזרחות במלכות האלוהים?

לוקס 18: 16-30

לוקס 12: 31-33

לוקס 9: 59-62

כניסה למלכות האלוהים לא תלויה בסטטוס, מעמדו, עושרו או מחסורו של האדם. לוקס, יחד עם מחברי הבשורות האחרים, מציין שאנו חייבים לבוא לישוע עם גישה של כניעה בלתי מתפשרת, תלות מוחלטת ואמון כמו זה שילד נותן. אלה התכונות המאפיינות את אלו שנכנסו למלכות האלוהים. הם חייבים להיות מוכנים לוותר על הכל, אם יהיה בכך צורך, כל מה שלא ירצו לוותר עליו, יכול במובן מסוים, לא רק להתחרות בישוע, אלא למעשה לנצח. ישוע ותביעתו על חייד, בכל תחום בחיים, צריך להיות בראש העדיפויות. ויש בכך הגיון, בגלל שאחרי הכל רק דרכו אנחנו קיימים. לפיכך, כמובן, נאמנות מושלמת צריכה להינתן לו.

קיראו את לוקס 18: 29,30 מה אומר לנו ישוע ומה הוא מבטיח? לעזוב הורים, בן זוג, בת זוג ואפילו ילדים למען מלכות האלוהים? זוהי דרישת מחוייבות, לא כן? ישוע אינו דורש מכל מאמין לעשות כן, אלא - אם ייקרא אדם כלשהוא לעשות צעדים כאלה למען מלכות האלוהים, מלכות האלוהים תהיה שווה את הוויתור בהחלט.

התעכבו לרגע במחשבותיכם על דבריו של ישוע להניח למתים לקבור את המתים. איזו אמת חשובה הוא מבטא כאן בכדי לשמור אותם מלתרץ את הסיבה לכך שאינם הולכים בעקבותיו בעת הקריאה, למרות שלמראית עין התירוצים ברי-תוקף?

מלכות האלוהים: היא כבר, ובעצם-עדיין לא

ישוע בא להכריז על מלכות האלוהים. בהצהרה הפומבית הראשונה בנצרת (לוקס 4: 16-21) אישר ישוע, שנבואתו המשיחית של ישעיהו התגשמה בו באותו יום ממש, והמלכות ופועלה הגואל נוסדו. לוקס מתעד עוד אימרה שמעידה על מציאותה של המלכות. כשנשאל על-ידי הפרושים מתי תבוא המלכות, ענה להם ישוע כי "מַלְכוּת אֱלֹהִים בְּקֶרְבְּכֶם הִיא." (לוקס 17: 21). גירסאות אחרות מרמזות שהמלכות בתוכם. כלומר, עם ביאתו של ישוע, המלכות כבר הגיעה, עם המרכיבים שכוללים ריפוי החולים (לוקס 11: 9) בישור החדשות הטובות (לוקס 19-16: 4) סליחת חטאים (לוקס 9, 10, 19; 50-48: 7) ומחיצת כוחות הרשע (לוקס 11: 20). וכך, עשה ישוע את המלכות למציאות נוכחית בתוך הפרט, המשנה את האדם להיות כמוהו.

"מלכות האלוהים נראית גם בתוך קהילת המאמינים - התגלות של צדקה וישועה. היבט זה ידוע גם בשם "חסד מלכות האלוהים הנוסד, בעת שלבבות שהיו מלאים בחטא ומרד, נענים לריבונות אהבתו יום אחר יום" (אלן ג' וייט. Thoughts from the mount of blessing, p. 108).

בעוד שהיבט ה-'עכשיו' יישב את הסופיות שבמלכות – זאת אומרת, הבסת החטא והשטן, וניצחונו של ישוע במחלוקת הגדולה; היבט ה-'עדיין לא' הוא היבט קדימה לכיוון סוף הרוע באופן פיזי, ובריאת הארץ החדשה. "הייסוד המלא של מלכות כבודו לא יתקיים עד לביאתו השנייה של המשיח לעולם הזה" (עמ' 108).

מה מלמדים הקטעים הנבחרים האלה אודות מלכות האלוהים בסוף העידן? (לוקס 17: 23, 24-36: 5-21).

עולמנו ומצבו – המהומות והצער השרויים בו – בהחלט משקפים את מילותיו של ישוע. למרות שיש הטוענים שהכאב והייסורים בעולם הזה מעידים על כך שאלוהים לא קיים, נוכל לענות שדווקא מצב העולם מוכיח את מה שאמר ישוע ואת אזהרותיו מלפני כאלפיים שנה, וכמו כן מוכיח המצב לא רק את קיומו של אלוהים אלא גם את אמיתות כתבי הקודש.

(אם העולם בימנו היה כגן עדן, היו לכזב מילותיו של ישוע). רק לבסוף, תיווסד מלכות האלוהים במלואה, עד אז ניאלץ לסבול.

המלכות וביאתו השנייה של המשיח.

כשדיבר ישוע על מלכות האלוהים, הוא דיבר על שני דברים וודאיים: (1) פועלו של אלוהים דרך המשיח לאורך ההיסטוריה על-מנת להושיע את האנושות מחטא. (2) חתימת ההיסטוריה על-ידי אלוהים תוך שיקום הנושע לתוכנית המקורית – לחיות איתו לנצח בעולם חדש. (ההתגלות 3:1-21). הראשונה, כפי שכבר צויין, הגיעה במשימתו ופועלו של המשיח. בו אנו כבר במלכות החסד (אל האפסיים 1:4-9). החלק השני, איסוף הנושעים למלכות הכבוד, היא התקווה שאליה מייחלים אלו שבמשיח (אל האפסיים 1:10, טיטוס 2:13).

ישוע ושאר כתבי הברית החדשה מחברים את הרגע ההיסטורי שבו הנאמנים יירשו את מלכות הכבוד עם ביאתו השנייה של המשיח. ביאתו השנייה של המשיח היא הפיסגה האחרונה של החדשות הטובות שבא ישוע להכריז ולבשר כשהוא בא לראשונה. אותו ישוע שהביס את החטא ואת השטן בגולגולתא, ישוב בקרוב להחל בתהליך שיעקור את הרוע ויטהר את האדמה הזאת מהטרגדיה שהשטן המיט על בריאתו של אלוהים.

קיראו את לוקס 36-34:21. במילים שלכם סכמו את המסר הבסיסי העולה מתוך הכתוב, ותוך כדי כך, בחנו את חייכם ושאלו את עצמכם איך מתייחסות המילים האלה אליכם? מה אנו צריכים לעשות בכדי לוודא שאנו הולכים בדרך שישוע אומר לנו כאן?

בעוד אנו מצפים לחזרתו של ישוע, הוא קורא לנו: "לְכֵן עֲמְדוּ עַל הַמְּשֻׁמָּר בְּכָל יַעַת וְהִתְפַּלְלוּ שְׁיִהְיֶה בְּכַחְכֶם לְהַמְלִיט מִכָּל הָעֲתִידוֹת הָאֵלֶּה וּלְהִתְיַצֵּב לְפָנַי בְּנֵי-הָאָדָם." (לוקס 21:36). אלו שחוו את מלכות החסד חייבים לחכות, לשקוד ולהתפלל למען מלכות החסד. בין זה לזה, בין מה שמלכות האלוהים כבר ומה שהיא עדיין לא, על המאמינים להיות שקועים במשימה ופועל, עם חיים ותקווה עם טיפוח ומתן עדות. הציפייה לביאה השנייה דורשת התקדשות של חיינו כאן ועכשיו.

עדים

קראו את מעשה השליחים 8-1:1. איזה אמיתות חשובות אודות מלכות האלוהים מובעות כאן?

מלכות האלוהים הייתה בראש מעייניו של לוקס בזמן שכתב המשך לבשורה, כהיסטוריה קצרה של הקהילה הקדומה. בשורות הפתיחה של תיעוד ההיסטוריה הזו, במעשי השליחים, מציין לוקס שלוש אמיתות יסודיות לגבי מלכות האלוהים.

ראשית, היו בטוחים שישוע יבוא שנית. במשך ארבעים יום בין תחייתו ועלייתו לשמיים, המשיך האדון ללמד את שלימד את חניכיו לפני עליבתו: **"על מלכות האלוהים"**. (מעשי השליחים 1: 3). האירועים הכבירים של קורבן המשיח והתחייה לא שינו מאומה בתורתו של ישוע בקשר למלכות. עד כמה וכמה, לאורך ארבעים יום ישוע שקם לתחייה המשיך להטמיע בחניכיו את מציאות המלכות.

שנית, היו מוכנים לביאתו של ישוע על-פי שעתו של אלוהים. לאחר תחייתו, שאלו חניכיו שאלה רצינית ומודאגת: **"האם בזמן הזה תשיב את המלכות לישראל?"** (מעשי השליחים 1: 6). ישוע לא ענה על השאלה כי אם תיקן את הנקודת המבט של תלמידיו: אלוהים צריך תמיד להיות האלוהים; לחקור את מוחו, לחזות בדיוק את תכניתו, לחדור לסודותיו היא לא משימתם של בשר ודם. הוא יודע מתי צריכה לבוא מלכות הכבוד והוא ביא את מועד ההתגשמות בזמנו (מעשי השליחים 1: 7, מתי 24: 36), בדיוק כפי שכתב: **"כִּאֲשֶׁר מְלֶאכֶה הָעֵת"** (אל הגלטיים 4: 4), הוא שלח את בנו לחנוך את מלכות החדש.

שלישית, היו עדי של תורת ישועה. ישוע הפנה את חניכיו מספקולציות על מה שלא ידוע – מועד ביאת מלכות הכבוד – למה שידוע ושצריך להיעשות. מועד הביאה השנייה אינו מתגלה, אבל נקראנו לחכות ליום הנהדר ו"להיות עסוקים" עד אז (לוקס 13: 19). משמעות הדבר היא שאנחנו צריכים להיות מעורבים בלקיחת הבשורה של ישוע המשיח **"עד קצה הארץ"**. (מעשי השליחים 1: 8). זאת אחריותנו – לא בכוחנו, אלא בכוח רוח הקודש, בטבילת רוח הקודש שהובטחה לכל אלה שיהיו עדים למה שראו ושמעו (מעשי השליחים 1: 4-8).

לחסידי הנאמנים של ישוע היו תפיסות מוטעות בנוגע לטבעו ופועלו של המשיח. ואף על פי כן השתמש בהם האדון. איזה מסר יכול להיות לנו על אי הצורך להבין הכל לגמרי כדי שעדיין אלוהים ישתמש בנו?

לימוד נוסף: "על עניי הרוח אומר ישוע: להם מלכות השמיים. מלכות זו אינה, כשם שמאזינו של המשיח קיוו, שלטון ארצי זמני. המשיח פתח לאנשים את מלכותו הרוחנית של אהבתו, חסדו וצדקתו. סמל שלטונו של המשיח מזוהה על-ידי דמותו של בן-האדם. נתינו עניי הרוח, הענווים, נרדפים משום הצדקה. להם מלכות השמיים". (אלן ג'י וייט. p. 8. Thoughts from the mount of blessing).

"כעת אנחנו בסדנתו של אלוהים. רבים מאתנו אבנים מחוספסות מהמחצבה. אבל בהחזיקנו באמת האלוהים, השראתו משפיעה עלינו. היא מרוממת אותנו ומסירה מאתנו ליקוי וחטא מכל סוג, ובכך אנו מתכווננים לראות את המלך ביופיו ולבסוף להתאחד עם מלאכי שמיים טהורים במלכות הכבוד. כאן צריכה העבודה הזאת להישלם בשבילנו, כאן גופנו ורוחנו מוכשרים לאלמוות." (אלן ג'י וייט. Testimonies for the church, Vol. 2, pp. 355.356).

שאלות לדיון:

1. הפיזיקאי סטיבן ויינברג, בדברו על היקום, כתב דבר מפורסם (או הידוע לשמצה): "ככל שהיקום נראה מובן, כך גם כן הוא נראה חסר תכלית (מיותר)". מילותיו עוררו מהומה לא קטנה. ולבסוף הוא ניסה לרכך את שאמר. אבל ישנם שלא ראו שום סיבה למחלוקת. "למה שיהיה לו תכלית?" (ליקום). שאלה האסטרונומית מהרווארד מרתה גלר: "איזו תכלית? זאת רק מערכת פיזית, מה תכלית? תמיד תמהתי על הצהרה זו". היקום, אינה אלא מערכת חסרת תכלית? כמאמינים משיחיים המחכים לביאתו השנייה של ישוע וייסוד סופי ומלא של מלכות האלוהים, כיצד תגיבו לרעיונות שמאחורי ההצהרות האלו?
2. כל דור משיחי חיכה לחזרתו בזמנו שלו, מבחר מנהיגים ומבשרים אף קבעו תאריכים מדוייקים. אולם כל אחד מה נכשל. מה שגוי בקביעת מועד הגעתו של המשיח?

שיעור מספר 12
* 13 - 19 יוני *

ישוע בירושלים

שבת אחר הצהריים

קראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי:
לוקס 19:28-40; זכריה 9:9; לוקס 19:45-48; מתי 21:12-17; לוקס 20:9-26.

פסוק לשינון: "בְּאֶשֶׁר הִתְקַרְבַּ וְרָאָה אֶת הָעִיר, בָּכָה עָלֶיהָ" (לוקס 19:41).

השבוע האחרון בחיי ישוע היה בירושלים. מספר אירועים סוערים ציינו שבוע זה: כניסת הניצחון אל העיר, ישוע בוכה על העיר האדישה שוות הנפש, טיהור בית המקדש, התככים והמזימות נגדו, ההתרגשות הנלהבת של סעודתו האחרונה, הייסורים שבגת-שמנים, המשפט חסר הצדק של הסנהדרין, הצליבה ולבסוף-קומו לתחייה. מעולם לא הייתה אף עיר אחרת עדה להתפתחויות כל-כך קריטיות בהיסטוריה, שהביאו את המאבק הקוסמי בין הטוב והרוע לשיאו, למרות שאף אחד לא הבין את משמעותם של ההתרחשויות מלבד ישוע. המשיח עבר דרך ירושלים מספר פעמים בחייו. מתי, מארק, לוקס ויוחנן מתעדים את ישוע בביקורו כבוגר בירושלים, ורוב תיעודם עוסק בשבוע האחרון שלפני צליבתו. פעמים אחרות הופיע ישוע בירושלים, בין הנודעות יותר - כתינוק בבית המקדש (לוקס 2:22-28), לימודו בבית המקדש בגיל 12 (לוקס 2:41-50), הפיתוי שבו השטן לקח אותו לגג בית המקדש (לוקס 4:9-13), אבל השבוע האחרון של פועלו בירושלים, לפני הקרבתו על מזבח הצלב, מושך את תשומת ליבם של סופרי הבשורות באופן מיוחד.

כניסת הניצחון לעיר

ישוע נולד בבית-לחם, גדל בנצרת, הוא לימד, נשא דרשות וריפא ברחבי הגליל, השומרון וחבל יהודה. אבל עיר אחת זכתה להיות למוקד הקבוע שלו: ירושלים. ישוע **”שם פָּנִיו לְלֶכֶת לִירוּשָׁלַיִם”** (לוקס 9: 51). כניסתו לעיר הייתה בסימן שיא הדרמטיות שבוע החשוב ביותר בהיסטוריית העולם כולו. השבוע החל בצעדה המלכותית של ישוע וכניסתו לעיר והסתיים במותו על הצלב, שבו **”בְּזִמְן שְׁהֵינּוּ אוֹיְבִים נִרְצִינוּ לְאֱלֹהִים בְּמוֹת בְּנוֹ”** (אל הרומיים 5: 10).

קיראו את לוקס 19: 28-40. תארו לעצמכם את ההתרגשות תלמידיו. הם בוודאי חשבו שבזמן הזה, ישוע המלך יעלה על כס המלוכה הארצי בירושלים, כס מלכותו של דוד. איזה לקח חשוב לנו ללמוד מציפיות השווא.

כשישוע נולד, אנשים חכמים מן המזרח התדפקו על דלתות ירושלים, בשאלה נוקבת: **”הֵיכָן מֶלֶךְ הַיְהוּדִים אֲשֶׁר נֹלַד?”** (מתי 2: 2). ועכשיו, ימים אחדים לפני קרבן המשיח, בשעה שתלמידיו וההמונים צבאו על העיר, קול שבח פרץ באוויר ירושלים: **”בְּרוּךְ הַבָּא בְּשֵׁם יְהוָה!”** (לוקס 19: 38). סצינה מרהיבה זו הייתה התגשמותה של נבואה: **”גִּילִי מְאֹד בֵּת-צִיּוֹן הַרְיֵעִי בֵּת יְרוּשָׁלַם הִנֵּה מֵלֶכֶךְ יָבוֹא לָךְ צָדִיק וְנוֹשֵׁעַ הוּא עֲנִי וְרַכֵּב עַל-חֲמֹר וְעַל-עֵיר בֶּן-אֶתְנֹת”** (זכריה 9: 9). ובכל זאת, ידע ישוע שצעדה היסטורית זו שהחלה בקריאות הושע-נא יסתכמו בקרוב מאוד בגולגולתא, מקום ההכרזה של ניצחונו: **”נְשָׁלִם”** (יוחנן 19: 30). למרות שהכל נעשה לפי תוכניתו הניצחית של אלוהים, חניכיו נאחזו כל-כך במסורות, דוקטרינות וציפיות שתאמו את זמנם ותרבותם, עד שהחמיצו לגמרי את אזהרותיו הקודמות של ישוע על מה שעתיד לקרות ומהות העומד להתרחש. ישוע דיבר אליהם, עד בין שהקשיבו או לא, מה שהוא חלק עימם היה בניגוד מוחלט למה שהם ציפו שיקרה שהם פשוט התעלמו מדבריו.

כיצד נוכל לוודא שאיננו עושים את אותו דבר כשמדובר באמת מקראית?

ירושלים : טיהור בית המקדש

”הֵן כְּתוּב, 'בֵּיתִי בֵּית-תְּפִלָּה יְהִי', אֲךָ אַתֶּם עֹשִׂימָם אוֹתוֹ מְעַרְת פְּרָצִים.” (לוקס 19: 46). אחרי כניסת הניצחון, שבמהלכה בכה ישוע על ירושלים, הדבר הראשון שעשה היה ללכת לבית המקדש.

קיראו את לוקס 19:45-48; מתי 21:12-17; מארק 11:15-19. איזה מסרים חשובים נוכל לקחת ממה שישוע עשה ? מה צריכים הדברים האלה לאמר לכל אחד מאיתנו בפרט, וביחד כחברי הקהילה, שמשמשת כבית המקדש? (אל אפסיים 2:21).

טיהור בית המקדש מתועד בכל הבשורות. בעוד שיוחנן מדבר על הטיהור הראשון (יוחנן 2: 13-25) שהתרחש בביקורו בפסח של ה' 27 לספירה, אחרים תיעדו את הטיהור שהתרחש בסוף פועלו של המשיח, בפסח של ה' 31 לספירה. ובכך, שני הטיהורים מהווים כסוגריים לפועלו של ישוע, ומראים עד כמה חשובה הייתה לו קדושת בית המקדש ושירותיו, והדרך שבה הביע את משימתו וסמכותו המשיחית. מעשיו בבית המקדש, במיוחד בפעם השנייה שהייתה לפני מותו, מציבות שאלה מעניינת: תוך ידיעה שעליו למות בקרוב, תוך ידיעה ששירותי בית המקדש בנוגע לתורת הקרבנות יהיו בטלים ומבוטלים, עדיין גרש ישוע את אלה שחוללו אותו במרכזותיהם. מדוע לא הניח ישוע לבית המקדש להתנהל כרגיל לאור העובדה ששירותי הכהנים יהפכו ממילא למיותרים ובלאו הכי הוא אמור להיחרב דור לאחר מכן ? אף על פי שלא ניתנת לנו תשובה, ייתכן מאוד שהסיבה היא שהיה זה עדיין ביתו של אלוהים והמקום בו התגלתה תוכנית הישועה. ניתן לטעון במובן מסויים שעם מותו הקרב, בית המקדש ושירותיו שימשו תפקיד חשוב בכך שהיו המקור שעזר ליהודים נאמנים להגיע למסקנה של מי הוא ישוע ומשמעות מותו על הצלב. בית מקדש זה, שהראה את תוכנית הישועה במלואה, היה לעזור לרבים לראות את ישוע "הַשֶּׁה הַטְּבוּחַ מֵהוֹסֵד תַּבְּל" (התגלות 8: 13).

הכופרים

משל הכורמים הרשעים מלמד אותנו שיעור בהיסטוריית הגאולה. אלוהים במרכזה של היסטוריה זו ואהבתו הבלתי מפסקת לחוטאים התועים. למרות שהמשל התייחס דווקא למהגיגים היהודיים בזמנו ("כי הבינו שְעָלֵיהֶם הַמְשִׁיל אֶת הַמְשָׁל הַזֶּה" לוקס 19: 20), המסר שלו הוא מחוץ לזמן. אבל הוא מתאים לכל דור וזמן, ולכל אדם ששפך עליו אלוהים אהבה והבטחה שאלוהים מצפה ממנו להחזר נאמן. אנחנו הדיירים, הכורמים, כיום, ובעזרת משל זה נוכל להפיק לקחים מההיסטוריה כפי שאלוהים רואה אותה.

קיראו את לוקס 19-9:20. כיצד נוגע העיקרון הזה לנו אם נעשה את אותן הטעויות כמו אלה במשל?

במקום לתת לאלוהים פירות של אהבה ונאמנות שוכרי כרם האלוהים נטשו אותנו וכשלו. אבל אלוהים, כבעלי הכרם שלח עבד אחרי עבד (לוקס 12-10:20), נביא אחר נביא (ירמיה 15:35), באהבה מתמידה חיזר אחריהם למען יזכה בליבם ולהביאם לאחריותם כמנהלי רכוש. אבל כל נביא, היה קורבן דחייה: **"אֶת מִי מֵהַנְּבִיאִים לֹא רָדְפוּ אֲבוֹתֵיכֶם? גַּם הָרְגוּ אֶת אֱלֹהֵי שְׁהִגִּדוּ מֵרֵאשִׁית אֶת דְּבַר בּוֹא הַצַּדִּיק "** (מעשי השליחים 7: 52). ההיסטוריה האלוהית היא סיפור אהבה מתמשך. טרגדיה תרים ראשה פעם אחר פעם, אבל כבוד האלוהים והדרו בסופו של דבר ינצחו. תחייה חייבת להיות אחרי קרבן המשיח. האבן אותה מאסו הבונים הייתה לראש פינה של בית המקדש שיכיל את האיחוד, איחוד האלוהים, בו כל הגאולים, העשיר והעני, היהודי והגוי, הזכר והנקבה יהיו כעם אחד. הם ילכו בכרם אחרית הימים ויהנו מפרותיו לעולמי עולמים.

ייתכן שאין לנו היום נביאים נרדפים בינינו, אבל אנחנו מסוגלים באותה מידה לדחות את שליחי האלוהים כשם שעשו קודמינו בעבר. כיצד נוודא שאנחנו, שנקראנו לתת לאדון את פרי הכרם, לא נדחה שליחים אלה ואת המסר שלהם?

אלוהים לעומת קיסר

קיראו את לוקס 20:20-26. כיצד ניקח את מה שלמד כאן ישוע וניישם את זה במצבנו בכל מדינה בה נחיה?

בתקופתו של ישוע, מיסוי על-ידי רומא היה לנושא הפכפך. בסביבות שנת 6 לספירה, לפי יוסיפוס פלאביוס, יהודה הגלילי שהיה מנהיג מהפכני, הכריז שלשלם מיסים לקיסר זה מעילה באלוהים. הנושא, יחד עם טענות ושאיפות משיחיות אחרות, הביא לעונות של מרד והתקוממות נגד הרומאים. כנגד רקע רגיש זה, השאלה שהוצגה בפני ישוע אם זה חוקי לשלם מיסים חשפה את המניע הנסתר של חוקריו: לענות שזה חוקי היה שם את ישוע לצידה של רומא, ומראה שאינו יכול להיות מלך היהודים כפי שהוכרז על-ידי ההמונים בכניסתו לירושלים. ולהגיד שלשלם מיסים זה לא חוקי היה מתפרש שישוע הלך בדרך הגלילית והכריז את האימפריה הרומית כלא תקפה, והיה חושף אותו להרשעה של בגידה. הם קיוו לקשור את ישוע בחבל שלא ינותק.

אולם ישוע ראה דרכם. הוא הצביע על דמות החותם הטבועה במטבע והכריז את פסק דינו: "אם כן, תִּנּוּ לְקִיסָר אֶת אֲשֶׁר לְקִיסָר וְלֵאלֹהִים אֶת אֲשֶׁר לֵאלֹהִים" (לוקס 20: 25). לחיות תחת שלטון הקיסר, שמטבעו בשימוש יום יומי לצרכינו, מחייב אותנו לקיסר. אבל יש מחויבות אחרת, חשובה יותר, שנובעת מהעובדה שנעשינו בדמות אלוהים ולו אנו חייבים את נאמנותנו המוחלטת.

"תשובתו של המשיח לא הייתה התחמקות אלא תשובה גלויית לב לשאלה, הוא הצהיר שמשום שאנו חיים תחת ההגנה של הכוח הרומאי, עלינו לתת לשלטון זה את התמיכה שהיא דורשת, כל זמן שזה לא עומד בניגוד סותר לחובה הגבוהה יותר. אבל בעוד שהם כפופים בשלום לחוקי המדינה, עליהם לתת את נאמנותם הראשונה לאלוהים בכל עת." (אלן ג' וייט. The Desire of Ages, p. 602).

באיזה דרכים נוכל להמשיך להיות אזרחים טובים בכל מדינה שנחיה בה, ובאותה עת לדעת שהאזרחות האמיתית שלנו היא בעיר אשר "עיר שְׁיֵשׁ לָהּ יְסוּדוֹת, שְׁאֲדָרִיכָלָה וּמְקִימָה הוּא הָאֱלֹהִים" (אל עברים 10: 11).

סעודת האדון

קיראו את לוקס 20-13:22. מה המשמעות של סעודת האדון בחג הפסח?

ישוע ייסד את סעודת האדון לרקע ההקשר ההיסטורי של חג הפסח. הרקע של חג הפסח מדגיש את חוסר האונים האנושי לעומת כוחו העצום של אלוהים. היה זה בלתי אפשרי לעם ישראל לחלץ עצמם מהעבדות המצרית, כשם שלנו זה בלתי אפשרי לשחרר עצמנו מתוצאות החטא. השחרור בא מאלוהים כמתנה של אהבתו וחסדו. וזה היה השיעור שהיה על עם ישראל ללמד את ילדיהם מדור לדור (שמות 12:26,27). כמו שהשחרור של עם ישראל היה מושרש בהיסטוריה על-ידי מעשי הגאולה של אלוהים, כך גם שחרורה של האנושות מחטא, מבוססת במאורע קרבן המשיח. אכן, ישוע היה שה הפסח הנובח, (אל הקורנתיים 5:7), וסעודתו האחרונה היא "הצהרה במעשה, שדרכה קהל המאמינים נותן ביטוי לפאר והמשמעות המכרעת למותו של המשיח". (G.C Berkouwer, The sacraments Grand rapids: Wm.B Eardams, 1969, p.193)

סעודת האדון היא תזכורת ש"שֶׁהָאֲדוֹן יְשׁוּעָה בְּלִילָה שֶׁהִסְגֵּר בּוֹ, לָקַח אֶת הַלֶּחֶם" (הראשונה אל הקורנתיים 11:23). בלילה שלפני צליבתו, נתן ישוע מסר כבד-משקל לחניכיו שהיו צריכים לזכור: הלחם והיין הם סמלים לגופו ולדמו שעמד להישפך למחילת חטאים (מתי 26:28). מותו של ישוע היה האמצעי היחיד לגאולתנו מהחטא. לבל נשכח כי מותו של ישוע, הוא תנאי השמיים לישועתנו, ייעד ישוע את סעודת האדון וציווה עלינו לשמור את המנהג עד חזרתו (הראשונה אל הקורנתיים 11:24-26). טענתו של ישוע: "זֶה דְּמִי, דָּם הַבְּרִית [הַחֲדָשָׁה] הַנְּשָׁפָךְ בְּעַד רַבִּים לְסִלְיַת חַטָּאִים" (מתי 26:28) לזיכרון היא עד קץ ההיסטוריה. להתעלם מהטענה הזו ולבחור אמצעי אחר לישועה היא לכחש באלוהים ובשיטה שבה בחר לישועה. שני לקחים חשובים (מבין רבים) בולטים כאן: המשיח מת למעננו הוא הדבר הראשון שעלינו לזכור בשולחן האדון. והדבר השני הוא שאנו מסובים כגוף אחד בגלל מותו הזה, שהביא את כולנו לאחוה אחת.

אפילו כשאנחנו יושבים מסביב לשולחן, אנו מסובים כקהילת הגאולים של המשיח של אחרית הימים, מחכים לחזרתו של האדון. עד אז, שולחן האדון הוא תזכורת שלהיסטוריה יש משמעות, ובחיים יש תקווה. המשיח נתן את גופו ודמו במטרה לתת לנו הבטחת חיי הנצח. איך נוכל להתאים אישית את האמת המדהימה בצורה שתמיד תתן לנו תקווה וביטחון?

לימוד נוסף: "לאכול את בשרו ולשתות את דמו של המשיח, זה לקבל אותו כמושיע אישי, מתוך אמונה שהוא סולח לחטאינו ושנחנו שלמים בו. במבט על אהבתו, בהתעכבו על כך, בשתייה, שאנו הופכים לשותפים בטבעו. כל מה שהמזון לגוף, כך המשיח צריך להיות לנפש. מזון אינו יכול להועיל לנו מבלי שנאכל אותו, מבלי שיהיה לחלק מישותנו. כך גם המשיח חסר ערך לנו אם לא נדע אותו כמושיע אישי. ידעתיאורטי לא יועיל לנו. אנחנו חייבים להיזון ממנו, לקבל אותו ללב, כדי שחיינו יהיו לחיינו. אהבתו, חסדו, חייבים להיות מוטבעים בנו". (אלן גיי וייט. The Desire of Ages, p. 389).

שאלות לדיון:

1. שיקלו את האירוע בו טיהר את המקדש. באילו דרכים אנו עלולים לשים את אמונתו ונאמנותנו למכירה? כיצד יכולה דת לשמש למטרות רוח, יוקרה ומעמד? ויותר חשוב, איך אנחנו כקהילה יכולים לוודא שלא ניפול באותה תרמית?

2. הסופר האתאיסט אלכס רוזנברג מאמין שכל המציאות, וכל הקיום הוא חומרי בלבד. כלומר, הכל חייב להסבר באמצעות תהליכים פיזיים בלבד. תהליכים אלה, כמובן, ללא עיצוב, כוונה, מטרות, תכלית או אלוהים. "מהי מטרת היקום"? הוא שואל. "אין מטרה. איזה כוונות פועלות ביקום? אותה התשובה. שום כוונות." אבל אם חוסר המשמעות וחוסר הכוונה של היקום עושה אותך מדוכא, מזהיר רוזנברג מפני לקיחת ה"דיכאון ברצינות". למה? בגלל שהרגשות, כולל דיכאון, הם לא יותר מהסדרים ספציפיים של תאי עצב, נוירונים וכימיקלים, ומה כל-כך רציני בזה?! אבל לרוזנברג יש תשובה למיזאשים בגלל חוסר המשמעות של חייהם. בגלל שדיכאון הוא בסך הכל תצורה של תאי עצב (נוירונים), פשוט תארגן מחדש את התאים – ותוכל לעשות זאת עם תרופות. "אם אתה לא מרגיש טוב למחרת בבוקר... או שלושה שבועות מהיום, עבור לתרופה אחרת. שלושה שבועות הם הזמן שלוקח לסרטונין לספוג מחדש סמים מדחיקים כמו פרוזק, וולבוטרין, פקסיל, זולופט, סלקסה או לובוקס להשפיע, ואם אחד מהם לא משפיע, מוצר אחר כן ישפיע". מה שמדהים בדבר תשובתו זה שהוא רציני: אם אתה מדוכא, קח סמים. השווה השקפת חיים זו עם מה שאנחנו מאמינים לגבי ישוע המשיח ומה שהוא עשה למעננו בקרבן המשיח. במובן ממשי, מדוע השתפתונו בסעודת האדון היא הפרכה גלויה והתרסה כנגד אפסיות האדם, הכפירה במוסכמות וחוסר המשמעות שהוצגו על-ידי רוזנברג ועל ידי חוסר אמונתו באלוהים.

שיעור מספר 13

20 – 26 יוני*

נצלב וקם לתחיה

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי":
בראשית 6-1:3, לוקס 46-39:22, השנייה אל הקורנתיים 8:13, לוקס 53:22,
מתי 30:12, הראשונה אל הקורנתיים 14:15.

פסוק לשינון : " צריך בן האדם להימסר לידי אנשים חוטאים ולהיצלב, וביום
השלישי קום יקום". לוקס 7:24.

מילדותו היה ישוע מודע לכך שהוא בא לעולם הזה בכדי למלא את רצון האב
(לוקס 50-41:2). הוא לימד, ריפא ושירת בהתחייבות בלתי מעורערת לציית לאב.
עכשיו הגיע השעה, אחרי חגיגת הסעודה האחרונה, ללכת לבד, לאשר את רצון
האלוהים, להיות נבגד ונכחש, להישפט, ולהיצלב ולקום מנצח על המוות.
לאורך חייו ידע ישוע על הכורח שבצלב. פעמים רבות בבשורות, המילה "חייב"
מופיעה בהקשרה לסבלו ומותו של ישוע. (לוקס 25:17, 37:22, 7:24, מתי 21:16,
מרק 31:8, 12:9, יוחנן 14:3). חייב הוא ללכת לירושלים, חייב הוא לסבול, חייב
הוא להידחות. חייב הוא להיות מורם... וכו'.
דבר לא ירתיע את בנו של אלוהים מללכת לגולגולתא. הוא גינה כל הצעה
להימנע מ הצלב, הצעות שבאו מהשטן (מתי 23,22:16). משוכנע היה שהוא "חייב"
ללכת לירושלים "ויעונה הרבה...וייהרג, וביום השלישי קום יקום" (מתי 21:16).
לישוע המסע אל הצלב לא היה בגדר בחירה: זה היה חובה (לוקס 25,26,46:24)
חלק "במסירת הָרֵז שְׁהִיָּה צָפוֹן מַעוֹלָמִים וּמַדּוּרֹת וְעֵתָה נִגְלָה לְקְדוּשָׁיו". (אל
הקולוסיים 1:26).

*לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת 27 ביוני.

גת-שמנים : המאבק המחריד

בשחר ההיסטוריה, ברא אלוהים את אדם וחוה, והניחם בגן יפייפה, ובירך אותם בכל מה שהם צריכים על-מנת שיחיו חיים מאושרים. ולפתע קרה משהו יוצא מגדר הרגיל: השטן הופיע (בראשית ג') ופיתה את הזוג הראשון ובכך הטביע את העולם הצעיר במחלוקת אדירה בין הטוב והרע, בין אלוהים לשטן. ועתה לפי הזמן שאלוהים קבע, היה זה גן אחר (לוקס 22: 39-46) שהפך לשדה קרב שבו השתוללה המלחמה בין אמת לשקר, בין צדק וחסא ובין תכנית אלוהים לישועת המין האנושי לבין מטרת השטן לחורבן המין האנושי. בגן העדן נקלע העולם לאסון החטא. בגת-שמנים הובטח הניצחון האולטימטיבי של העולם. גן עדן ראה את ניצחונו הטרגי של העצמי מתנגד לאלוהים. גת-שמנים הראתה את ה'עצמי' נכנע לאלוהים, וגילה את הניצחון על החטא.

השוו את מה שקרה בגן עדן (בראשית 6-1:3) למה שקרה בגת-שמנים (לוקס 22: 39-46). מה היה ההבדל הגדול שבין מה שקרה בשני הגנים?

סיפור המאבק בגת-שמנים בא להציג שני דברים חשובים: ראשית, ניסיון אכזרי ביותר של השטן להדיח את ישוע ממשימתו ומטרתו של אלוהים. שנית, את האצילות למופת של ישוע בהישענו על כוחו של אלוהים למלא ולהשיג את רצונו, מטרתו וכוונתו. גת-שמנים מראה, שלא משנה כמה קשה הוא הקרב וכמה חלש אני, הניצחון מובטח לאלו שחוו את כוחה של תפילה. כמו התפילה המפורסמת של ישוע: "אֵל יְהוָה כְּרִצּוֹנִי כִּי אִם כְּרִצּוֹנְךָ" (לוקס 22: 42). כל צבאות השטן האשימו את ישוע, תלמידיו של ישוע, שאותם אהב כל כך, היו אדישים לסיבלו, טיפות של דם נטפו ממצחו טיפה אחר טיפה, נשיקת הבודג הייתה במרחק של כמה נשימות, והכוחנים ושומרי בית המקדש עמדו להתנפל עליו. ובכל זאת ישוע הראה לנו איך תפילה וכניעה לרצונו של אלוהים נותנים את הכוח הדרוש לנפש לשאת את המשאות הכבדים של החיים.

בפעם הבאה שתעמדו בפני פיתוי גדול, כיצד תוכלו לחוות את שחוה ישוע בגת-שמנים בניגוד לאדם וחוה בגן העדן. מהו הגורם המכריע העושה את כל ההבדל ביניהם?

יהודה

“אִז נִכְנַס הַשָּׁטָן בִּיהוּדָה הַנִּקְרָא אִישׁ קְרִיּוֹת, שָׁנְמָנָה עִם הַשָּׁנִים-עָשָׂר” (לוקס 3: 22).
ללא ספק, השטן עבד קשה בכדי להשיג את כל התלמידים. אבל מה היה ביהודה שאיפשר לאויב להצליח אתו כל-כך, בניגוד לאחרים?

לוקס מתעד שישוע התפלל לבד כל הלילה על ההר לפני שבחר בחניכיו (לוקס-12: 6-16) והאמין כי שנים-עשר תלמידיו היו מתנתו של אלוהים לו (יוחנן 6-9: 17). האם יהודה באמת היה תשובה לתפילתו של ישוע? איך עלינו להבין מה שקורה כאן חוץ מזה שאפילו בבגידתו של יהודה ובכפירתו, מטרתו של אלוהים התגשמה? (ראו השנייה אל הקוראנתיים 8: 13). יהודה, שהיה לו כל-כך הרבה פוטנציאל, ושיכול היה להיות כמו שאול, הלך במקום זאת בכיוון הפוך לגמרי. מה שיכול היה להיות ניסיון של גת-שמנים עבורו, היה במקום זה כמו הנפילה בגן העדן.

“הוא טיפח את רוח הרוע של תאוות הבצע עד שהיה זה המניע השולט בחייו. אהבת הממון הכריעה לבסוף את אהבתו למשיח”. (אלן גי ווייט. *The Desire of Ages* p. 716). כשהאכיל ישוע את חמשת האלפים עם חמש כיכרות לחם ושני דגים (לוקס 10-17: 9), יהודה היה הראשון שהבין את הערך הפוליטי (מדיני) שבנס, “והעמיד על רגליה תוכנית לקחת את המשיח בכוח ולעשותו למלך” (עמ' 718,719). אבל ישוע גינה את הניסיון. ושם החל תהליך ההתפכחות של יהודה: “תקוותיו היו גבוהות, אכזבותיו היו מרות” (עמ' 719). ברור שיהודה, כמו אחרים, האמין שישוע משתמש בכוחו היוצא מן הכלל על-מנת להקים ממלכה עולמית, וברור גם שיהודה רצה מקום בממלכה. כמה טרגי: תשוקתו למקום בממלכה זמנית שאף פעם לא באה, גרמה לו לאבד מקום בממלכה הנצחית שתבוא. במקרה אחר, כשתלמידה נאמנה של ישוע בחרה למשוך רגליו בבושם יקרה, גינה יהודה את המעשה כביזבוז כלכלי (יוחנן 8-1: 12). כל שיכול היה יהודה לראות היה כסף, ואהבתו לכסף האפילה על אהבתו לישוע.

התאוה לכסף וכוח הובילו את יהודה לשים תג מחיר על המתנה שלא תסולא בפז מן השמיים (מתי 15: 26). מאז ואילך, “השטן נכנס ביהודה” (לוקס 3: 22).

ויהודה הפך לנפש אבודה. אין שום דבר רע במעמד חברתי, כח או כסף, הבעיה היא כשהדברים האלה או כל דבר אחר, מאפילים על נאמנותינו לאלוהים. מדוע זה כל-כך חשוב תמיד לראות את תמונת המצב האמתי שלנו כדי שלא ניפול להונאה עצמית כמו יהודה?

למענו או נגדו

מעל לכל דבר אחר הכרוך בו, הצלב הוא גם המחיצה הגדולה בהיסטוריה: המפריד בין אמונה וחוסר אמונה, בין קבלה לבגידה, בין חיי נצח למוות. אין שטח נייטרלי שבביל בן האנוש בנוגע לצלב. בסוף, אנחנו בצד זה או אחר. "מי שְׁאִינְנוּ אִתִּי נִגְדִי הוּא, וְמִי שְׁאִינְנוּ אוֹסֵף אִתִּי – מְפָזֵר." (מתי 12: 30). מילים חזקות ותקיפות, והן יכולות לגרום לנו לאי-נוחות, אבל ישוע פשוט מבטא את המציאות ומה שהאמת כורכת בה אלו ששקועים במחלוקת הגדולה בין המשיח לשטן. אנחנו עם ישוע או עם השטן. אכן, מילים קשות.

כיצד התנהגו האנשים הבאים לישוע, ואיזה לקחים נוכל להפיק מדוגמתם שיכולים לעזור לנו ביחסנו לאלוהים ולצלב?

הסנהדרין: (לוקס 22: 53), איזה טעויות עשו חברי מוסד זה, ומדוע? וכיצד נוכל להגן על עצמנו מלראות אותו מנקודת מבטם?

פילטוס: (לוקס 23: 1-7, 13-25). מה הוביל את פילטוס לומר: "אִינְנִי מוֹצֵא שׁוֹם אֲשֶׁמָה בְּאִישׁ הַזֶּה" (יוחנן 19: 4) ובאותו זמן לשפוט אותו לצליבה? מה נוכל ללמוד מטעותו, בכך שנכשל לעשות את מה שידע לנכון?

המלך הורדוס: (לוקס 23: 6-12), מה היתה טעותו הגדולה, ומה נוכל ללמוד ממנה? שני אנשי הבליעל (לוקס 23: 39-43). שני חוטאים מסתכלים על אותו צלב ולהם שתי תגובות שונות. איך חושפת הסצינה הזאת את ההיבט של 'אחד מהשניים', 'זה או זה', של הישועה – כלומר, או שאנחנו לצד זה של המחלוקת או לצידה השני?

קם לתחייה

השכם בבוקר יום ראשון הלכו הנשים אל הקבר במטרה אחת – להשלים את הקבורה. למרות הזמן שבילו עם ישוע, הם לא הבינו את מה שהיה צריך לקרות באמת. ובהחלט שלא ציפו לקבר ריק, או שיוגד להם על-ידי שליחי השמיים: **”הוא איננו פה, הוא קם לתחייה”** (לוקס 6: 24).

בפרקים הראשונים של מעשי השליחים ישנם לפחות שמונה איזכורים של קומו לתחייה של ישוע. (מעשי השליחים 2: 14-36; 1: 2; 3: 14-15; 4: 1,2,10,12,33; 5: 30-32). **מדוע היתה קומו לתחייה של ישוע כל-כך צירית בבישורי השליחים ובאמונתה של הקהילה הקדומה? מדוע זה עדיין קריטי כל-כך עבורנו כיום?**

הנשים היו עדות ראייה ממקור ראשון לתחייתו של ישוע. הן מיהרו לחלוק את החדשות הטובות עם האחרים, אך איש לא האמין להן (לוקס 11: 24). במקום זאת, השליחים פטרו את הסיפור הגדול ביותר בהיסטוריית הגאולה כ”שטויות” (פטרוס) של נשים תשושות ומתאבלות (לוקס 10,11: 24). זמן קצר לאחר מכן הם למדו עד כמה הם טעו.

תחייתו של ישוע עומדת ביסודה של תכנית הגאולה של אלוהים ולמכלול האמונה המשיחית ועצם קיומה. השליח שאול מבהיר: **”ואם המשיח לא קם, הכרזתנו הבל וגם אמונתכם הבל”** (אל הקורניתיים 15: 14). זה יהיה הבל, או חסר תועלת, בגלל שרק בתחיית המשיח נמצא את התקווה שלנו. בלי תקווה זו חיינו כאן מסתיימים, והם נגמרים לנצח. חיי המשיח לא הסתיימו בקבר, וההבטחה הגדולה היא שחיינו גם לא יסתיימו בקבר. **”אם המשיח לא קם מן המתים, מעשיו הגואלים של אלוהים לאורך ההיסטוריה, להושיע את עמו מגיעים לסופם ברחוב ללא מוצא, בקבר. אם תחייתו של המשיח אינה נחשבת למציאות, אזי אין לנו שום ביטחון שאלוהים הוא אלוהים חיים, משום שאם כך זאת, למוות יש את המילה האחרונה. אמונה ריקה וחסרת תועלת היא משום שמושא האמונה לא הוכיח עצמו כאדון החיים. לפיכך, אם המשיח אכן מת, האמונה המשיחית עצמה נכלאת בקבר יחד עם הגילוי העצמי הנעלה ביותר של אלוהים במשיח”** (George Eldon Ladd. A Theology of the New Testament Grand Rapids: Wm.B. Eerdmans, 1974 p. 318).

”צָרִיךְ שִׁיתְקִים כָּל הַכְּתוּב ”

קיראו את לוקס 49-13:24, שמספר לנו על האירועים מייד לאחר תחייתו של ישוע. במפגשים השונים ביניהם, על מה מצביע ישוע בכדי לעזור לאנשים האלה להבין את שקרה לו, ומדוע זה כל-כך חשוב, אפילו בשבילנו היום בעדותנו לעולם?

תחייתו של ישוע הייתה צריכה להיות עדות מספקת למיסוד המשיחיות שלו. מוכה, התעללו בו לפני עליבתו ובסופו של דבר נדקר; נעטף ישוע בתכריכים והונח בקבר. אפילו אם, כמו שמקצתם הציעו הצעה מגוכחת, הוא שרד גם את הצלב וגם את הקבורה, ישוע מדמם חבול וחלש ואיכשהו מתנדנד וצולע ויוצא מן הקבר, אינו משאת ליבו של אף אחד בתקופתו לגבי זהותו כמשיח מנצח.

אף על פי כן, שם היה ישוע, חי ובריא מספיק בשביל ללכת כמה קילומטרים עם שניים מתלמידיו בדרך לאמאוס. ואפילו אז, לפני שגילה עצמו, הפנה אותם ישוע לכתובים ונתן להם יסוד מקראי איתן ומוצק לאמונתם בו. ואז, כשהופיע לתלמידיו, הראה להם את פצעיו ואכל איתם. יתרה מכך, הוא גם הפנה אותם לדבר ה': **”כִּןְ כְּתוּב, שֶׁהַמְּשִׁיחַ יִסָּבֵל וְיָקוּם מִן הַמֵּתִים בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי, וְיִבְשָׁמוּ תִכְרָז תְּשׁוּבָה וְסִלִּיחַת חַטָּאִים לְכָל הַגּוֹיִים הַחַל מִירוּשָׁלַיִם. אֵתֶם עֲדִים לְדָבָרִים הָאֵלֶּה”** (לוקס 24: 46-48).

גם כאן, ישוע לא רק הפנה אותם לכתובים (מלבד עובדת קיומו לידם) אלא הוא השתמש בכתובים בכדי להסביר להם בדיוק את שקרה לו. כמו כן, הוא קישר ישירות את תחייתו עם המשימה לבישור החדשות הטובות לכל האומות. למרות כל הראיות המוצקות, המוכיחות את זהותו, ישוע תמיד הפנה את חסידיו לדבר ה'. אחרי הכל, מבלי דבר ה' היום, כיצד היינו יודעים אפילו מהי הבשורה? כתבי הקודש הינם מרכז חיינו גם היום כשם שהם היו לישוע ולתלמידיו.

כמה זמן אתה משקיע בלימוד הכתובים? איך זה משפיע על הדרך בה אתה חי, ההחלטות שלך ודרך התנהגותך עם הזולת?

לימוד נוסף: "המשמעות של מות המשיח תיראה על-ידי הנושעים הקדושים והמלאכים. לחוטאים לא יכול להיות בית בגן העדן של אלוהים מבלי שה, הטבוח מיום היווסד תבל. האם לא נרומם את קרבן המשיח? המלאכים מייחסים כבוד והדר לישוע, שכן גם הם אינם בטוחים מלבד להביט על סבלו של בן-האלוהים. דרך החיים תחת קרבן המשיח הינה יעילה אף לגבי מלאכי השמיים הנשמרים דרכה מכפירה. ללא קרבן המשיח הם לא היו יותר מוגנים מפני הרע מאשר המלאכים שלפני נפילתו של השטן. מושלמותם של המלאכים הברואים בשמיים נפלה אף היא בידי החטא. אנושות מושלמת נכשלה בגן העדן, גן העדן של האושר. כל מי שמבקש ביטחון, בארץ ובשמים חייב לשאת את עינו לעבר שה אלוהים" (אלן גי וייט. The SDA Commentary, Vol.5, p. 1132).

שאלות לדיון:

1. כמאמינים עלינו לחיות באמונה, כלומר עלינו לחיות באמיתות שאיננו יכולים להוכיח באופן מלא, ושאינו לנו הוכחות של עדות ראייה ישירה. כמובן, אנשים עושים זאת תמיד בהרבה דברים. לדוגמא: בהקשר מדעי, כתב מחבר אחד: "לסיכום, זה מפתיע שיש לנו הוכחות ישירות רק למספר קטן של האמונות שבם אנו מחזיקים" (Richard DeWitt, world views: An introduction to the history and philosophy of science, second edition (Chichester, west sussex, UK. : John Wiley and sons, LTD, 2010) p.15). יחד עם זאת, יש לנו הרבה סיבות טובות מאוד לאמונתו, לדברים שבם אנו מאמינים. בהקשר של ההסמכה הגדולה (The great commission), למשל, ראו מה אמר ישוע לתלמידיו: "וְבִשׁוּרָה זוֹ שֶׁל הַמַּלְכוּת תִּכְרַז בְּכָל הָעוֹלָם לְעֵדוּת לְכָל הַגּוֹיִים וְאַחֲרַי כֵּן יָבֹא הַקֶּץ" (מתי 24:14). חישבו על הזמן שבו אמר ישוע דברים אלו. כמה חסידים היו לו בזמנו? כמה האמינו בו או אפילו הבינו מי הוא היה ומה הוא בא להגשים? חישבו גם על כל ההתנגדות שאיתה התמודדה הקהילה בזמן הקדום, במשך מאות, באימפריה הרומית. תוך שמירת כל העובדות האלה במוחנו, דונו עד כמה התחזית הזו של הצהרת ישוע הייתה מדהימה, ואיך זה יכול לעזור לנו לבטוח בדבר ה'.
2. התעכבו על הציטטה מאלן ג'י וייט למעלה, איך זה עוזר לנו להבין עד כמה נושא החטא הוא אוניברסלי? אפילו המלאכים אינם בטוחים מלבד הסתכלותם על ישוע. מה משמעות הדבר?

חטיבה צפונית אסיה-פסיפיק

